

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:81 • 4 Aralık '99 • 5 DM

*Küresel sömürü zirvesine karşı
militan kitle gösterileri...*

“Kapitalizm öldürür!”

Ya

barbarlık,

ya sosyalizm!



İÇİNDEKİLER

Büyüsü bozulan kapitalizm ve kitlelerin büyüyen öfkesi	4
GATT ve Dünya Ticaret Örgütü:	
Sistemin uzlaşmaz çelişkilerinin aynası. 6	
Deprem talanı	9
KESK'in son eylem takvimi/2	10-11
İstikrarsızlık ve saldırı tablosu.	13
İstanbul'da Ekim Devrimi ve	
Parti etknliği.	15
Parti Programı Üzerine	
Kongre Tartışmaları/3 (Orta)	16-19
Kürt sorununda son gelişmeler/4	20-22
Şehit yoldaşlarımıza.	26-27
TKİP 1. Kuruluş Yıldönümü	
yurtdışında coşkuyla kutlandı.	28-30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 81 ★ 4 Aralık 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb@arti.net.tr

Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604

Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17

Kızılay/ANKARA

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59

ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Ankara
büromuz
yeni adresinde**
**Karanfil Sokak 17/17
Kızılay/ANKARA**

Kapitalizm öldürür!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Bir yanda görkemli anti-kapitalist anti-emperyalist gösteriler, bir yanda işçi sınıfına, işçi hareketine sırtını dönmüş bürokratların koltuk kavgaları.

Emperyalist tekeller tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de ortalığı kasıp kavuruyor. Daha dün, IMF heyeti ülkemizdeydi. Yeni yıkım kararlarını dikte ettirerek çekip gitti. Amaçları sınıf mücadelesini ezmek, sendikal örgütlülüğü sıfırlamak, böylece de uluslararası tekellere engelsiz bir sahada keyfince at koşturma zemini yaratmaktır.

Amerikan işçileri, İngiliz işçileri, Fransız işçileri ve dünyanın dört bir yanındaki işçi ve emekçiler emperyalist tekellerin bu sınırsız sömürü-dizginsiz diktatörlük hırsına karşı ayağa kalkmış durumda. Aynı günlerde Türkiye'de en büyük işçi konfederasyonu Genel Kurulu'nu toplamış bulunuyor. Peki ne var bu Genel Kurul'un gündeminde? Uluslararası Tahkim mi? Özelleştirme talanı mı? İşsizleştirme, örgütsüzleştirme saldırısı mı? Düşük ücretler ve kamu çalışanlarının sefalet zammı protestoları mı? Yoksa deprem yıkımları, enkazlara gömülen, sağ kurtulup sefaletle terkedilen on binlerce (binlercesi Türk-İş üyesi olan) işçi-emekçinin durumu mu?

Neler tartışılıyor bu kongrede? Sınıfa saldırılara nasıl karşı konulup nasıl püskürtüleceği mi? Sınıf mücadelesinin taktikleri mi? Birleşik bir hareketin nasıl



örgütleneceği mi yoksa? Ne yazık ki hiç biri değil.

Türk-İş kongresinde her türlü burjuva politikası ve politikacısı cirit atıyor. Fakat sınıf politikasından eser yok. Türk-İş kongresinde her türden kişisel çıkar çatışması almış başını gidiyor, fakat sınıflar çatışmasından eser yok.

Türk-İş kongresi, Türk-İş'in bütün bir ihanet ve işbirliği tarihinin kirli bir tablosundan ibaret. Bu tablonun en bariz göstergesi başkan adaylarının siyasal kimliğidir. Başkanlık yarışı üç burjuva kliğin temsilcisi arasında geçiyor. Faşist TEKSİF başkanı, dinci Gıda-İş başkanı ve tescilli hain Meral...

Bürokratik ihanet, sınıf hareketinin önündeki en büyük engel olmaya devam ediyor. Türkiye'de sınıf mücadelesi, bu ihanet çemberini, bu içimizdeki patronlar sultasını parçalamadan ileriye çıkamaz. Muzaffer bir sınıf hareketi, artık ihanetin külleri arasından parlayacaktır.

Kamu çalışanlarının, 4 Aralık Ankara mitingi bürokratizmi aşmanın, birleşik mücadeleyi geliştirmenin imkanına dönüştürülmelidir. "İşçi-memur elele" şiarını hayata geçirecek olan, bürokratların alacağı kararlar değil, tabanın ortaya koyacağı irade olacaktır.

İşçi-memur elele, genel greve!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

kitapçularda...

Ulusal hareketin son 14 yıllık gelişimi, saf ulusal istemlere dayalı bir mücadelenin sorunu çözüm gündemine getirebileceğini, fakat onu çözmeye güç yetiremeyeceğini açıklıkla göstermiştir. "Siyasal çözüm" arayışlarının kendisi gerçekte bu noktadaki çözümsüzlüğün bir itirafından başka bir şey değildir. Sorun kendini Türkiye'nin genel toplumsal ilişkileri içinde göstermektedir; çözüm de ancak kendini sınıfsal güç ilişkilerinin bu genel tablosu içinde üretebilir. Elbette amaçlanan sorunun biricik gerçek çözümü olan devrime dayalı bir çözüm olacaksa eğer...

Ulusal Sorun ve Devrim, bu çerçeveye oturan bir değerlendirme, çözümleme, eleştiri ve çözüm çabasının ifadesidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Ulusal Sorun
ve
Devrim**

Küresel sömürü zirvesine kitlelerin militan yanıtı: “Kapitalizm öldürür!”

Ya kapitalist barbarlık, ya sosyalizm!

Dünya kapitalistlerinin birlik ve egemenlik zirveleri sürüyor. Dünya işçi ve emekçilerinin özgürlük eylemleri de... Yunan halkının AGİT Zirvesi ve Clinton gezilerine karşı yaktığı direniş ateşi, Amerika'ya, İngiltere'ye, Fransa'ya, dünyanın dört bir yanına sıçradı. Dünya Ticaret Örgütü'nün Seattle Zirvesi, Amerikan işçisinin başını çektiği görkemli gösterilerle sekteye uğratıldı. Yeni bin yılın açılışı, kapitalist tekellerin "Millenium" zirvesinde değil, kent stadyumunda toplanan işçi zirvesinde yapıldı. Kapitalist tekellerin temsilcilerinden saatler önce toplanan işçi temsilcileri, saldırılara karşı birleşik bir işçi hareketinin imkanlarını tartıştıktan sonra stadyumdan çıkıp Seattle sokaklarını işgal ettiler. Emperyalist haydutların Paramount Tiyatrosu'na ulaşmasını engellediler. Milenyum zirvesinin açılış törenini yaptırmadılar.

Amerikan devletinin aldığı olağanüstü önlemler dahi, kentin işçiler önderliğinde işgal edilmesini engelleyemedi. Ne vize uygulaması, ne Clinton'ın demokrasi nutukları eşliğinde estirilen polis terörü, ne askeri destek gücü göstericileri durdurabilirdi.

Medya tekellerinin tüm saptırma-karartma çabalarına rağmen, gösterilere damgasını vuran işçi sınıfı olmuştur. On binlerin sokağa döküldüğü gösterilerin örgütleyicisi, sürükleyicisi ve ana gövdesini örgütlü işçiler oluşturmakta, sloganlarda, pankartlarda sınıfsal talepler öne çıkmaktadır. İşçi sınıfı "Kapitalizm öldürür!", "Özelleştirme öldürür!" sloganları ve çeşitli emek örgütlerini ve muhalif grupları peşine takip sokaklara dökmeyi başarmıştır. Medya tekelleri elbette bu görüntüyü karartmaya çalışacaktır. Çünkü işçi sınıfı tekelci kapitalist düzenin en büyük korkusu olmaya devam etmektedir.

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşü, emperyalist tekelleri Hitler'in "bin yıllık krallığı"ndan daha büyük bir hırsla saldırmıştır. İnsanlığın gelecek umudunu Sovyetler Birliği'nin enkazına sonsuza dek gömebileceklerini, bu enkazların üstünde yeni bir dünya düzeni inşa edebileceklerini düşündüler. Kurguladıkları bu "yeni dünya düzeni"nde sömürü ve soygun ve talanların önünde hiçbir engel olmayacaktı. Ne işçi örgütleri, ne ulusal devletler, ne ulusal kurtuluş hareketleri...

Dünyanın tek hakimi olacak, babalarının çiftliği gibi yöneteceklerdi. MAİ, MİGA, Uluslararası Tahkim, AGİT gibi Dünya Ticaret Örgütü de, ulusal devletleri, ulusal kurumları, ulusal hukuku tamamıyla devreden çıkarmayı amaçlıyordu. "Devleti kamburlarından kurtarma" adı altında yürütülen özelleştirmelerle kamu hizmetleri kapitalist tekellerin "serbest" rekabetine açılacak; eğitim, sağlık, belediye emekçileri işsizleştirilecek-örgütsüzleştirilecekti. Eğitim, sağlık, belediye, ulaşım, iletişim hizmetleri, enerji ve maden kaynakları ve asıl olarak emek-gücü, özelleştirme adı altında emperyalist tekellerin sınırsız sömürüsüne açılacaktı. Operasyon sona erdiğinde ise,



eski ulusal devletlerden geriye sadece eli kırbaçlı birer çiftlik kahyası kalacaktı.

Ulusal devletler açısından bunu büyük oranda gerçekleştirdiklerinin tipik örneği Türkiye Cumhuriyeti'dir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ne zaman IMF'nin yıkım kararlarını protesto için sokağa çıksalar, karşılarında Türk devletinin polisini bulmaktadır. AGİT zirvesi boyunca aynı Türk polisi Clinton'un özel korumalığını övünerek üstlenmiş, AGİT protestolarına bir çiftlik kahyasından bile aşağılık bir hırsla saldırmıştır. Cumhurbaşkanı'ndan en alt devlet yöneticilerine, medyasından sözde bilim adamlarına kadar tüm düzen temsilcileri, Amerikalı kovboyun kemendini boyunlarında taşımanın gururuyla böbürlenmişlerdir. Görüleceği gibi, tekellerin ulusal devletler yönünden ciddi bir sıkıntısı yoktur. Tekeller arası, büyük ve küçük kapitalistler arası tüm çelişki ve çatışmalara rağmen, kapitalist sistem, dünya işçilerine karşı birliğe hep önem vermiştir. Türk devletinin ABD'ye uşakça sadakatinin altında, Koçların Fiatlar'la ortaklıkları, ortak sınıfsal çıkarları yatmaktadır.

Dolayısıyla tekellerin önündeki tek ve en büyük engel, köleleştirmeyi hedefledikleri işçi sınıfı ve emekçi kitlelerdir. "Sosyalizm öldü, yaşasın kapitalizm!" naralarına rağmen hesaptan düşemedikleri tek güçtür işçi sınıfı. Hem de '89 çöküntüsünün tüm dünya işçileri üzerinde yarattığı tahribata, gerilemeye ve moral bozukluğuna rağmen.

Nitekim, korkularında hiç de haksız olduklarını 1999'de Kışın Parisinde <https://www.zanmi.org> geçmeden görmeye başladılar. Avrupa İşsizler

Hareketi, MAİ karşıtı yürüyüşler, Renault işçilerinin dayanışma eylemleri ve Latin Amerika'da, Asya'da, Afrika'daki yaygın grevler ve çatışmalı sokak gösterileri, Rusya'daki görkemli 1 Mayıs yürüyüşleriyle başını kaldıran işçi hareketi, bugün, Dünya Ticaret Örgütü'nün toplandığı Seattle'da, kapitalizmin dünya jandarması ABD'nin iç avlusunda, enternasyonal bir gelişmenin işaretlerini vermektedir.

Oysa tüm gösterilerde öne çıkan anti-kapitalist bilinç, henüz sınıfın kendiliğinden bilincidir. Gösterilerin yapıldığı hiçbir ülkede sınıflı kucaklayan, harekete geçiren, adını duyurmuş bir komünist işçi partisi yoktur. Yani hareket halihazırda iktidarı hedefleyen siyasal bir sınıf hareketi değildir. Bu böyle olduğu halde, etkisi tüm dünyayı sarsmıştır. İşçi sınıfının Seattle çıkışı, mücadelenin iki önemli gerçeğinin bir kez daha altını çizmiştir. Bir: insanlığın sosyalizm dışında hiçbir kurtuluş yolu yoktur. İki: işçi sınıfının iktidar için örgütlenmek dışında hiçbir şansı yoktur.

Emperyalist tekellerin sultası insanlığa savaşımlardan, yıkımlardan, açlık, işsizlik ve sefaletten başka bir şey vermiyor. Tekellerin kâr hırsı sadece insanlığın gelecek umudunu değil, doğayı da öldürüyor. Tekellerin "yeni dünya düzeni"nde barışa, kardeşliğe, eşitliğe, demokrasiye, iyiliğe, güzelliğe yer yoktur. Umuda yer yoktur. İnsanlığa yer yoktur. İnsanlık, iyi ve güzel olan, insani olan herşeye, dünyanın yeni baştan ve sosyalist bir örgütlenmesiyle kavuşabilir. Sosyalizm meşalesi, "yeni dünya düzeni"nin yarattığı yıkımların arasından insanlığa yol gösteren tek ışık olmaya devam ediyor.

Emperyalist tekellerin hükümrancılığı, dünyanın irili-ufaklı tüm kapitalistlerini, ileri-geri tüm kapitalist devletlerini çoktan denetim ve himayesi altına almış, ulusal hareketleri kanla bastırmış, küçük-burjuva tabakaları sindirmiştir. Avucuna alamadığı, sindiremediği tek güç, ezeli düşmanı ve mezar kazıcısı olan proletaryadır. Ama ne kadar direngen olursa olsun, örgütsüz bir proletarya, etkili bir muhalefet hareketi olmanın ötesine geçemez. Bu muhalefetin "yeni dünya düzeni"ne etkisi ise son derece sınırlı olacaktır. Kendiliğinden bilincin ulaştığı anti-kapitalist uyanışı iktidar hedefine yöneltecek bir siyasal örgütlenme zorunlu ve acildir.

Örgütsüz proletaryanın Seattle'daki gücü, bir kez daha, örgütlü proletaryanın nelele kadar olacağı hakkında açık bir fikir vermiştir. Dünya işçi ve sosyalist hareketinin bu dersten sonuna dek yararlanması gerekir.

Dünya emekçilerinin ve yoksullarının kalbi

Seattle sokaklarında atıyor

Büyüsü bozulan kapitalizm ve kitlelerin büyüyen öfkesi

Dünya Ticaret Örgütü'nün Seattle'daki konferansına karşı düzenlenen etkinlikler ve militan protestolar emekçi ve yoksul kitlelerin kapitalist soygun düzenine karşı mücadelelerinde kuşkusuz yeni bir sayfa açıyor, alışılmadık bir süreç başlatıyorlar. Bu etkinliği ve protestoların anlamını geçmişle kıyaslayarak ortaya çıkarabilir ve önemini öylece değerlendirebiliriz.

1947 yılından bu yana aynı işlevi gören GATT'ın periyodik toplantılarından yakın zamana kadar abartmasız kimsenin haberi dahi olmazdı. Bugün aynı kurumun bir uzantısı olan Dünya Ticaret Örgütü'nün konferansı, konferansın yapılmakta olduğu kent olan Seattle'ı bir savaş alanına dönüştürmüş bulunuyor. ABD hükümeti çareyi sokağa çıkma yasağı ilan etmekte buldu. Bu durum, kolayca anlaşılacağı gibi kitlelerin davranışında radikal bir değişimin göstergesidir. Dün ilgi duyulmayan bir platforma karşı bugün dünyanın en ücra köşesinden gelinerek eylem yapılmakta, konferansın gündemi aksatılmakta, açılış töreni bir rezalete dönüştürülebilmektedir.

Seattle ve dünyanın hayli kabarık sayıdaki başka kentlerinde yapılan gösterilerin, bu gösteriler ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, esas anlam ve önemleri bugünkü sonuçları değildir. Bunlar örgütsüz ve öndersiz kitle gösterileridir ve konferansın gidişatı üzerinde, bu halleriyle bir etkileri elbette olmayacaktır. Dahası, konferansta başa oynayan taraflar, yani ABD'den taviz koparmaya çalışan Avrupa'lı güçler, bu kitle öfkesini kendi potalarına akıtmaya çalışacak ve pazarlıklarda kullanabilecekleri bir koza dönüştürmeye çalışacaklardır. Bu boyutu ile sorun tali önemdedir.

Ancak, dünya kamuoyunun dikkatlerini üzerinde toplayan bir öfkenin ve eylemin esas anlam ve öneminin onun ivedi sonuçları üzerinden ölçülemeyeceği de açıktır. Önemli olan eylemin kalıcı kazanımları ve sonuçlarıdır. Uluslararası sermayenin bir uluslararası platformunun bu kadar yoğun bir tepki patlamasına vesile olmasına ilk kez rastlanılmaktadır. Üstelik ticaret kurallarına ilişkin olan ve dolayısıyla geniş kitleler açısından ilk görünümde ilgisiz gibi

görünen bir konferansın. Eylemlerin kazanımları ve sonuçları bu kıstaslardan gidilerek değerlendirilmelidir.

Söz konusu eylemleri, dünya genelindeki işçi ve emekçi eylemleri dinamiği çerçevesine oturtmak, anlam ve önemini de bu şekilde açığa çıkartıp değerlendirmek gerekiyor. İstisnasız dünyanın her ülkesinde bugün değişik ölçek ve yoğunlukta işçi, emekçi ve yoksul kitle eylemleri yaşanmaktadır. Seattle eylemleri bu eylemlerin toplamından süzülerek ortaya çıkmış ve kendilerini uluslararası bir düzeyde, tüm olanaksızlıklara rağmen, ifade etmişlerdir. Bu aynı talepler uğruna yükselen birbirinden kopuk eylemlerin sonuçta ortak bir noktada kesişmeleri, ortaya uluslararası ölçekte bir birliklilik çıkarmaları anlamına gelmektedir. Eylemler, iddiaların tam tersine, küreselleşmeye karşı değil, fakat emperyalist küreselleşmenin yıkıcı sonuçlarına karşı örgütlenmektedir. Medya sorunun esas muhtevasını çarpıtmak amacıyla, kitle öfkesini ve gösterilerini genel olarak küreselleşmeye karşı bir cereyan biçiminde tanımlamaktadır. Oysa teşhir ve protesto edilen politika uluslararası tekellerin köleci egemenlik politikasıdır. Yani özünde dünyayı talan eden kapitalist yıkımın kendisi hedef alınmaktadır. Başka bir ifade ile sermayenin salt kendi çıkarları için örgütlediği ve insanlığa dayattığı kapitalist küreselleşme hedef alınmaktadır. Altta yayınladığımız tablolardaki dehşet verici veriler kınanmaktadır.

Sermaye politikasının devrimci bir önderlikten ve örgütlülüğün yoksun olarak da olsa Seattle'da teşhir edilmesinin ve bunun da dünyanın her yanında yankılanmasının, gelecek için iki açıdan sonuçları olacaktır.

Birincisi; göz bebeği gibi korunmaya çalışılan tabular artık yıkılmıştır. Düne kadar toz kondurulmak istenmeyen, insanlığın aşırılmaz ufku olarak tanıtılan ve kitlelere önemli ölçüde öyle olduğu kabul ettirilen kapitalizmin büyüü yeniden

bozulmuştur. Bu barbar sistemin vahşetini teşhir etme ve ona karşı savaşım verme gereği, Seattle'da gerçekleşen militan gösteriler şalsında sıradanlaşmıştır. Artık sıradan insanlar doğrudan kapitalizmi hedef almakta, "Kapitalizm öldürür!" demektedirler. Sovyetler Birliği ve Doğu bloku üzerinde demagoji yapmanın artık zorlaştığı, örneğin Romanya'da neredeyse imkansızlaştığı bir dönemde yaşanan bu sıradanlaşma, politik sonuçları açısından son derece önemlidir. Çünkü bu sıradanlaşma, zaman içinde emekçi kitlelerde bir refleks dönüşmenin öğelerini taşıyor. Ayrıca bu olgu, birikmiş ama açığa çıkmakta güçlük çeken emekçi öfkesinin önünün açılmasını da kolaylaştıracaktır.

İkincisi ise; söz konusu eylem dalgası, dünyadaki mevcut işçi, emekçi mücadelelerine yeni bir ivme katacak, kitlelere seferber olma perspektifi kazandıracak, mücadele dinamizmini olumlu yönde besleyecektir. Zira kapitalist talanın en kaba pisliklerinin popüler bir tarzda ve dünya ölçeğinde bu şekilde teşhiri mücadeleye atılmaya hazır emekçi kitlelere cesaret kazandıracak, onları teşvik edici bir işlev görecektir. Romanya'da çaresizlik içinde "yaşasın Çavuşesku!" şarları ile sokaklara dökülen işçiler, Rusya'da bıçağın kemiğe dayanmış olmasına karşın henüz kaderlerine boyun eğen işçiler, emekçi kitleler ve daha sayısız başka ülkede açığa çıkmış ya da her an patlamaya aday mücadele dinamikleri, şu veya bu vesileyle önlerinin açılmasını bekliyorlar.

Seattle konferansı vesilesiyle bu bağlamda sis perdesi, bir parça da olsa, aralanmıştır. Kullanımı gecikmeyecek olan esas kazanım da budur.

Tablo:1

1999 yılı verilerine göre dünyanın ilk 50 tekelinin dünya ekonomisindeki konumları

Ülke	Sayı	%	Borsa sermayesi (Milyar \$)	Borsa sermayesindeki payı (%)
ABD	33	66	4901,2	71,8
İngiltere	5	10	591,6	8,7
İsviçre	3	6	249	3,6
Japonya	3	6	478	7
Almanya	2	4	199,2	2,9
Fransa	1	2	73,6	1,2
Diğerleri	3	6	329,9	4,8
Toplam	50	100	6822,5	100

Kaynak: J. P. Morgan Securities (Temmuz 1999)

Tablo:2

	1982	1992	1995	1998
Dünyanın toplam GSIH'sı (Milyar dolar)	11 179	23 780	28 607	26 854
OECD üyesi olmayan 150 ülkenin söz konusu GSIH'deki yüzdelik payları	28,6	20,2	22,8	24,5
200 tekelin yüzdelik cirosu (%'lik olarak)	27,2	24,7	27,5	26,5

Tablo:3

Dünyanın yıllık kalkınma hızı (%)

	1982-92	1992-95	1995-9
Dünya GSIH	7,8	6,4	3,3
OECD üyesi olmayan 150 ülkenin söz konusu GSIH'deki yüzdelik payı	9	5,2	2,3
200 tekelin yüzdelik cirosu	6,8	10,3	4,4

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kranter.org>

Kaynak: Birleşmiş Milletler Örgütü

Avrupa'da 50 milyon, dünyada ise 1 milyar insan işsiz.

Her yıl 30 milyon insan açlıktan ölüyor, 800 milyon insan

yetersiz besleniyor... Militarizm, savaş, doğa katliamı...

Kapitalizm barbarlıktır!

Dünya Ticaret Örgütü'nün ABD'nin Seattle kentinde başlayan 3. Genel Konferansı'na karşı gelişen tepkilerin ve düzenlenen etkinliklerin ileri sürdükleri taleplerden biri de GATT sürecinin dürtür bir bilançosunun yapılmasıdır. Bu sürecin kaba bir bilançosunu yapmak hiç de zor değildir. Ama sermayenin örgütleri ve onların sözcüleri misyonları ile taban tabana gelişen böyle bir bilançoyu asla yapamazlar. Ekte yayınladığımız tabloların kısa bir yorumu, GATT'ın bu türden bir bilançosu olacağı gibi, aynı zamanda kapitalizmin günümüzdeki bir tablosu da olacaktır.

Asrın başında, 1913 yılında, Alman tekelii AEG'nin kurucusu Walter Rathenau; "İktisadi olarak Avrupa'yı birbirleriyle hep alıhap çavuş ilişkileri içinde olan ve haleflerini kendi aralarında seçen üç yüz kişi yönetmektedir", diyordu. Dünya ölçeğinde ticari ilişkileri ve genel anlamda iktisadi yaşamı insanlığın tamamının çıkarlarını gözeterek düzenlemeyi amaçladığı iddia edilen GATT'ın, yarım asrın aşkın ısratının ardından bugün ortaya çıkan tablo, gerçekten dehşet vericidir. Walter Rathenau'nun yüzyılın başında 300 olarak verdiği rakam, bugün Avrupa'da 50'nin altına düşmüştür.

Dünya ölçeğinde yaşanan üretimin tekelleşmesi ve sermayenin yoğunlaşması sonucu, bugün insanlığın kaderini yaşamın her alanında yalnızca 200 tekel belirlemektedir. Bu 200 tekelin % 90'ı ise, asrın başından beri dünyayı iktisadi bakımdan denetleyen beş emperyalist ülkede, ABD, Japonya, Almanya, İngiltere, Fransa'da bulunuyorlar.

GATT'ın önünü açtığı tekelleşme süreci, halen tüm hızıyla devam ediyor. 1998 yılı içinde ABD'de Exon tekelii, 86 milyar dolar ödeyerek Mobil'i yuttu. Travelers Group 73.6 milyar dolar karşılığında rakibi Citicorp'u etkisizleştirirken, SBC Communications 72.3 milyar dolarla Americitech'i satın aldı. Bell Atlantic 71.3 milyar dolarla GTE'yi yok etti. AT&T 63.1 milyar dolar ödeyerek Media One'un yaşamına son verdi. Bu beş operasyonun tutarı 366 milyar doları aşıyor. Bu eğilime dünya ölçeğinde bakıldığında tekelleşmenin faturası 1988 yılı için 2500 milyar (2.5 trilyon) doları aşmakta, 1999 yılı için de 3000 milyar (3 trilyon) doları geçmesi beklenmektedir. Yani son on yıl içinde, bu bağlamda 20 000 milyar (20 trilyon) dolar harcanmıştır.

Dolayısıyla, bir avuç ileri düzeyde sanayileşmiş kapitalist ülkeyi kenarda tutarsak, dünyada sanayi

üretimi toptan iflasa sürüklenmiş, sanayi sektörünün her dalında, deyim yerinde ise bir Microsoft tekelii, yaratılmıştır. Arta kalan sınırlı sayıda tekel ise birbirlerinin ayaklarını kaydırmakla meşguldürler, bunun için milyarlarca dolar harcıyorlar. Dünya ölçeğinde yaşanan bu dev tekelleşmenin sonucu olarak orta ölçekli ve geri kalmış ülkelere montaj misyonu verilmiş, taşeronlaşma politikası genelleştirilmiştir.

Tekellerin kâr hırsı ile birbirlerini yemelerinin faturasını ise işçi ve emekçiler ödemektedirler. Teknolojik gelişmenin sonucu emeğin üretkenliğinin astronomik bir sıçrama kaydettiği koşullarda, tekelleşmeye paralel olarak sömürünün dozu da artırılmaktadır. Son verilere göre Avrupa'da 50 milyon, dünyada ise 1 milyar insan işsizdir. Dünyada 300 milyon çocuk son derece ağır koşullarda çalıştırılmakta, onların alimlerinden gasp edilen kâr borsalarda vurgun vurmakta kullanılmaktadır.

İnsanlığın kaderini belirleme konumunu ele geçirmiş olan bu bir avuç tekel, insanlığın ortak mülkiyeti olan dünyanın doğal zenginliklerini korsanvari bir talana tabi tutuyorlar. Yeraltı zenginlikleri paylaşılıyor, ormanları büyük bir aqgözlülükle tüketiliyor, çevre ve hava büyük bir sorumsuzlukla kirletiliyor, doğa dengeleri bozularak yalnız insan yaşamı değil, tüm canlıların yaşamı tehlikeye düşürülüyor.

Beslenme konusunda izlenen politika kapitalizmin insanlıkla ne kadar alakalı olduğunun en somut göstergelerinden biridir. Dünya ölçeğinde beslenme ürünlerinin üretimi insanlığın gereksinimlerini % 110 oranında karşılayabilecek düzeydedir. Buna rağmen her yıl aynı dünyada 30 milyon insan açlıktan kırılmakta, 800 milyonu ise yetersiz beslenme sıkıntısı çekmektedir. Çünkü Monsanto'nun ve Novartis'in çıkarları, geri kalmış ülkelerdeki tarım üretimini dinamitlemeyi ve devreden çıkarmayı gerektirmektedir.

Dünya ölçeğindeki gelir dağılımının yaşadığı evrim ve geldiği yer kapitalizmin insanlığa sunduğu karanlık geleceğin bir başka göstergesidir. 1960 yılında, dünya nüfusunun en zengin % 20'lik kesiminin gasp ettiği gelir, en yoksul % 20'lik kesimin 30 katıydı. Bu oran bugün 82 kata yükselmiş durumdur. Dünyanın toplam nüfusu günümüzde yaklaşık 6 milyardır. Bu nüfusun sadece 500 milyonu görece refah koşullarında yaşamaktadır. Buna karşılık bankalar yılda ortalama 1 000 milyar (1 trilyon) doları aşkın tutarda kara para aklamaktadırlar.

Sermayenin kâr hırsı uğruna on yıllardır dünyanın dört bir köşesinde tezgahlanan savaşların ve diğer yıkım ve felaketlerin sonuçlarını saklı tutularak, birkaç rakama indirgenecek olursa, GATT'ın ve onun hizmet ettiği kapitalizmin bilançosu kaba taslak budur.

Seattle'da yapılmak istenen bu durumu daha da ağırlaştırmak, uluslararası soygun şebekelerine yeni vurgun alanları açmaktır.

Tablo:4

1988 yılı verilerine göre dünyanın en büyük 200 tekelinin ülkelere göre dağılımı, yıllık ciroları ve kar oranları:

Ülke	Sayı	Ciro		Kâr	
		(Milyar \$)	Toplamdaki % payı	(Milyar \$)	Toplamdaki % payı
ABD	74	2776	36,5	183	52,7
Japonya	41	1830	24,1	39	11,2
Almanya	23	958	12,6	29	8,4
Fransa	19	610	8	20	5,8
İngiltere	13	399	5,3	28	8,2
İsviçre	6	217	2,8	13	3,9
İtalya	5	179	2,4	8,9	2,6
Hollanda	4	158	2,1	12	3,5
İngiltere/Hollanda	2	138	1,8	3	1
Güney Kore	3	82	1,1	0,068	0
Çin	3	76	1	1,7	0,4
İsveç	2	49	0,7	2,7	0,8
Belçika/Hollanda	1	31	0,4	1,5	0,4
Venezuela	1	25	0,3	0,6	0,2
Brezilya	1	25	0,3	0,7	0,2
Meksika	1	20	0,3	1,1	0,3
İspanya	1	19	0,3	1,4	0,4
Toplam	200	7592	100	345,7	100

İlk 6 ülkenin payı: 176(%88) 6790 89,3 312 90,2

Dünyanın GSİH 28 654

*200'lerin dünyanın GSİH'daki %'lik payları % 26,3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kaynak: İşletmelerin yıllık faaliyet raporu

GATT ve Dünya Ticaret Örgütü:

Sistemin uzlaşmaz çelişkilerinin aynası

Seattle'da toplanan GATT'ın uzantısı Dünya Ticaret Örgütü'nün (DTÖ) başlıca varlık nedeninin dünya ticaretinin kurallarını saptamak olduğu iddia edilmektedir. Dünya ticaretinin ya da daha genel anlamda küreselleşmiş iktisadi yaşamın güçlünün zayıfı rahatlıkla boğazlayabileceği orman kanunlarına göre değil de, görüşülmüş, pazarlığı yapılmış ve mutabakata varılmış kurallar doğrultusunda düzenleneceği düşüncesi emekçi kitlelere kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. Bu platformda yürütülecek çetin pazarlıklar sonucu varılacak anlaşmaların dünya genelinde iktisadi kalkınmayı kamçılacağı, zenginlik üretimi artıracağı, dolayısıyla istihdamı yukarı çekeceği ve sonuçta paylaşımın ülkeler arasında olduğu gibi bireyler arasında da daha adil kılınacağı ileri sürülmektedir.

Oysa sürece tarihsel bir perspektifle ve yakından bakıldığında, karşımıza çok farklı bir tablo çıkmaktadır. Teknik bir işleve sahip oldukları ve IMF, Dünya Bankası, Paris Klubü, NATO vb. emperyalist kuruluşlara göre daha geri planda kaldıkları için, emekçi kitlelerin dikkatlerini yakın bir döneme kadar çekmeyen GATT ve onun ardılı DTÖ de sermayenin uluslararası nitelikteki birer egemenlik araçlarıdır. Dolayısıyla DTÖ'nün tarihi bir bakıma uluslararası sermayenin egemenliğini sürdürme çabalarının tarihidir.

İkinci emperyalist savaşın ardından sermaye dünyasının önderliğini ele geçiren ABD emperyalizmi, hem kapitalist sistemi sosyalist cereyana karşı savunma hem de önderlik konumunu pekiştirme amacıyla, uluslararası sermaye düzenine çeki düzen vermeye koyuldu. Kapitalist sistemin dünya genelindeki çıkarlarını ABD emperyalizminin stratejik çıkarlarına endekslemekle işe başlayan Washington, bu çerçevede bir takım kurumların oluşumuna da önderlik etti. Sovyetler Birliği'nin kazandığı konuma, sosyalist kampın genişlemesine, işçi sınıfı hareketinin elde ettiği mevzilere karşı, ağır yara alınıp sermaye düzenine zindelik kazandırılmaya girişti. Bu arada ABD'nin büyük kan kaybetmiş bulunan sistem içi rakiplerine de vesayet altına alınması gerekiyordu. Bu nedenle Washington sermayenin egemenliğinin hüküm sürdüğü ülkeler arasında metanın ve sermayenin serbest dolaşımını sağlamak amacıyla dünya ticaretini düzenlemeyi önerdi. 1944 yılında kurulan IMF ve onu izleyen Dünya Bankası'nın oluşumu bu yönde atılan ilk adımlar oldu. Ardından Uluslararası Ticaret Örgütü olarak tanınan üçüncü bir kurumun oluşturulması planlanmıştır. Ancak, "Havana Senedi" olarak bilinen bir belgede temelleri atılan Uluslararası Ticaret Örgütü, sermaye dünyasının iç çelişkileri ve özellikle de ABD Kongresi'nin karşı çıkması sonucu bir türlü hayata geçirilemedi.

"Havana Senedi"nin uygulamaya konamamasının ardından sürdürülen pazarlıklar sonucunda, 1947 yılında, 23 ülkenin aşgari müştereklerde birleşmeleriyle Ticaret ve Gümrük sınırları üzerinde genel anlaşma gerçekleşti, GATT oluşturuldu. Ve yarım asır boyunca dünya ticaretinin kuralları GATT çerçevesinde saptanarak uygulandı. GATT başlangıçta üç boyutlu bir misyona sahipti; üye ülkeler arasındaki ticari ilişkilerde iyi davranış kurallarını saptamak, periyodik pazarlık raundları düzenleyerek serbest dolaşımı teşvik etmek, ekonomik liberalleşmeyi hızlandırmak ve üçüncü olarak da bu kurallara uymayan üye ülkelere karşı yaptırımlarda bulunmak. Ancak GATT aşgari müşterekler temelinde oluşturulabildiği için bünyesinde etkin bir yargı organı yaratılamamış ve yaptırım politikası saptanamamıştı. Bu nedenle GATT'ın yaptırım politikası bugüne kadar tatbikî düzeyinde kaldı. Bu alandaki boşluk IMF ve Dünya Bankası gibi kurumların dayattığı koşullara telafi edildi.

1947 yılından bu yana dünyada yaşanan değişimler ve konumunu pekiştirmiş uluslararası sermayenin

kazandığı yeni mevziler, bir üst aşamaya geçişin de koşullarını yarattı. Böylece, 14 Nisan 1994'te Fas'ın Marakeş kentinde toplanan 123 ülkenin delegeleri, Uruguay raundu pazarlıklarının sonuçlarını karara bağlayarak, mevcut Dünya Ticaret Örgütü'nün oluşturulmasına karar verdiler. 1 Ocak 1995 tarihinden itibaren GATT'ın yerini daha kapsamlı bir yapıya sahip olan Dünya Ticaret Örgütü almış bulunuyor.

GATT'ın oluşturulduğu dönemde dünya ticaretinin temel karakteristiği meta mübadelesi idi. O günden bu yana dünya ticareti hem hacim hem de içerik açısından büyük bir değişime uğradı. Günümüzde dünya ticaret hacmi 1947 yılı verilerine göre on kat yükselmiş ve 5 milyar doları aşmış bulunuyor. Eskiden ağırlığı esas olarak sanayi ürünlerinin oluşturduğu dünya ticaretinde başka sektörler ağırlık kazandı. Örneğin hizmet sektörü bir patlama yaşadı. 50 yıl önce beslenme alanında kendi yağı ile kavrulabilen ülkeler, bugün yerel üretimler iflasa sürüklendiği için, en temel ihtiyaçlarını dışarıdan temin etmek zorundalar. Dolayısıyla tarım ürünleri dünya ticaretinin önemli bir ögesi durumunda. Ayrıca, iktisadi kalkınma ve teknolojik ilerlemenin yarattığı yeni sektörler, dünya ticaretini hem nitelik hem de nicelik bakımından geleneksel sınırların dışına taşımıştır.

1947 yılından bugüne kadar toplam 8 raundluk pazarlık süreci GATT'ın denetiminde yürütüldü. Bu raundların ilk dördünün (Cenevre/1947, Anancy/1949, Torquay/1950-51, Cenevre/1955-56) temel gündemlerini GATT'a üye olma ve gümrük duvarlarını aşağıya doğru çekmeye başlama konusundaki pazarlıklar oluşturdu. 1961-62 yılları arasında sürdürülen Dillon raund'unun gündemine ise, 1957 Roma anlaşması sonucu sahneye çıkan AET'nin yol açtığı sorunlara ilişkin pazarlıklar egemen oldu.

1964-67 yılları arasında süren Kennedy raundu, sanayileşmiş ülkelerin birbirlerine karşı damping yapmaması konusunda uzlaşmaya varılması ve sanayi ürünlerine ilişkin gümrük sınırlarının önemli ölçekte aşağı çekilmesinin gerçekleştiği bir dönem oldu. Böylece Kennedy raund'u dünya ticaretinde sanayi ürünlerinin 3/4'üne serbest dolaşım kolaylığı sağlamış oldu. Dolayısıyla bu dönem, GATT üyesi bağımlı ülkelerdeki mütevazı yerel sanayi üretiminin mezarının kazıldığı ve sanayi üretiminin bazı belli alanlarda yoğunlaşmasının koşullarının yaratıldığı bir dönem oldu.

1973-1979 yılları arasında sürdürülen Tokyo raundu geçmiş süreçlerin pekiştirilmesine, gümrük sınırlarının daha da aşağıya çekilmesinin sürdürülmesine ayrıldı. 1979 yılına kadar 30 yılı aşkın bir dönem boyunca düzenlenen pazarlık raundlarının sonucu olarak, binlerce ürünün gümrük vergileri ortalama olarak % 40'dan % 5'e düşürüldü. Bu dönem boyunca yapılan anlaşmaların sonucu başlayan dönem, geri bağımlı ülkelere yerel üretimin iflasa sürüklendiği, ihracata yönelik üretim modellerinin bir modaya dönüştüğü, işsizliğin çığ gibi büyüdüğü, yoksullaşmanın koyulaştığı, sonuçta küreselleşmenin hayata geçirilmesinin temel adımlarının atıldığı bir dönem oldu.

14 Nisan '94 tarihinde Marakeş'te sonuçlanan GATT'ın son raundu olan Uruguay raundu en uzun süren pazarlıkların konusu oldu. 1986-94 yılları arasında sürdürülen Uruguay raundunun temel konusunu, geçmişte olduğu gibi, gümrük duvarlarının yıkılması oluşturmadı. Bu çerçevedeki pazarlık ve anlaşmalar önemli olsa da, nihayetinde tali bir konuma sahipti. Çünkü gümrük duvarları on yıllar boyu sürdürülen pazarlıklar sonucu tamamen sıfırlanmamış olsa bile, ciddi bir biçimde geriye çekilmiş ve süreç teminat altına alınmıştı. Uruguay raundun esas gündemini, rekabete tamamen açılmış dünya pazarının paylaşımına karşılık çelişkilerin giderilmesi, yeni sanayileşmiş ülkelerin

sahneye çıkması sonucu doğan rekabet sorunlarının çözülmesi oluşturdu.

Uruguay raundun sürdürüldüğü dönemde Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun dağılarak kapitalist sisteme entegre olma sürecine girmeleri, GATT pazarlıklarının ömrünü uzatan bir ek faktör oldu. Zira uluslararası tekellere kapılarını sonuna kadar açmış olan bu dev pazarın paylaşımının da hesaba katılması gerekiyordu. Elbette Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun dağılmasının yarattığı sonuçlar salt iktisadi düzeyde değildi. Bu çöküşle kapitalizmin zaferi her alanda taçlanmış, engellerden kurtulmuş oldu. Sermaye tüm dünya pazarını ele geçirdi. Ancak, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun dağılması, kapitalizme sunduğu avantajların yanı sıra, onun kendi iç çelişkileriyle baş başa kalmasının ortamını da yarattı. Bu çöküş, sermayenin egemenliğine karşı savaşımın yeniden başlatılmasının nesnel koşullarını yarattı. Dünya işçi sınıfı kamburlarından kurtularak tarihsel ve sınıfsal hasmı ile doğrudan karşı karşıya gelme koşullarına kavuştu.

Dolayısıyla, tarihsel olarak sermaye düzeninin sosyalizme karşı savunmasını örgütmek, bunun savaşımını vermek misyonu ile kurulmuş olan GATT, bugün DTÖ olarak Seattle'da kapitalizmin uzlaşmaz ve giderek keskinleşen iç çelişkileri ile yüz yüze kalmış bulunuyor. 135 ülkenin üyesi olduğu Dünya Ticaret Örgütü bünyesinde oluşturulmuş "Anlaşmazlıklar Çözme Organı"nın gücü kapitalist sistemin yapısal çelişkilerini çözmeye yetmeyecektir.

Seattle Konferansı'na katılan Sri-Lanka'lı bir delege: "Eskiden Sovyetler Birliği ile batı arasındaki çelişkilerden yararlanarak sesimizi duyurabiliyorduk. Şimdi ise sanayileşmiş ülkelere ulçaklık yapmamaları için ricada bulunmaktan başka bir seçeneğimiz kalmamıştır" derken, tarihsel bir gerçeğe parmak basmaktadır. Zira sermayenin söz konusu egemenlik kurumları ortak düşmana, sosyalizme karşı aralarında zorunlu uzlaşmalar yaparak ve hassas denge politikalarıyla birlikte bugüne kadar yaşamlarını sürdürdüler. Sürekli takviye edilen umacı politikası ile emekçi kitleler kandırılıp baştan çıkarılabildiler. Sermaye düzeni bugün bu argümanlarının yoksundur. Emperyalist-kapitalist sistem keskinleşmekten başka bir seçeneği olmayan çelişkiler yığını ile başbaşıdır. Bundan dolayıdır ki, eskiden GATT pazarlıkları sadece uzmanların ve uzman basınının ilgi alanı olarak kalırken, bu kez Seattle'da işçi ve emekçiler sokaklara dökülüyorlar, kentte bir isyan havası esiyor.

Dünya ticaretinin 1998 yılı verilerine göre ihracat/ihtalat ölçekleri ve dağılımı

Ihracat hacmi	(5225 Milyar dolar)
Batı Avrupa	% 44,7
Asya	% 24,7
Kuzey Amerika	% 17,1
Güney Amerika	% 5,3
Orta Doğu	% 2,7
Afrika	% 2,1
Diğerleri	% 3,4
Ihtalat hacmi	(5410 Milyar dolar)
Batı Avrupa	% 43,6
Asya	% 20,1
Kuzey Amerika	% 21,3
Güney Amerika	% 6,3
Orta Doğu	% 2,5
Afrika	% 2,4
Diğerleri	% 3,8

Yıkım ve köleleştirme saldırılarına karşı

En büyük silahımız örgütlü gücümüzdür

Yeni stand-by antlaşmasının ABD tarafından onaylanması IMF'ye verilen sözlerin ne ölçüde yerine getirileceğine bağlı. Bu nedenle hükümet, efendilerine hizmetteki kararlılığını kanıtlamak için tüm gücüyle çalışmaktadır. İlk gündeme getirildiğinde gösterilen tepkiler yüzünden askıya alınan "deprem vergisi" de, IMF'nin direktifi üzerine çıkarılmış bulunuyor.

Türk hükümetinin IMF'ye sunduğu son mektupta, tıpkı öncekiler gibi, emperyalizme karşı "iyi", Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarına karşı "kötü" niyetler sıralanıyor.

Carlo Cotarelli, deprem enkazları arasında ve 40 bin insanımızın kanıyla yazılan mezarda emeklilik ve tahkim yasaları için hükümeti kutluyor. Özelleştirmeler için de aynı kararlılığı göstermesini emrediyor. Türk devletinin başı, hükümetin başından daha atik davranarak dersini ezberden okumaya başlıyor: "Nükleer santrale karşı çıkmak abesle iştigaldir. Türkiye bir enerji darboğazındadır. Benim bile çalışırken elektriklerim kesiliyor. Enerjimizin büyük projelere ihtiyacı vardır." Hemen ardından elektrik kesintileri geliyor. Türkiye çapında ve günde 5-6 saat. Sözde doğalgaz akımı düşmüşmüş. Kimbilir, belki de IMF doğalgaz satın aldığımız devletlere de direktif vermiş, gazımızı kestirmiştir! Ama birer-ikişer gün arayla gelişen bu olaylar, Türk devletinin IMF'ye karşı yine bir "iyi niyet gösterisi", bir "kararlılık tatbikatı" yaptığını anlatıyor. Yapılan hazırlığın, hem emperyalist tekellerin atık sanayisini Türkiye'ye taşımalarına, hem de ülkenin enerji ve işgücü kaynaklarını sonuna kadar sömürmelerine olanak yaratacak "dev proje"lere bir an önce imza atmak için olduğu çok açıktır.

IMF emrediyor, Türk devleti mektubunda sunduğu "iyi niyet"ini kanıtlamak için deprem vergilerini derhal çıkarıyor. Ağırlığı işçi ve emekçilere yüklenmesine rağmen orta sınıfların bile tepki gösterdiği deprem vergisine, igneden ipliğe zamlar eşlik ediyor. Düzen cephesinden bile vergi gelirlerinin deprem bölgesine akıtılacağına inanılmadığı mesajları yayılıyor. Birkaç rantiyeye kaynak sağlamak için milyonlarca işçi-emekçinin soyulmak istendiği açıkça ifade ediliyor. Ama sermayeye gösterilen her bir iyi niyet, işçi ve emekçilere karşı pek çok kötü niyeti besliyor. Deprem vergileri salt kendi soğurduğu ile kalmıyor. Kapitalistlere yeni saldırı gerekçeleri de yaratıyor. Koç Holding işçi çıkarmak "zorunda" kalacağını şimdiden ilan ediyor.

Aslında kapitalistlerin ve faşist devletinin kötü niyetini anlamak için emperyalizme karşı beslediği "iyi niyet"e bakmak bile gerekmiyor. Devlet erkanının her toplantısı, attıkları her adım, ağızlarından çıkan her söz, işçi ve emekçilerin idam fermanı oluyor.

17 Ağustos'ta "nerde bu devlet?" diye feryat edenler, sonraki günlerde bu soruyu sorduklarına çoktan pişman oldular. Çünkü devletin bölgeye her adım atışında yıkım büyümekte, enkazlar



çoğalmaktadır. Çünkü devletin yardım için uzanmayan eli, cesetlerimizi soymak için uzanmaktadır. Dışarıdan gelen yardımlar çoktan yağmalandığı gibi, enkazların üstünde yeni rant sahaları da kurulmuş bulunuyor. Dün çok katlı betonarme mezarlar dikerek palazlanan müteahhit şirketler, bugün enkaz kaldırma ihaleleriyle ödüllendiriliyor.

"Çadırkentlerde bilmem kaç kişiye yemek dağıtıyoruz" böbürlenmeleri, bilmem kaç yemek şirketine sonuna kadar açılan kâr kapısını gizlemek için perde yapılıyor. Binlerce depremzede Kızılay'ın döküntü çadırlarında kışa teslim edilirken, üç-beş sunta baraka prefabrik ev fiyatına satın alınıp üç-beş soyguncu daha nasiplendirilmeye çalışılıyor. Devletin eli yardım için değil, soymak, tokatlamak, coplamak için uzanıyor depremzedeye.

İlk gün "nerde bu devlet?" diye bağırانların, üçüncü gün "gölge etme yeter!" demeye başlaması elbette nedensiz değil. Ancak üç günde bölgeye ulaşabilen devletin ilk işi yardımları engellemek olmuştur. Depremzedenin tüm itirazlarına, tüm tepkilerine rağmen engelledi de. Şimdi İzmit'ten Bolu'ya kadar kırılan fay hattının tamamı bir temerküz kampına dönüştürülmüştür. Depremden sağ kurtulanlar da adeta bu faşist devletin elinde esir gibidirler. Giriş-çıkışlar yasaktır, izne tabidir. Çadırlar asker-polis kordonuyla çevrilmiştir.

Ama kapitalist devlet, salt dışardan, salt kendi güçleriyle de saldırmıyor işçi ve emekçilere. Kaleyi içerden fethetmek için de uğraşiyor. Yalan-dolan-üçkağıt üzerine kurulu burjuva politikasının temel dayanaklarından biri de ihanetçilik. Emekçiye "buçuk fazla vermeme" yemini edenler, ihaneti beslemek için kesenin ağzını sonuna dek açıyorlar. Sendikal ihanet çeteleri salt sınıfın sırtından geçinmiyor, devletin sağladığı ek kaynaklarla da besleniyorlar. En güvenilir, en sadık hainler bakanlıkla taltif ediliyorlar. Çirüyen düzene böylesine uyum, salt hainleri değil, işgal ettikleri

sendikaları da çürütüyor. İşçi sendikalarında burjuvaziye ait her türlü pislik, adamı kayırma, yalan, dolan, hırsızlık cirat atıyor. Ama sınıfın sorunları, hakları ve mücadelesi gündeme bile gelmiyor.

İşte bir Türk-İş kongresinin daha burjuva politikalarının arenası oluşuna tanık oluyoruz. Tescilli hain Meral'in karşısına, en gerici iki burjuva akımın temsilcileri çıkıyor. Teksif'in faşist başkanı ile Sağlık-İş'in dinci başkanı. Kongrede sadece gericiler yarışıyorlar. Çünkü burjuvazi uzun ve titiz bir

hazırlıkla girmiştir kongreye.

Sendika yönetimleri çoktan ele geçirilmiş, delegeler hazırlanmıştır. Burjuvazi Türk-İş'te, taban basıncına boyun eğecek zayıf bir unsur bile bırakmak istemiyor. Çünkü "uluslararası tahkim"i hakkıyla uygulayabilmesi, sınıfı tamamen örgütsüzleştirmesine bağlıdır. Çünkü emperyalist tekeller, karşılarında örgütlü bir sınıf gücü değil, tek tek işçiler görmek istiyorlar. Bu nedenle son AGİT Zirvesi'nde "insan hakları" yeniden tanımlanıyor. Bu tanımda artık ulusların ve sınıfların hakları yoktur. Bireylerin hakları vardır. Örgütlü burjuvalar zirvede, kendi güvenlikleri için yeni silahlı örgütlenmeler, ezilen sınıf ve

uluslar içinse tamamıyla örgütsüzleştirme kararları almışlardır.

Ama emperyalist haydutların ve yerli uşaklarının niyetleri ne kadar kötü olursa olsun, örgütlenmeleri, silahları, orduları ne kadar güçlü olursa olsun, tarihin tekerleği işçi sınıfından ve emekten yana dönmeye devam ediyor. Onların gayreti çürüten bir sistemi ayakta tutmaya yöneliktir. Bu amaçla aldıkları tüm önlemler insanlığı yıkıma sürüklemektedir. Durmadan silahlanıyor, savaşıyor, savaştırıyor, emekçi halkları birbirlerine kırdırtıyorlar. Çalışan-üreten sınıfları sefalet ve yıkıma itiyor, dolayısıyla üretici güçleri tahrip ediyorlar. Doğayı tahrip ediyor, dolayısıyla insanlığın yaşam kaynaklarını, geleceğini öldürüyorlar.

İşçi sınıfının gücü ise üreticiliğinden geliyor. Ama işçi sınıfı her türlü toplumsal ihtiyacı üretmekle kalmıyor, sermaye sınıfını güçlü kılan herşeyi de o üretiyor. Emperyalistlerin ve uşaklarının tüm kirli savaş yöntemleri, tüm silahları, orduları, zirveleri, yıkım kararları vb., işçi sınıfının bu gücü karşısında her an boşa düşürülebilir, her an işlemez kılınabilir. Herşey yaratan ellerin aynı anda şalterlere uzanmasına bağlı. Yani sınıfın örgütlü gücüne. Bu nedenle örgütlerimizi, örgütlü gücümüzü hedef tahtasına çakmışlardır. Tam da bu nedenle biz de daha fazla, daha sağlam, daha güçlü örgütlenmek zorundayız.

Bu zorunluluğu, bu örgütlenme bilincini sınıfın en küçük hüccresine kadar taşımak, yerleştirmek zorundayız. Sermayenin ücretli emeği köleleştirme programını bozmanın tek yolu budur.



“Artık susmayalım; tepkimizi öfkemizi örgütleyelim ve hesap soralım!”

Düzce'de deprem niye bu denli yıkıcı oldu?

Düzce'de ikinci bir deprem oldu. Bizim tahminimizle bin civarı insan öldü. Çay Mahallesi'nde çöken bir kahvede 40 kişi, başka bir yerde mevlüt okutan 50-60 kişi can verdiler. Akrabalarımızı, yakınlarımızı gömdük. Evlerimiz enkaz oldu. Yıllarca çalışarak biriktirilen ne varsa yitirildi. Şimdi devlet bir yıl sonra geri almak şartıyla 6 milyar verecekmış. Bu para alınsa bile geri nasıl ödeneceği merak konusu. 100 milyon liralık “kira yardımı”ndan kısarak bir yılda bu parayı biriktirebiliriz herhalde.

Şimdi yerle bir olmuş Düzce'nin 10 yıl önceki halini anımsıyorum. Turgut Özal'ın “Türkiye'yi şantiye alanına çevirdik” dediği yıllarda, Düzce'nin iki katlı bahçeli evleri birer ikişer yıkılıyordu. Daha önce de depremle sallanan Düzce'de 4 katlı ev yapmak yasaktı. Bu yasak kaldırıldı, 6 kata izin verildi. Bu karar Düzceliler'i oldukça sevindirmişti. Payları artan müteahhitler ve mal sahipleri memnundu. Daha çok daire, konut fiyatlarının da düşmesi demekti. Düzce'de hemen herkesin dededen kalma bir arsası vardı. Bunlar kat karşılığı müteahhide verildi. Pek çok insan, aile daire sahibi olabildi. Düzce tam bir şehir görüntüsü kazanmıştı. İl olmaya hazırдық artık. Pek çok insan biriktirdiği parayla ev alıyordu. Çünkü ev önemli bir güvence idi. Para gibi uçup gitmezdi. Kimin ne zaman işsiz ve aç kalacağı belli olmayan bu ülkede, çocuklarına bir daire miras bırakmak ne büyük bir bahtiyarlıktı.

Kötü bir oyunun kurbanı olduk. Bozuk bir zeminde, yüzlerce apartman diktik. Bizi buna yönelten devletti ama toplam olarak bu oyuna gelmek, cahilliğimizin, duyarsızlığımızın kurbanı olmak bizim suçumuz. Bu devleti yıllarca sırtımızda taşıyan, seçim zamanı yine bunlara oy veren de bizdik (ki Düzce her zaman sağ partilerin oy deposu olmuştur). Devlet ise buna çok iyi cevap verdi. Düzceli olan Kemal Demir, kendi memleketine bile çadır göndermedi.

Dram burda da sona ermedi. İlk depremde Düzce'de

sadece 15 bina tamamen çökmüş, 100 civarında bina ağır hasar almıştı. Ancak, aslında tüm evler zarar görmüştü. Devlet Düzce'ye 1000 civarı prefabrik ev gönderildiğini iddia etti. Bu sayı doğru olsa bile, 80 bin nüfuslu Düzce için oldukça küçük bir rakamdı (ki bin sayısı kesinlikle abartılı). Yani evi ayakta kalan kişiler için prefabrik verilmedi. Bu da on binlerce insanın çadırlarda yaşamasına neden oldu. Bolu valisi çadırları kaldırttı, “biz evi yıkılanlar için prefabrik getirdik, onlara yerleşin” dedi. Oysa sayının yetersiz olduğunu biliyordu.

Böylece evi tamamen yerle bir olmuş aileler prefabriklere yerleşirken, diğerleri mecburen sakat evlere döndüler. Bu arada Atatürk Meydanı ve başka yerlerde (yani valiliğin izin vermediği alanlarda) çadır kuranlara yemek, su vb. yardımlar bilinçli olarak yapılmadı. Prefabrikler ise düzenli yardım aldılar. Bu bilinçli bir yaptırımdı. Bununla da yetinmediler ve çadırları jandarma zoruyla kaldırttılar.

Şunu belirtelim; televizyonda ve gazetelerde “Mehmetçik milletin yardımına koştu. Mehmetçik bilmem ne kahramanlık yaptı.” diyen, orduyu aklamaya çalışan insanların yüzlerine tükürmek istiyorum. İnsanları evlere sokan ordudur. Bunu herkes biliyor. Onlar da biliyor. Öldürdüğü adamı hastaneye yerleştiren biri ne kadar kahramansa, bunlar da o kadar kahramandır.

Depremden sonra televizyon izleme fırsatı bulduğumuz ilk akşam, Clinton'un gömleği kadar haber olamadığımızı gördük. Spikerinden Başbakan'ına kadar herkes, Türkiye'nin ne kadar büyük bir ülke olduğu, 21. yy'ın kaderini belirleyeceğini anlatıyorlardı. AGİT İstanbul'daydı. Ulusça en mutlu günümüzü! Bu mutlu günümüzü hiçbir acı bozamazdı!

Türkiye'nin emekçi insanları:

Yıllardır sömürülüyoruz. Vergilerle eziliyoruz. Bunlar yetmiyor, her afetin faturasını biz ödüyoruz. Geçmiş yıllarda devlet Kürt halkının evlerini köylerini yaktı. Onları evsiz bıraktı. Sefaletle itti. Şimdi aynı şey bizim başımıza da geldi. Şimdi Düzce boşalıyor. İnsanlar kenti terk ediyor. Bu devlet aynı devlet. Artık susmayalım! Tepkimizi öfkemizi örgütleyelim ve hesap soralım!



Düzce'den bir Ücretsiz PDF Kitap Arşiv - https://tiny.cc/depremzedey

Kırıntı değil dünyayı istiyoruz!

17 Ağustos ve 12 Kasım depremlerinden önce işçi ve emekçilerin her sohbetinde, “Ah küçük bir evim olsa başka bir şey istemem” sözleriyle küçük özlemlerini dile getirdiklerine tanık olurduk. Gecekondu da olsa, çok sağlıklı ve güvenli olmasa da bir ev sahibi olmak isteği, pek çok haksızlığa, sömürüye ve baskıya, aşağılanmaya katlanmanın bir mükafatı olarak görülürdü. İşçi ve emekçilerin birbirleri hakkında, “bak, yıllarca yemedi içmedi, ama şimdi bir ev sahibi oldu”, ya da “bak o kötü işte sabırla çalıştı, ama şimdi bir ev aldı” vb. sözlerini çok sık duyardık.

Ama depremler bu evleri işçi ve emekçilerin mezarı haline getirdi. Deprem öncesinde işçi ve emekçilere “kırıntılarla yetinmeyin, dünyadaki bütün zenginlikleri sizler yaratıyorsunuz, refah içinde yaşamak en çok sizin hakkınızdır. Hakkınızı almak için mücadele edin” dedikimizde, pek bir karşılık bulamıyorduk. Şimdi “kırıntılara” razı olmanın sonucunu daha iyi görebiliyorlar.

Patronlar ve uşakları en lüks ve dayanıklı yerlerde kendilerine villalar, köşkler inşa ederken, emekçileri çürük apartmanlar ile gecekonduya mahkum etmişlerdi. Eskiden bunu bir nimet olarak görenler, depremin sarsıcı etkisiyle mezar olarak görmeye başlıyorlar.

Burjuva ekonomi uzmanlarını kaygılandıran da bu bilinç sıçramasının sonuçlarının ne olacağını bilememektir. Şimdilik gazete sütunlarında kitlelerin deprem nedeniyle değişen tüketim alışkanlıklarını tartışmaya açıyorlar. Eskiden buzdolabı, televizyon, ev vb. almak için en kötü çalışma koşullarına bile katlanan emekçileri, şimdi depremin yaratabileceği yıkıntı ile herşeyin yok olabileceği riskini görmekten etkisiyle bunları almaktan uzak duruyorlar.

Fakat henüz sermaye devletinden kendileri için sağlıklı ve güvenli konut talebi ile mücadele etme bilincine de sahip değiller. Bunaltıcı bir bekleyiş içindeler. Yetkililerin, deprem riskinin az olduğu, olsa bile yıkımın az olacağı açıklamalarına hiç kimse inanmıyor. Binalarını kontrol ve takviye ettirme imkanından da yoksunlar. Sermaye sınıfı deprem felaketini bile bir kâr kapısına çevirmiş durumda. İnşaat şirketleri çok büyük paralar karşılığında inceleme ve takviye çalışması yapıyor. İşçilerin ve emekçilerin bu maliyeti karşılaması mümkün değil. Oturdıkları evin güvenliğinden emin olamayan emekçiler, ne yapacaklarını bilmez durumdadır.

Öncü işçiler ve komünistler, kitlelerin bu çaresizlik ruh halini, mücadelecilik ruh haline dönüştürmek için müdahale etmelidirler. Bugün kitleler kendilerine mezardan başka bir şey veremeyen bu insanlık dışı düzeni yıkmaya ve yerine kendi iktidarlarını kurma fikrine her zamankinden daha açıktırlar.

Sermaye düzeni, işçi ve emekçilere, sabırlı oldukları taktirde geleceklerinin daha iyi olacağı umudunu verebildiği için destek bulabilmektedir. Kölece çalışmanın karşılığını er geç alacakları vaadleriyle kandırabilmektedir. Ama kitleler deprem ile gördüler ki sermaye düzeninin kendilerine verebileceği tek gelecek sefalet ve ölümdür.

Sermaye devleti deprem felaketini neredeyse bir nüfus ayarlaması olarak görüp adeta sevinmektedir. Bir doğa yasası olan zayıf ve hastaların doğal olarak elenmesi ilkesini insanlar için de geçerli kılmının mutluluğunu yaşamaktadırlar. Yoksulların ölmesi zenginlerin işine gelmektedir. Böylece hem işe yaramayan bir nüfus maliyetsiz bir şekilde yok olacak, hem de geride kalanların daha fazla sömürülmesi sağlanacaktır.

İşte sermaye düzeni deprem felaketini böyle yorumlamaktadır. Ölen ölü, kalanları da biz posası çıkana kadar sömürüp öyle mezara yollarız diye düşünmektedirler. Göstermelik yardımlar, tamamen kitlelerin bu gerçeği anlamasını engellemek için yapılmaktadır. Aradan geçen onca zamana karşın, depremzedeler hala sefalet koşullarında yaşam mücadelesi vermektedirler. Yapılan yardımlar milletvekillerinin, yerel yöneticilerin eş dost ve yakınlarına gitmiştir.

İşçi ve emekçilerin tek kurtuluşu, bu insanlık dışı düzeni yıkmaktır. Kırıntılarla yetinmemeli kendi yarattığımız dünyayı istemeliyiz. Bizlerin yarattığı zenginlikler, tüm insanlığın refahını ve mutluluğunu sağlamaya fazlasıyla yeter. Ama sermaye düzeninde bu zenginlikler bir avuç asalak tarafından yağmalanmaktadır. Öyle ki piyasada bazı ürünlerin fiyatlarının düşmesini engellemek için bizlerin ürettiği zenginlikleri yok etmekten bile çekinmiyorlar. Tonlarca buğday, tereyağı, vb. ürünler depolarda çürümeye terk edilebiliyor, sebzeler denize dökülebiliyor. Petrol fiyatları ucuzlamasın diye üretimi kısıyorlar, işçileri işten atıyorlar. Örnekler daha da çoğaltılabilir.

Bu ürünlerin insanlığın hizmetine en düşük fiatla sunulmasını ancak sosyalist bir düzen sağlayabilir. İşçi ve emekçilerin bir an önce komünistlerle birleşmesi ve sosyalizm mücadelesine atılması gerekiyor. Aksi halde güzel dünyamıza barbarlık düzeni olan sermaye düzeni hakim olmaya devam edecek. Doğal afetler bizleri öldürmeye, elimizde ne var ne yok olmaya, en basit hastalıklar can almaya, açlık, işsizlik ve sefalet kol gezmeye devam edecek.

Kırıntı değil dünyayı iste!

Kulübelere barış, saraylara savaş!

Kahrolsun kapitalist sömürü düzeni!

Yasasız, sınıfsız sömürsüz komünist toplum!

Komünist bir işçi/İstanbul

Deprem vergisi için ödenen her kuruş

Emekçi halka yeni deprem katliamları olarak geri dönecek!

Hükümet “deprem vergisi” adı altında ek vergileri karara bağladı. Bu vergilerin bir bölümü sermayeye de dokunuyor gibi gözükse de, sonuçta dönüp dolanıp emekçileri vuracaktır. Çünkü sermayenin tüm kesimleri bir eliyle verdiğini diğer eliyle geri alma, yani faturayı emekçilerin sırtına yükleyerek göstermelik kaybını telafi etme imkanına sahiptir. Her kesim “vergi yükü”nü kendi altına doğru transfer edecek, sonuçta tüm fatura en alta kalanın, yani emek gücünden başka satacak bir şeyi olmayan, böylelikle sırtına bindirilen yükü üzerinden atma imkanına sahip olmayan ücretlilerin sırtına binecektir. Hele faiz vergisi ile mağdur ediliyorum diyerek yaygara koparan tekелci asalakların faturayı diğer kesimlerin sırtına yüklemek konusundaki imkanları sınırsızdır.

Deprem bahane olduğu, amacın IMF bütçesini denkleştirmek olduğu hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. Ek vergi ile hedeflenen 6 milyar dolar tutarındaki paradan depremzedelere kaynak aktarılması beklenmemelidir. Bu ek vergi konusunda, daha deprem öncesinde, Temmuz ayındaki görüşmelerde IMF ile antlaşma yapıldığı söylenmektedir. Deprem ek vergilerin kılıfı olarak adeta devletin imdadına yetişmiştir.

Kamu emekçilerine %15 sadaka verilmesinde olduğu gibi, bu ek verginin de amacı IMF'ye verilen sözlerin yerine getirilmesi, dış ve iç faiz borçlarının aksamadan geri ödenebilmesidir. Borç adı altında işleyen soygun çarkının dönmesinin sağlanmasıdır.

Depremzedelere bir çadır bile vermeyen, prefabrik konutlarla ilgili sözlerinin yalan olduğu açığa çıkan devlet, diğer yandan tekелci sermayenin haracını zamanında ve eksiksiz ödemek için tüm kollarıyla seferber olmuştur.

Sadece “deprem vergisi” değil, sırada KDV oranlarının artırılması da var. Vergi iadesi uygulaması ise kaldırılıyor. Diğer yandan, her gün ıgmeden ipliğe herşey yeniden zamlanıyor. Bu zam bombardımanı sayesinde kamu emekçilerine verilen %15'lik sadaka şimdiden buharlaşıp gitti.

Peki işçi sınıfı ve emekçilerin boğazının sıkılması, cebinin boşaltılması sayesinde bu borçlar geri ödendiği zaman ne olacaktır? Ekonomi düze mi çıkacaktır? Yeni fabrikalar mı açılacaktır? İşçi olan işten atılmaktan kurtulup, işsiz olan iş imkanına mı kavuşacaktır? İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşamsal ihtiyaçları mı karşılanacaktır? Sağlık, eğitim, barınma, beslenme, sosyal-kültürel vb. alanlardaki hizmetlerde iyileştirmeler mi yapılacaktır? Hayır hiçbirisi olmayacaktır.

Devlet bu borçları geri ödeyerek sadece yeniden yüksek faizle borç para bulma imkanına kavuşacaktır. Bunlarla ise eski borçları ödeyecektir. Bu yeni borçları ödemek için ise yeniden yüksek faizle borç para alacaktır. Rantiyenin saadet zincirine darbe vurulması, vergide eşitlik, sosyal adalet vb. demagojilere konu edilen ek verginin de asıl amacı bu soygun çarklarının dönüşünü güvence altına almaktır.

Sonuç borç batağının daha da derinleşmesi ve gelecek yıllarda işçi sınıfı ve emekçilerin boğazının daha fazla sıkılması olacaktır. Ötesi? Düzeni için

ötesi yoktur. Herşey günü kurtarmaya endekslidir. Krizi aşmaya değil, krizi yönetmeye endekslidir. Ekonominin bataкта oluşu, ekonominin kendisinin bir bataк ekonomisine dönüşmesiyle aynı şeydir. Devlet için önemli olan yabancı ve yerli sermaye tekellerinin fahiş kârlar elde ederek palazlanmaya devam etmesidir. Devlet için önemli olan ne yapıp ne edip bu borç adı altında işleyen soygun çarkının dönüşünü güvence altına almaktır.

Tekelci sermaye şirketlerinin kârlarının %80'i üretim dışı faiz gelirlerinden oluşmaktadır. Hiçbir yatırım yapmadan, kendi cepleri dışında ekonomiye tek kuruş katkıları olmadan, oturdukları yerden kupon keserek, tahvil alıp satarak dünyanın hiçbir ülkesinde olmayan fahiş düzeylerde kârlar elde etmektedirler. Toplamı 10-15 tekелci banka ve şirketten ibaret olan bu bir avuç modern harami, on milyonlarca işçi ve emekçiyi on yıllardır haraca kesmektedir. Devlet ve hükümetler de bu eşkiyaların tahsildarı olarak görev yapmaktadır.

Devlet bütçesi artık borç-faiz ödemeleri ve ordunun silahlanma harcamalarını karşılama bütçesine dönüşmüştür. Bu yüzdendir ki, işçi sınıfı ve emekçilerin en yaşamsal ihtiyaçları karşılanmıyor. Bu yüzdendir ki, devlet halka sağlıklı konutlarda barınma imkanı sağlamıyor. Bu yüzdendir ki, depremler on binlerce işçi-emekçinin canını alıyor. Ve gene bu yüzdendir ki, devlet deprem enkazı altından sağ çıkanlara çadır bile vermiyor. Ve şimdi deprem vergisi adı altındaki büyük bir istismarla, halkın canına okuyan bu soygun çarkının tıkr tıkr dönmesi için gerekli kaynak toplanmaya çalışılıyor. Yani devlet, deprem vergisi adı altında, bu ve benzeri saldırılarla depremlerin katliamlara dönüşeceği yeni yıkımların önünü açıyor.

Önümüzdeki beş yıl içinde devlet işçi sınıfı ve emekçilerin sırtından 100 milyar dolar dış borç ödemesi yapacak. Bu her yıl 20 milyar dolar dış borç, 40 milyar dolar ise iç borç ödemesi yapılması anlamına geliyor. Devlet bu borç faizi ödemelerinde bir gün ve bir kuruş bile aksatmamaktadır. Yanı sıra ordunun modernizasyonu ve gündemdeki tank ihaleleri için on milyarlarca dolar kaynak ayırmaktadır.

Bu borç yükünün ve silahlanmanın faturası ise olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına bindirilmektedir.

Kamu emekçilerine %15 sadaka verenler, işçilere sıfır zam dayatmaya hazırlananlar, işçi sınıfı ve emekçilerden gasp edilen kaynakları yerli ve yabancı sermaye tekellerine yağmalatmaktadır. Gene bu kaynaklar emperyalizmin bölgedeki vurucu gücü olarak kendini hazırlayan ordunun hizmetine sunulmaktadır.

Tekelci sermaye kesimleri verginin ucunun göstermelik de olsa kendilerine dokunması karşısında hükümeti protesto etmişlerdir. Hükümete kendilerine

yönelmek yerine işçi sınıfı ve emekçilerin boğazını daha fazla sıkmalarını telkin etmektedirler. Özelleştirmelerin hızlandırılmasını, tarım desteklerinin bütünüyle kaldırılmasını, yüz binlerce kamu emekçisinin işten atılmasını, borç adı altında işleyen soygun çarkının bu sayede döndürülmeye devam edilmesini talep etmektedirler.

Hükümet ise, kendisine sosyal adalet vb. demagojiler için fırsatı veren bu tür göstermelik manevraların gerekli olduğunu, yoksa sosyal patlama ve isyanların gündeme geleceğini ve bekçisi oldukları sömürü-yağma düzeninin asıl o zaman tehlikeye düşeceğini açıklayarak tekелci rantiyeleri yatıştırmaya çalışmaktadır. Fahiş

kârlarının azalmayacağını, tersine daha da artacağını, göstermelik verginin bir defaya mahsus olduğu, böylece kendilerinin de fedakarlık yapıyor görüntüsüne kavuşacaklarını, fedakarlık zırhına bürünmelerinin kitlelerin isyanı karşısında sağlam bir koranak olduğunu söyleyerek akıl veriyor. Bunun ötesinde kendilerine yönelmek, saadet zincirlerini kırmak gibi bir politikalarının olmadığını açıklıyor.

Kısacası, deprem bahanesiyle toplanan vergiler sonuçta dönüp dolaşıp işçi sınıfı ve emekçileri vuracak. Toplanan vergi depremzedelere değil,

olduğu gibi rantiyeci asalakların cebine gidecek. Buna rağmen göstermelik faiz vergisi bile rantiyecileri, tekelleri ayağa kaldırıyor. İşçiyi, memuru, yoksul köylüyü hedef gösteriyorlar. Devlet bunların boğazını zaten sıkıyorum, ama bir seferde daha fazla yüklenirsem isyan ederler, diyor.

Hükümet rantiyeyi vergilendiriyorum, “sosyal adalet” uyguluyorum demagojisi yapıyor. Değerleri yaratan biziz, zenginliklere el koyan onlar. Vergiyi veren biziz; faiz, kredi, teşvik, yolsuzluk ile talan eden onlar. Bütçenin vergi yükü işçi sınıfı ve emekçilerin, ücretlilerin sırtında. Bu tekелci asalaklar vergi bile vermiyorlar. Ama bütçede işçi sınıfı ve emekçilerin eğitim, sağlık, beslenme, barınma, sosyal güvenlik ihtiyaçları için gerekli kaynak ayrılmıyor. Bütçe onların faiz soygunları, kredi talanları, kirli savaş, faşist terör ve emperyalizmin uşağı ordunun silahlanma harcamalarının hizmetinde. Göstermelik faiz vergisiyle sosyal adalet sağlanamaz.

Sosyal adalet ancak bu sömürücü asalakların işçi sınıfı ve emekçilerden gasp ettikleri tüm zenginliklere, yağmaladıkları tüm kaynaklara el konulmasıyla sağlanabilir. Sosyal adalet ancak işçi sınıfının devrimci iktidarı altında sağlanabilir. Sosyal adalet, ekonominin, bir avuç sömürücü asalağın saltanatı için değil, işçi sınıfı ve emekçilerin insanca yaşama ihtiyaçlarını karşılamak için sosyalist planlanması ve örgütlenmesiyle sağlanabilir.

**Dış ve iç borçlar iptal edilsin!
Borç faizi ödemeleri durdurulsun!
Krizin faturasını tekeller ödesin!**



KESK'in son eylem takvimi-2

Reformizme karşı devrimci alternatif

Kamu emekçileri hareketinin on yıllık gelişimine bakıldığında; kendiliğindencilik, ekonomizm ve yasalıcılıkla karakterize olan reformizmin hiçbir kazanımın altında imzasının olmadığı görülecektir. Hareketin tabanına mal olan kazanımların elde edildiği süreçte, asla ekonomist bir yaklaşım içinde olunmamış, devletin yasal sınırları tanınmamış, kamu emekçisinin potansiyel gücünü ortaya çıkaran bir eylem çizgisi izlenmiştir. Bu çizgi kendince öncelikle işyerlerinde bir taban yaratmış, buradan aldığı gücü geniş kamu emekçileri kitlesine yaymayı başarmıştır.

Dünyada tasfiyecilik dalgasının yükseldiği bir dönemde emekçiler cephesinde sosyalizmin soluğu olmayı başarabilen kamu emekçi hareketi, bu mücadelede bedeller ödemekten çekinmemiştir. Ödenen bedeller gerçek bedellerdir. Burada hamaset yok. Hareket kendisini aynı zamanda devrimin neferi olarak gören öncü kamu emekçilerinin omuzlarında yükselmiştir. Fakat bu öncüleri ihtilalci sosyalizme bağlayan bir komünist partisinin olmadığı koşullarda, bu devrimci tavır yükselen sol liberal tasfiye dalgası karşısında duramamış, mevzileri bir bir reformizme terk etmiştir. Bugün reformizm mevzilerini tahkim etme peşindedir. Kamu emekçilerinin önüne konulan eylem takvimi bilgisizlik ve deneyimsizlik ürünü değildir. Söz konusu olan KESK önderliğinin bilinçli politik tercihidir.

Türkiye devrimi '90'ların en büyük tasfiye dalgasıyla karşı karşıyadır. Tasfiye planı kapsamlı ve derindir. Kapsamı devrimin soluk alıp verdiği tüm toplumsal alanlardır. Toplumsal dokunun devrimle ilişkili tüm hücreleri tasfiye edilmeye çalışılmaktadır. Reformizm bu tasfiye programının açtığı alana oynamaktadır.

Tasfiye programı Türk tekkelci burjuvazisinin ihtiyaçlarından doğmaktadır. Yürütülmekte olan ekonomik-sosyal saldırıların zorunlu tamamlayıcısıdır. Bu programda sınıfın devrimcilerden arındırılması, devrim fikrinden uzaklaştırılması temel hedeftir. Devrimden uzaklaşmış bir işçi sınıfının düzenin labirentlerinde yolunu bulma umudu yoktur. İşte reformizmin bu umutsuzluğa oynamaktadır.

Dolayısıyla, KESK MYK hazırladığı bugünkü eylem takvimi ile, sermaye sınıfının saldırıları karşısında düzenin sınırları içinde yapılabilecek bir muhalefetten başka bir şey yoktur demeye getirirken, aynı zamanda kamu emekçilerini devrimden uzaklaştırdığının da farkındadır. Kamu emekçileri devrimden uzaklaştıkça reformizmin kendisi de salt bir yasalçı muhalefet haline gelmektedir. Teorik planda reformizm de son tahlilde bir düzen değişikliğinden sözeder. Oysa bugün KESK'e hakim reformizmin lafız düzeyinde bile düzen değişikliği gibi bir hedefi yoktur. Bunun sözü dahi edilmemektedir..

Eylem takvimine bakın. İşyerleri yok, tabandaki geniş emekçi kitlesi yok, hedef yok, niyet yok... Kuru bir yoksullaşıyoruz edebiyatı eşliğinde haydi alanlara. Hem de nasıl? Dün fiilen zaptettiğimiz alanlara girmek için pullu "arzederim"li dilekçeler yazılarak, böylece kamu emekçilerinin yasalçı muhalefet olarak kalmaya razı olması istenmektedir.

Sermaye sınıfı evrensel deneyimlerinden bilmektedir. Sınıf hareketi içindeki devrimci damarı

yozlaştırmanın evreleri vardır. Cepheden açık saldırılar çoğu zaman geri tepeceği gibi istenmeyen sonuçlar da yaratır. Devrimden reforma, reformdan yasalçı muhalefete, oradan muhalefet olmayan yasalıcılığa, düzenin ideolojik bekçiliğine.... Plan bu. Soru ise şu: KESK MYK'nın bu plandaki yeri nedir?

Kuşkusuz KESK önderliği bir anda bu noktaya gelmedi. Bizzat KESK'in kuruluş sürecinde fiili-meşru mücadeleden uzaklaşarak, hareketi devletin çıkaracağı yasa kalıbına sokmanın adımları atıldı. KESK'in kuruluşuyla birlikte kamu emekçilerinin bilincindeki kazanımı tanımlı "yasal hukuki kayıt"a evrilmeye başlamıştır. Dünya sınıf mücadeleleri tarihi göstermektedir ki, önce fiilen kazanılır, ardından yasal kayıt gelir. Çünkü sermaye sınıfı emekçiler lehine yasal düzenlemeleri zorunlu kaldığı için yapar. Hatırlanacaktır. Bir yasa çıkacak beklentisiyle KESK'in kuruluşu hızlandırılmıştı. Yasa çıkacaktı ve en büyük üye kitlesine sahip konfederasyon yetkili kılınacaktı. Ondan sonrasını biliyoruz.

Sonuç olarak, bugün KESK MYK'nın eylem takvimi, reformist siyasetlerin sendikal anlayışlarının belgesidir.

Bu noktaya gelinmesinde devrimcilerin payı yok mudur? Kuşkusuz bütün bu on yıl, devrimci öncü kamu emekçilerinin müdahale olanaklarına sahip olduğu bir süreçti. Fakat gerekli müdahaleler yapılamadı, doğru bakış ve mücadele çizgisi kamu emekçileri kitlesine mal edilemedi. Bugün reformizm gücünü kendi programından ve kendiliğinden değil, devrimin programıyla sınıf arasında gerekli bağların kurulamamış olmasından alıyor. Bu bağların kurulmaması durumunda, reformizmin eleştirisi mesafe almaya yetmiyor. Bu kamu emekçileri hareketi için de böyle.

Bilindiği gibi, hareketin başlangıcından itibaren geleneksel devrimci akımların tamamı hareket içinde yer aldı, hareketin gelişimine ve yaygınlaşmasına katkıda bulundu. Fiili mücadele tarzı ve militanlıklarıyla öne çıktı devrimciler. Bu öne çıkış hareketin ilk döneminde bu akımlara pek çok mevzi kazandırdı. Fakat bu mevziler kalıcı olamadı. Refomizmin yükselişi karşısında tersinden devrimci bir hat örülemedi. Kuşkusuz burada kamu emekçileri hareketine içsel olmayan nesnel bir basınç sözkonusuydu. Fakat kamu emekçileri hareketi açısından iki temel önemde yanlışlık-eksiklik gösterildi.

1- Hareketin siyasallaşması, salt siyasal taleplerin zaman zaman kitlesel olarak sahiplenilmesi, siyasal sloganlara kitlenin ağırlıkla sahip çıkması olarak kavrandı. Kitlenin siyasallaşmasıyla siyasal kadroların oluşması arasındaki karşılıklı bağ ihmal edildi.

2- Fiili-meşru-militan mücadele çizgisini kalıcılaştırmanın temel dayanağı olan işyeri örgütlülükleri yöneticilik mevzilerine kurban edildi.

Bu iki yanlış arasındaki bağlantı açık. Aslında temel sorun bu devrimci akımlarda marksist-leninist kavrayışın eksikliğiydi. Evet, devrimci duruş ve tavır hep varolageldi. Fakat bu sınıf devrimcisi duruşu ve tavırı olamadı.

Sonuç olarak, bir devrimci hareketin yapılamadı. İşyerlerinin, nesnel gerici basınca ve

merkezi sendikal önderliklerin yasalçı-ekonomist çekiştirmelerine karşı direnci kolaylıkla kırılabilirdi. Yanısıra, mücadelenin kritik noktalarında (16-17 Haziran gibi) devrimciler ciddi bir özgüven sorunu yaşadılar. Mevzi kavramı ile yöneticilik kavramı o kadar üstüste düştü ki, işyerlerinde doğallıkla gelişebilen işbirlikleri, sendika genel kurullarında yöneticilik üzerinde şekillenen yüzeysel bir politik rekabete kurban edildi.

Kürt yurtsever kamu emekçileri ise ulusal kurtuluş mücadelesinin politik seyrini net olarak yansıttılar harekete. Ulusal hareketin politik yönelimi, Kürt yurtseverlerin devrimcilerden uzaklaşıp reformistlere yaklaşmasına yolaçtı. Fakat bu onları, MGK'nın kamu emekçileri hareketine "sendikal birlikçiler" olarak bilinen gericiler eliyle taşıyıp reformistleri de ortak ettikleri tecrit operasyonlarından koruyamadı.

"Bütün bu yanlışlar-eksiklikler olmasaydı" ile başlayacak soruların yersizliği açık. Bunların köklü siyasal-nesnel nedenleri var. Burada şu kadarını söylemekle yetinelim. Kamu emekçileri hareketi içindeki geleneksel devrimci akımlar bu yanlışlıklarda ısrarlı gözükiyorlar.

Tekrar KESK'in eylem takvimine dönelim.

Bu verili tablo içinde sınıf devrimcilerine düşen görev nedir? Görev, eylem takviminin somut hedeflere yönelmiş bir direniş hattına evrilebilmesi, bu hattın gereksindiği sınıf dayanışmasının örülebilmesidir kuşkusuz.

Bütçe saldırısı özünde tüm sınıfa yöneliktir. Bütçe saldırısı karşısında ön saflarda kamu emekçileri duruyorlar. Eğer kamu emekçileri ciddi bir direniş gösteremezlerse, saldırının tüm sınıf saflarında beklenen olumsuz etkiyi yaratmasının önü de açılmış olacaktır.

Bugün KESK MYK faşist devletin hiçbir saldırısıyla cepheden karşı karşıya gelmeyi göze alamamaktadır. Böylesi bir karşı karşıya gelişin reformizmin üzerinde yükseldiği zemini ayakları altından çekmesi kuvvetle muhtemeldir.

KESK tarafından örgütlenmiş, ama daha önce (KÇSP döneminde) kamu emekçileri tarafından yapılmamış hiçbir eylem yoktur. KESK sürekli bunları tekrarlamakta, bunu "kamuoyu oluşturma" mantığıyla yapmaktadır. Reformizm 17 Haziran '95'te berraklaşan çizgisini adım adım harekete yaymıştır. Tepeden tabana sürekli bürokratlaşma pompalanmış, kurumsallaşıyoruz diyerek hareketin dinamiğini işyerlerinden sendika bürolarına taşınmıştır. Sendikaları harekete geçiren mekanizmalar hantallaştırılmıştır. Terk edilen fiili-meşru-militan mücadele hattının yerine, ertesi gün burjuva basında fotoğraf arayan bir eylem anlayışı geçirilmiştir. Hiçbir hak alıcı eylem örgütlenmemiştir. Kitle hazır değil yollu kendiliğindenci yaklaşımlarla öncü-devrimci unsurlar pasifize edilmeye çalışılmıştır.

Bu arada kamu emekçileri bir "toplusözleşme yasası" beklentisi içine sokulmuştur. Sanki sendikalar kurulurken yasa beklenilmiş gibi, sanki grevler yapılırken yasa beklenmiş gibi, kamu emekçilerinden toplusözleşme yasasını beklemeleri istenmiştir. Devleti kamu emekçileriyle toplusözleşme masasına oturmaya zorlayacak bir

eylem hattından ısrarla kaçılmıştır.

2000 bütçesiyle ilgili olarak da aynı mizansen düşünülmüş ve ortaya o bildik eylemlerden oluşan sınırlı bir takvim çıkmıştır.

Bütün bunlar KESK'in de diğer sendikalar gibi IMF-MGK-TÜSIAD üçlüsünün "yeniden yapılandırma" programına dahil edilmesi planıyla uyumludur. Reformistlerin bütün heveslerine rağmen, KESK ESK'ya sokulamamıştır. KESK içindeki devrimciler tamamen tasfiye edilememiştir. Hala KESK bir DISK değildir, bir Türk-İş hiç değildir. Ama plan budur.

2000 bütçesi saldırısının geriletilmesi, boşa çıkarılması demek, aynı zamanda kamu emekçilerine yönelik bu ehlileştirme planının boşa çıkarılması, kamu emekçilerinin yeniden emekçilerin soluğu haline gelmesi demektir.

Sermayenin buna tahammülü yoktur ve saldıracaktır.

Kamu emekçilerine somut talepler ve yoğun bir ideolojik-politik teşhir faaliyetiyle gidilmesi gerekiyor. "Fiili toplu sözleşme" hareketin on yıllık temel sendikal talebidir. Somut bir hedeftir. Deprem vergisiyle uygulanacak salmanın meşruiyeti yoktur. Zorunlu tasarruflar nemalarıyla birlikte hala devlet tarafından gaspedilmiş durumdadır. Mezarda emeklilik hala günceldir ve kapanmamış bir defterdir. Kapanmasına izin verilmemelidir. Sahte sendika yasası ve kamu personel rejimi yasası kapıdadır. Öngörülen sefalet ücreti zaten malum.

Burada görev, bu somut talepleri IMF-TÜSIAD-MGK üçlüsünün teşhiri, sermayenin sınıf egemenliğinin gayrimeşruluğu çerçevesinde dile getirmek ve kamu emekçileri kitlesine maletmektir. Devletin ve uygulanmakta olan politikaların kirli yüzünü teşhir eden bir propagandanın Kürt halkının ulusal taleplerine duyarsız kalması, anti-demokratik baskı ve uygulamaları görmezden gelmesi düşünülemez. Kritik halka, demokratik taleplerin sosyalizm ve devrim programının parçası olduğu gerçeğinin anlatılabilmesidir. Yoksa faşist devletin anti-demokratik uygulamalarıyla, baskılarıyla, sokak infazlarıyla ve katliamlarıyla ilk elden karşı karşıya olanlar zaten devrimciler. Sendikal-demokratik talepler ile sosyalizm mücadelesi arasındaki bağ gerekli kapsayıcılığı sağlamaktadır. Sorun "sınıfa karşı sınıf, burjuvaziye karşı proletarya, emperyalizm-kapitalizme karşı sosyalizm, ulusal baskıya karşı (UKKTH temelinde) halkların kardeşliği, faşizme karşı devrim" diyen bir mücadele hattının, sendikal talepler (ekonomik-demokratik içerikli) mücadelesinin çerçevesi olabilmesidir. Kendini bu çerçeveye bağlamayan bir sendikal mücadelenin hak alamayacağı döne döne anlatılmalıdır.

Mevcut sömürü düzenini hedeflemeyen bir mücadele anlayışının 16-17 Haziranlar'da, 4-5 Martlar'da soluğunun bitmesi kaçınılmazdır. Sosyalizm ve devrim perspektifi kamu emekçileri kitlesinin birleşik mücadele zemini için sendikal talepleri görmezden gelmek gibi bir sonucu asla doğurmaz. Tersine, bu taleplere kararlılıkla sahip çıkmanın önkoşuludur.

Bu perspektifi hayata geçirebilmek için işyerlerinden yola çıkmak, işyerlerinde oluşan kararlılıkları alanlara taşımak gerekir. Ayaklarını işyerlerine basmayan, kendini işyerlerinde örgütlemeyen bir tarzın mevcut durumdan direnişler çıkarması olanaklı değildir. Sınıf devrimcilerinin bir anda bütün işyerlerine yayılması kuşkusuz olanaklı değildir, ama işyerlerindeki öncü-devrimci kamu emekçilerinin sınıf çizgisine, direniş çizgisine çekilmesi olanaklıdır. Bu olanak zorlanmalıdır. Zorlanacaktır.

Yaşasın kamu emekçilerinin birleşik mücadelesi!

Yaşasın genel-grev genel direniş!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Sosyalist Kamu Çalışanları

KESK'in eylem takvimi üzerine

eğitim emekçileriyle yapılan röportaj:

Tıkanıklık ve çözüm önerileri

Kızıl Bayrak: Sizce KESK MYK'sının açıkladığı eylem takvimi içinden geçtiğimiz süreç (tahkim, mezarda emeklilik, deprem, Ulucanlar katliamı, sokak infazları, ekonomik politikalar) denk düşüyor mu?

1. eğitim emekçisi: Türkiye gibi her türlü kirliliğin yaşandığı bir ülkede bütün eylemlilikler elbette denk düşer. Sorun eylemin kararlılığı ve hazırlığına bağlıdır, eyleme giderken belirlenen politikaların geniş hedefli bir süreci nasıl belirleyebileceğine bağlıdır. KESK ve onu oluşturan sendikaların ilk çıkışlarında gösterdikleri coşkulu, mücadeleci, ısrarcı ve kararlı tutumlarından geriye düştüklerini, mücadele ivmesinin düştüğünü görmek gerekir. Bence KESK, eylemlerinde ve aldığı kararlarda çekingenlik yaşıyor. Bu da en üstten alta, tabana yansıyor ve eylemde cıvıllığı ve güdüklüğü getiriyor.

2. eğitim emekçisi: KESK MYK'sının eylem takvimi, tahkim ve mezarda emeklilik yasası gündemde iken, Emek Platformu'nun da içinde olduğu için, o günkü sürece daha denk düşen eylemler içeriyordu. Deprem, Ulucanlar katliamı, sokak infazları vs. ile denk düşen eylemler yoktu o zaman. Sonra durum değişti. Bileşimindeki emekçi sendikalara ve üstlendiği misyona rağmen, birçok olayda son derece yetersiz eylem ya da basın açıklaması yapmış ya da sessiz kalmıştır.

3. eğitim emekçisi: Eylem takvimi, bazı durumlarda sürece denk düşmesine rağmen, genellikle süreci geriden takip ediyor. Zamlarla ilgili olsun, bazı yasalarla ilgili olsun, eylemler, ancak kararlar alındıktan sonra yapılıyor. Böyle olunca da fazla etkili olmuyor.

4. eğitim emekçisi: Belirtilen anti-demokratik saldırılara karşı uygun bir tutumun takınılmasından önce irdelenmesi gereken; sürecin gerektirdiği asli taleplerin, inançlı savunması yapılmış mıdır? Kürt illerinde onlarca sürgün yapılmıştır. Sürgün politikası hayasızca uygulanmaya devam ediliyor. KESK kendi üyelerinin uğradığı bu kıyıma sessiz kalarak başlıyor. Sorunun yanıtı dolayimsız bir şekilde bu noktada açığa çıkıyor. kendi varoluş gerçeğini ve sözleşmesini sahiplenemeyen bir yapının "ikincil" sayılan işlerle iştigal etmesi "doğaldır" beklenmeyen bir durum olmayacaktır.

Kızıl Bayrak: Sizce KESK'in eylem takviminin hazırlanmasında tabanın görüş ve önerilerinin yansıtacak bir yöntem izlendi mi? Tabaanın düşünceleri takvime yansdı mı?

1. eğitim emekçisi: Bunun yansımaları genel olarak göremedik. Gerçekten tabanın önerilerine başvurulsaydı, bundan farklı bir eylem (yani daha gerçekçi) kararı alabilirler miydi? Bu düşündürücü. Emekçilerin genel ruh yapısına ve duruşlarına bakılırsa, alınan eylem kararlarını aşan farklı kararların çıkacağını tahmin edemiyorum. Belki de üzerinde asıl tartışılması gereken, KESK'in yeni konumu ve yeni atılımların yolunun nasıl açılacağıdır.

2. eğitim emekçisi: Son dönemlerde, KESK bünyesinde emekçi temsilcilerinin, emekçi tabanla yönetim arasında da kopukluk oluşmuştur. Bunun

uzantısı olarak KESK'te de aynı durum söz konusudur. Tabanın görüş ve önerilerini fazlaca yansıtmadığını düşünüyorum.

3. eğitim emekçisi: Prosedür gereği tabanın görüşleri alınsa da, eylem takvimi KESK MYK'sının görüşleri doğrultusunda hazırlanıyor ve onların eylem çizgisini yansıtıyor düşüncesindeyim.

4. eğitim emekçisi: Tabanın görüşleri alınmamıştı demek en azından uygulanırlık açısından olanaklı değildir. Fakat direkt önümüzdeki süreç ve yapabileceklerimiz konusunda bile bir düşünce ve öneri alma olayı yaşanmamıştır. Muhtemelen, tüzel kişiliklerden doğru, kapsayıcılığı olmayan öneriler sunulmuştur.

Kızıl Bayrak: Bu takvimle KESK MYK'sı sizce nasıl bir hedefe ulaşmayı planlıyor? Takvimin somut hedefleri nelerdir?

1. eğitim emekçisi: Son birkaç yıldır KESK'in izlediği politika, günü kotarmaya yöneliktir, duygu tatminini hem kendisine hem de tabana yaşatmasıdır. Bu tür eylemler hedeflere ulaşmak için yeterli değildir. Ancak yaşadığımız süreçte, hiçbir eyleme burun kıvrımadan, küçümsemeden, tüm eylemlerde yerimizi almalıyız. Hak alıcı ve hedefleri büyüten eylemler için devrimci öğelerin üzerine daha çok iş düşüyor ve bunu yapmak zorundalar.

2. eğitim emekçisi: KESK MYK'sının bu takviminde somut hedefler yoktur. Yapılagelen rutin eylemler yapılacak ve yine sonuç elde edilemeyecektir. Bence önüne somut hedefler koyarak ona göre de eylem takvimini hazırlamalıdır.

3. eğitim emekçisi: Bu eylem takvimiyle bence hedeflenen, devletin faşist uygulamalarına karşı olan rahatsızlıkların dile getirilmesi ve kamuoyunda bu uygulamaların teşhir edilmesidir.

4. eğitim emekçisi: Aslında takvimin somut bir hedefinin olmadığı ortada. En somut eylem olarak Ankara mitingi kararı var. Bunun sonrası muallakta. Yani ortada ne somut ve elde edilebilir bir talep var, ne de buna yönelik somut bir eylem çizgisi...

Kızıl Bayrak: Sizce hangi hedefler konulmalıydı? Ne tür eylemler hayata geçirilmeliydi?

1. eğitim emekçisi: Önce eylemde kararlı olduğumuzu gösterelim. Karşımızdaki güçler bunu bilmelidirler. Bu çok önemlidir. Ardından yapacağımız eylemlerin bütün ayrıntıları düşünülmeli. Emekçi cephesi genişletilmeli. Sınıf kararlılığımı ve tutumunu göstermeliyiz. Hiç şüphesiz eylemlerde bir devrim sağlandıktan sonra, bu bir genel grevle taçlandırılmalıdır. Ancak böyle mücadele kazanılır. Gönümüzden geçen ve yapmamız gereken emekçi sınıfın ellerinin şalttere uzanmasıdır.

2. eğitim emekçisi: Bence konulacak en önemli hedef grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkının alınması olmalıdır. Yoksa her bütçe döneminde maaşların 3-5 puan artırılması ya da aşağı çekilmesi, çok fazla bir şey ifade etmeyecektir. Bu

şekilde masaya oturarak pazarlık etme hakkımız olacaktır. Bunun için ise, sonuç alıncaya kadar devam edecek oturma eylemleri, her bölgeden Ankara'ya eylemler yayılacak.

3. eğitim emekçisi: Mutlaka ki devlete karşı olan rahatsızlıklarımızın dile getirilmesi ve devletin gerçek yüzünün teşhir edilmesi gerekiyor ama amacımız bununla sınırlı kalmamalıdır.

4. eğitim emekçisi: Çok sözün olduğu yerde gerçek örtülür. Eylem yöntemlerini yeniden düşünmek gibi bir gereksizliği aşmak gerekiyor. Bunlar on yıllık deneyimin içinde mevcuttur. Olması gereken hedeflerin gündeme uygunluğudur. Ve bunu hangi mücadele momenti ile karşılanmanın daha olanaklı olduğu konusunda, lkesel ortaklığı yaratmaktır.

1-Kürt sorununun demokratik ve barışçıl yöntemle çözülmesi için atak bir tepki örgütlemek.

2-Yaşanacak bir ücret miktarını belirlemek ve öncesinden bunu ısrarla, kararlıca dayatmak .

3- Somut-kazanılabilir, demokratik istekleri netleştirmek.

Somut ve kitlemizin bilincinde yansıma bulacak talepler asgari düzeyde netleştirildikten sonra, kitleyi eyleme geçirmek olanaklı hale gelecektir. Neler olabilir bu eylemler? Basitten karmaşığa her tür eylemin, ama tekrardan kaçınılarak, uygulanma zemini vardır. Grev, kazanmanın son halkası olarak mutlaka devreye sokulmalıdır. Ama iyi hazırlanılmalı, özellikle önderlik pozisyonu olanlar inanca çıkarmalı, sahte yaklaşımlar aşılanmalıdır. Kazanmanın en temel yolu ve yöntemi budur.

Kızıl Bayrak: Bu eylem takviminden neler bekliyorsunuz?

1. eğitim emekçisi: Yüzdelik zamlarda bir değişiklik olmayacak. Daha çok artış beklerken devlet deprem vergisini jet hızıyla gçirdi ki, bu da yeni bir soygunun başlangıcıdır. Her geçen gün ekmeğimiz küçülüyor, örgütsüzleşiyor ve sistemin yönlendirdiği mekanik bir araç haline geliyoruz. Esas sorgulamamız gereken nokta bu olmalıdır. Sadece kendimizi KESK ve eylemleriyle sınırlarsak, içinde bulunduğumuz gerçeklikten uzak durmuş oluruz. Bundan dolayı emekçilerin durumunu yeniden değerlendirmek; tıkanmış olan kanalları açmak yeni bir mücadele hamlesi yapmak gerekir. Hiç şüphesiz KESK'in sendikalar içinde sınıfa hizmeti ve mücadele geleneğiyle yeri farklıdır. Umudumuz daha mücadelecı bir KESK'in olmasıdır.

2. eğitim emekçisi: Yukarıda belirttiğim gibi rutin eylemler yapılacak ve hükümet geri adım atmayacaktır. Hükümeti zora sokacak, daha somut sonuçlar elde edilinceye kadar devam edecek eylemlerin planlandığı bir takvim hazırlamak gerekir.

3. eğitim emekçisi: Açıkçası bu eylem takviminden pek fazla bir şey beklemiyorum. Bana göre yapılacak eylemler, her ne kadar düzene olan rahatsızlıkları dile getirecekse de, saldırı karşısında çok cılız kalacak, eylemlerle insanlar düzenin karşısında bir güç olduklarını ortaya koyamayacaklar ve eylemlerin de bir yaptırım gücü olmayacak.

4. eğitim emekçisi: Dönem çok kaygan ve değişimlere açık. Bu takvim somut bir hedefe ve buna yönelik somut bir mücadele ortaya çıkarmasa da, siyasetin dar kaba kabuğunun parçalanma eğilimine girdiği (deprem, Kürt sorununun siyasi ağırlığı) böyle bir evrede, kitle hareketliliği kendi başına önemli bir momenttir. Bu takvimi mevcut sığılığından kurtarmak mümkündür. Bu konuda görev duyarlı çevre ve bireylere düşmektedir.

Hain sendika ağalarını başımızdan defedelim!

Türk-İş'in 18. Genel Kurulu 1-5 Aralık tarihlerinde yapılacak. B. Meral dışındaki adaylar da ortaya çıktı. TEKSİF Genel Başkanı Zeki Polat ve Sağlık-İş Genel Başkanı Mustafa Başoğlu. Son günlerde Mustafa Özbek "fedakarlık bende kalsın" diyerek adaylıktan çekilmişti. B. Meral'in karşısına Zeki Polat'ı güçlü muhalefet olarak çıkarma çalışmaları yapılıyor. Sendika başkanları toplantıdan toplantıya koşturarak seçim listeleri hazırlıyorlar.

Bu hummalı koşturmacanın arkasında işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesi adına yapılan en küçük bir çalışma yoktur. Gündemdeki grev ve direnişlere bu sendikacılar tarafından en küçük bir ilgi gösterilmemiştir. Tam tersine, Beykoz ve Sümerbank'ta olduğu gibi, mücadelenin en sıcak yerinde eylem bitirilmiştir. Sermaye devleti de yeniden saldırıya geçmek için büyük olasılıkla kongre sonrasını bekliyor.

Seçimlere Türk-İş'e bağlı 33 sendikadan 440 delege katılıyor. Muhalefetin gündeme getirdiği, "işçi sınıfının artık Türk-İş'e güveni kalmadığı" düşüncesidir. Bu aslında TÜSIAD ve MGK'nın düşüncesidir. Türk-İş'in artık işçi sınıfını dizginleme misyonunu yerine getirmekte yetersiz kaldığını patronlar da görüyorlar. Bunun için yeni yüzlere ihtiyaç duyuyorlar. Bu sayede sermayenin artan saldırılarını, işçilere yeni dünya düzeni politikalarını daha kolay kabul ettirmek istiyorlar. Bir taraftan yeni yüzler bu politikayı işlerken, devlet de asli görevini, sınıf üzerindeki terörünü yoğunlaştırarak bunu tamamlıyor.

Türk-İş'in 1980'den sonra sermayeye verdiği her hizmetin karşılığı sendika ağalarına villalar ve kasalarında milyarlar olarak geri döndü. Yükselen işçi sınıfı dinamiğinin önünü sinsice planlarla kesmekte başarılı oldular. İşçi sınıfına saldırıların arttığı dönemlerde MGK-TÜSIAD direktifleriyle Türk-İş'e yeni başkanlar atandı. Fakat gelinek noktada görülen o ki, 18. Genel Kurul'da B. Meral karşısına güçlü aday çıkarmakta, Türk-İş'in yeni ağasını seçmekte zorlanmaya başladılar. Bir yandan bedel ödemekten geri duran sözde ilerici sendikacılar kötünün iyisi olarak gösterilmeye çalışılıyor. Bir yandan da "eğer

daha güçlüsü yoksa, taşı yerinden oynatmayalım" deniliyor. Reformist sendikacılar ise "hiçbir adayı desteklemeyeceğiz" diyerek, Türk-İş'in yapısal değişikliğe ihtiyacı olduğunu savunuyorlar.

Yıllardır Türk-İş'in üzerinde saltanat kuran hainlerin kirli işlerine hep perde tutulmuştur. Türk-İş'e adaylığını koyan Mustafa Başoğlu boşuna "ben sendikacıların kişisel meseleleriyle ilgilenmiyorum" demiyor. Çünkü o da diğerleri gibi kurtlar sofrasından pay kavgası içinde. Uğraşırsa, hastanelerde yolsuzluklar, SSK'nın talanına ortaklık ortaya çıkacak. Sendikalar bu hainler için, yüz binlerce işçinin fabrikalarda köle gibi çalıştırılmasıyla oluşan bir yağma alanı.

Türk-İş yönetimi ESK'nın oluşturulmasında sermaye için her türlü fedakarlığı üstlendi. İşçi sınıfını IMF-TÜSIAD'ın sosyal yıkım programlarına karşı dizginleyeceğine söz verdi. Esnek çalışma dayatıldı. "Ülkenin refahı, aydınlık yarınlar için" sermayenin krizinin faturasının üstlenileceği güvencesi verildi. IMF'ye, "sizler krediyi verin, biz sosyal güvenlik, mezarda emeklilikte anlaşırsınız" denildi. Türk-İş önce eylem kırılcılığı yaptı, Ankara eyleminin ardından da utanmadan, "devlet bizi dinlemiyor, bildiğini okuyor" diyebildi.

Bugün B. Meral gider, Zeki Polat ya da düzenin çıkarlarını savunan bir başkası gelir. Zira dayatılan kötünün iyisidir. İşçilerin sendikalarda söz sahibi olmaması için yasaklar konulmuş, işçilerin söz hakları ellerinden alınmıştır. Tek söz sahibi sendikanın atadığı temsilcilerdir. Bunlar delegeler olarak yeni yönetimi belirleyeceklerdir.

İMF-TÜSIAD yıkım programları önümüzdeki dönemde Türk-İş yönetimi aracılığıyla dayatılacaktır. Sermaye sınıfı, bu hain çeteleri sendikalarda tutmak için kucak dolusu paralar akıtıyor. Gelişecek bir işçi hareketinin önü bunlar kullanılarak kesilmeye çalışılıyor. Buna izin vermeyelim. Sendikalarımıza sahip çıkarak, tabanda örgütlenerek bu çeteleri aşalım. Hain sendika ağalarını başımızdan defedelim.

Sendika ağaları sendikalardan defolsun!

Komünist bir işçi/İzmir

Belediye-İş 4 No'lu Şube Sekreteri Arap Yavuz:

Sınıfın önüne düşebilecek bir yönetim gerekli

-Sürmekte olan Türk-İş kongresi hakkında düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

- Elimizde yeterli imkanlar olsa, Türk-İş içerisinde yeni bir yönetim, gerçekten sınıf için mücadele eden, alanlarda varım diyen bir yönetim için çabalarımız. Biz düzene karşı bir oluşum istiyoruz, mezarda emeklilik yaşı üzerine pazarlık yapan değil. Bizim pazarlığımızın alanlarda olması lazımdır. İşçi sınıfının önünde alanlara çıkan, "ne istiyorsanız gelin, varım" diyecek bir yönetim istiyoruz biz.

-Peki bu kongre sonucunda sizce ne olacak? Beklentilerimize cevap verilebilecek mi?

- Bu kongre sonucunda da, tabii ki bize rağmen seçilecek yeni yönetime tabi olacağız. Beklentilerimize şu anda var olan yapıyla hiçbirisinin cevap vermesi mümkün değildir. Keşke verebilseler. Bütün gücümüzle böylelerine destek olurduk. Ama ne yazık ki yok!...

-Kongreden sonra da "aynı tas aynı hamam" diyorsunuz herhalde...

- Şu andaki oluşumu biz uzaktan seyrediyoruz sadece. Ne olacak bilemiyoruz. Eğer söylediğim türden insanlar yönetime gelseydi, elbette sonuç daha başka olurdu. Eğer böyle insanlar yoksa, mümkün değil, beklentilerinize cevap alamazsınız.

İstikrarsızlık ve saldırı tablosu

Düzenin sözcüleri medya aracılığıyla AB, G-20, AĞİT, Kafkas petrolleri vb. eşliğinde sürdürülen tartışmalarla, yeniden "güçlü Türkiye" imajına sarıldılar. Dış ilişkiler çerçevesinde sürdürülen sahte propagandaya içerde de "güçlü hükümet", "siyasal istikrar" gibi tartışmalar eşlik ediyor. Gerçekte tablo nedir ve hükümet nasıl bir zemin üzerinde icraatlarını sürdürmektedir?

Son zamanlarda ANAP'ın yaptırdığı, ancak medya tarafından rağbet görmeyen anketin sonuçlarına bakılacak olursa, bütün burjuva partiler büyük oranda oy kaybına uğramışlardır. Büyük bir bölümü barajın altındadır. Bu sonuç, kitlelerin burjuva partilerine güvensizliklerinin bir ifadesidir ve beklentilerinin gerçekleşmediğinin göstergesidir.

Bu tablo devletin gerçek yöneticileri için düşündüricidir. Tüm partiler oy kaybetmektedirler. Hükümet saldırılar nedeniyle çok kısa sürede yıpranmıştır. Fakat zorunluluk sonucu kurulmuş bu koalisyon karşısında, gerekli saldırıları sürdürebilecek bir başka hükümet alternatifi de bulunmamaktadır. Bu durum koalisyon içi çatışmaların üstünü örtmeyi zorunlu kılmakta, bu ise seçmen kitlelerinin söz konusu partilerden daha fazla uzaklaşmalarına yolaçmaktadır. Yeni düzenlemeler yapılmadan bir seçime gidebilmek de mümkün değildir. IMF-TÜSIAD eksenli saldırıların sürdürücüsü bundan sonra da bu hükümet olacaktır. Bu nedenle hükümetin "güçlülüğü" üzerinden bir propaganda, bugün için bir ihtiyaç haline gelmektedir.

Devletin 17 Ağustos depremiyle sarsılan imajı Düzce depremi ile onanlmaya çalışılıyor. Medya Genelkurmay'dan aldığı talimatı başarıyla yerine getiriyor. Düzce depreminde devletin hemen yardıma koştuğu, ordusu, Kızılay'ı, sivil örgütleri vb. aracılığıyla organize olduğu yalanlarıyla, devleti aklama operasyonu sürdürülmektedir. Yüzlerce kişinin yaşamını yitirdiği, binlercesinin yaralandığı bu felaket, devlet tarafından sefil bir biçimde kullanılmaya çalışılmaktadır.

Oysa Marmara depreminin ardından hiçbir önlem alınmadan insanlar evlerine dönmeye zorlanmış, dönenler de enkaz altında kalmıştır. Yine zarar gören, yaşamını yitirenler yoksul emekçi insanlar olmuştur. Devlet yaşananları unutturabilmek için bir kez daha kirli yöntemlerle felaketi kullanmaya

çalışıyor. Fakat yaşanan ağır yıkım ve gerçekler karşısında başvurulacak yalanlar dağılmaya mahkumdur.

IMF stand-by anlaşması uyarınca talimatlarını vermeye devam ediyor. Programın çok yönlü bir saldırı olduğu biliniyor. Bunlardan biri ücret artışları sorunudur. Kamu için açıklanan zam miktarı özel sektör için de geçerli hale getiriliyor. Enflasyonu düşürme masalıyla emekçilere yüklenmek istenen bu faturanın bedeli oldukça ağır. IMF'nin talimatlarına göre gelecek yılın enflasyonuna göre ücret artışı öngörüldüğü. Bütçenin önemli bir bölümü ise borç faizleri ödemelerine ayrılmış bulunuyor.

IMF-TÜSIAD'ın saldırılarına kararlılıkla yanıt vermek büyük bir önem taşıyor. KESK'in eylem takvimi salt bir protesto içeriği taşıyor. Oysa

sorunun protesto nitelikli eylem biçimleriyle aşılamayacağı açıktır. KESK'in geçmişinde daha kararlı eylem biçimleri hayata geçirilmişti. İçinden geçilen süreç ise, geçmişte aşacak tarzda eylem biçimlerinin zorlanması gerektiren bir dönemdir. KESK tabanının dinamizmini kaybettiğinden söz edilemez. Bu taban, öncüsü görece ileri bir tutum aldığı anda, onu aşacak tarzda ortaya çıkabildiğini göstermiştir. Bu nedenle KESK yönetiminin geriye çekici etkisi kınlanmak durumundadır. Burada ise görev ve sorumluluk bir kez daha öncü ve devrimcilere

düşmektedir.

IMF'nin sermaye sözcüleri ile yapmış olduğu görüşmeler sonucunda enflasyonun düşebilmesi için özel sektördeki ücret artışlarının da %25 ile sınırlandırılması istemi. TÜSIAD başta olmak üzere, TİSK, TOBB vb. sermaye örgütleri tarafından sevinçle karşılanmıştır. DİSK'in yanıtı ise kararlılıktan uzaktır. Kaldı ki saldırılar ücretlerle de sınırlı değildir. MESS'in uzun süredir dillendirdiği esnek çalışma bunlardan yalnızca birisidir. Yaşar Okuyan'ın sosyal güvenlikle ilgili maddeleri ise sırada beklemektedir.

Bu saldırıları püskürtebilmek örgütlü ve kararlı bir karşı koyuşu gerektirmektedir. Sosyal güvenlik yasasına karşı eylemlilik sürecinde kurulmuş olan Emek Platformu'nun bu rolü yerine getiremeyeceği yeterince açıktır. Sendika bürokrasisi için bu platformun etkili olabilmesi için bir işlevi yerine getirmektedir.

Türk-İş ve DİSK gibi konfederasyonların çatısı altındaki görece ileri sendikalara büyük sorumluluklar düşmektedir. Bugün birçok sendika yönetimini MHP-FP ittifakıyla gerici faşist zihniyetli bürokratlar kazanmaktadır. Eğer IMF-TÜSIAD patentli saldırılar karşısında kararlı bir tutum gösterilemezse, bu durum tüm farkların silinmesine, gericiliğin daha fazla güç kazanmasına yolaçacaktır. Dolayısıyla, birlikte mücadele edilecekse de, bu tür eylemlilikleri geriye çekici zihniyetle uzlaşma temelinde değil, bunların meşruluğunu yitirme korkusuyla sürüklenmesi biçiminde olabilir ancak. Ya sürükleneceklerdir, ya da işçi sınıfı içindeki potansiyellerini ve güçlerini yitireceklerdir. Soruna yaklaşım bu perspektifle ele alınırsa ancak sağlıklı bir örgütlenmeye ulaşılabilir ve gericilik kırılabilir.

Devlet ücretleri ödeyebilmek, depremzedelere yardım etmek için kaynak yokluğunu ileri sürerek tüm sorumluluklarından sıyrılma hesabı içerisinde. Oysa bütçede faizler ve askeri harcamalar büyük bir yekün teşkil etmektedir. Türkiye'nin ABD ve Rusya'dan sonra en fazla tanka sahip olan ülke olduğu belirtilmektedir. Buna rağmen yakın tarihte açılacak yeni bir tank ihalesi için milyarlarca dolar ayrılmaktadır. Yalnızca bu örnek bile öncelikleri göstermek için yeterlidir. Böylece Türk devleti emperyalizme hizmet ve kırıntı kapabilmek amacıyla soyunduğu saldırgan misyonun gereklerini yerine getirmektedir.

Dış politikada emperyalizmin piyonu olmak misyonu ile hareket eden devlet, içerde de hedeflediği saldırıları uygulayabilmek için terörü tırmandırmaktadır. Son süreçteki saldırılar, suikastler, kontr-gerillanın sözcüsü savcının açıklamaları vb., aynı amaca hizmet etmektedir. Toplumun bütün ileri odakları hedefe çakılmaktadır. Öncüler için imha amaçlı saldırılar planlanmaktadır. Devlet düzene muhalif olan ileri her kesimi mümkün olan en son sınıra çekme hesabındadır. Sendikaları, kitle örgütlerini bürokratlar eliyle denetleme, reformist akımlarla sınırlamanın yanı sıra başka önlemlere de ihtiyaç duymaktadır.

Kontra devlet bilinen kirli yöntemlere başvurarak, korku atmosferi yaratma ve yayma peşindedir. Hedefin bu olduğu ve kullanılan yöntemlerin artık bilinir hale geldiği bir yerde, bu kirli yöntemleri sahiplerine geri çevirmenin olanakları bugün daha fazladır. Korkularından sıyrılan, haklarını alma ve devlet terörünü püskürtme hedefiyle harekete geçen kitlelerin militan karşı koyuşu ile bu mümkündür. Devlet tam da yarattığı uygun atmosferi kullanarak bu tür yöntemleri kullanmaya cesaret edebilmektedir.

Düzen sözcülerinin iddia ettikleri "siyasal istikrar"ın nasıl tesis edilmeye çalışıldığı, üzerinde durulan zeminin ne denli kaygan olduğu yeterince açıktır. Bu durumda siyasal istikrardan değil, tersine istikrarsızlıktan söz edilebilir. Koalisyon hükümetinin hassas dengeleri bir tarafa, istikrarsızlığı asıl koşullayan düzenin yapısal krizidir. Dolayısıyla önümüzdeki süreç düzen ve devrim cephesindeki dengelerin değişimine gebe.



Devletin teslim alma politikalarına karşı direniş! **Çankırı Cezaevi'nde neler oluyor?**

Geçmişten bugüne devletin değişmeyen zindan politikası, devrimci tutsakları yalnızlaştırmak, kimliksizleştirmek ve teslim almaktır. Devrimci tutsaklar ise bu politikaya karşı DİRENİŞ demişler ve bunun ışığında hareket ederek, bedel ödeme pahasına meşru haklarını elde etmişlerdir. Çok yakın bir tarihte yaşadığımız Ulucanlar direnişi bunun görkemli bir örneğidir.

Faşist devlet tutsakları yalnızlaştırmak ve kimliksizleştirmek amacıyla "hücre tipi" cezaevlerini uygulamaya sokmak istemiş, fakat yanıtını her zaman olduğu gibi acı bir şamar olarak almıştır.

2000 Mayıs'ında hayata geçirmek için inşasına başlanan 6 tane "hücre tipi" cezaevinin yapımı bitmek üzere. ABD uşağı Türk devleti efendisinin söylediği "insan hakları"nı uygulamak ve birçok cezaevinde yeni katliamlara imza atmak için kollarını sıvadı. Şu günlerde hemen hemen bütün cezaevlerinde, en basitinden en kapsamlısına çok değişik sorunlar yaşanıyor. Tüm bunlar, 2000 yılında devrimci tutsakları "hücre tipi" (sermaye basını bunu cazip hale getirmek için türlü isimlerle sunuyor. Oda sistemi, F tipi, villa tipi vb.) cezaevlerine göndermeye çalışırken, yapacağı katliamı masırlaştırmak için birer bahane olarak kullanılacaktır.

Çankırı Cezaevi'nde de sorunlar yaşanmaktadır. Fakat sorunu yaratan, her zamanki gibi, tutsaklar değil faşist devletin cezaevi yönetimidir.

Çankırı Cezaevi'nde neler yaşanıyor?

Devrimci tutsakların mücadeleyle bağlarını pekiştiren -ki dışarıdaki insan için bile önemi tartışmasızdır- gazeteleri verilmiyor, çoğunlukla mektuplarına el konuluyor... Bunlar içerideki sorunların bazıları. Bir de dışarıda uygulanan tutsak yakınlarını sindirme politikaları var. Görüş günlerinde aileler, görüş saati 9:00 olmasına rağmen keyfi olarak bekletiliyorlar ve ancak 10:30'dan sonra almıyorlar. Aramalar onur kırıcı tarzda yapılıyor ve bu uygulamaya karşı tavır alındığında görüş hakkı engelleniyor.

Çankırı Cezaevi'nde tutsaklar öncelikle gazetelerin verilmesi talebiyle yaklaşık iki haftadır sayım vermeme ve malta işgali eylemindeler. Cezaevi personeli (gardiyanlar) tutsakların bulunduğu bölüme korktuklarını söyleyerek geçmiyorlar.

Gardiyanlar bu tutumu cezaevi yönetiminin yönlendirmesiyle bilinçli bir tarzda almışlardır. Nedeni açıktır: Saldırı için uygun zemin yaratmak, günü geldiğinde "cezaevinin yasadışı örgütlerin eline geçmesi nedeniyle..." diye başlayan ve kan kokan cümleler kullanabilmek.

Geçtiğimiz dönemde Ulucanlar'da yaşananlar da Çankırı Cezaevi'nde yaşananlardan farklı değildi.

O zaman ne yapmıştık? Gerekli kamuoyu oluşturulabilmiş miydi? Hayır. Sorunlar ve içerideki hareketlilik alışmışlığın ölümcül uykusuyla karşılanmıştı. Yapılan basın açıklamaları aynı nedenle kitleselleştirilememiş, farklı alanlara taşınamamış, dolayısıyla yeterli etkiyi sağlayamamıştı. İlk anda farkedilmesi gerekenler en sonra fark edilmiş, ilk anda sağlanması gereken hareketlilik son anda sağlanmıştı. Katliam gerçekleşene kadar arka planda kalmayı tercih eden kurumlar ancak katliamdan sonra bağırırmaya başlamışlardı.

Bütün bunlar birkaç ay önce yaşandı. Şimdi Çankırı Cezaevi'nde benzer bir durum yaşanıyor ve eğer gelişen olaylar karşısında yine suskun kalın ırsa sonuçta çok farklı olmayacak. Yeni katliamları engelleme çabası, kendine devrimci misyonu biçmiş her birey için bir görevdir. Bu görev yerine getirilmediği koşullarda, hiçbir devrimcinin ortaya çıkacak sonuçlar karşısında üzülme ve "yine mi" deme hakkı yoktur!

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Kızıl Bayrak/Ankara

"Duvarların arkası" ve İHD Cezaevi Komisyonu

Sermaye devletin sıkışmışlığı, uyguladığı terör politikalarının daha da pervasızlaşmasını getiriyor. Devlet her alanda yaşadığı çözümsüzlük karşısında kendisine muhalif kesimlere azgınca saldırıyor. Sokakta hak alma mücadelesi veren işçi-emekçi ve öğrencilerin üzerine binlerce polisini salarken, bir yandan da 12 Eylül koşullarını aratmayacak uygulamalarla cezaevlerindeki devrimci tutsakları yok etmeye çalışıyor.

Devletin cezaevlerine yönelik saldırısının amacı, dışarıdaki mücadeleye politik ve moral bir darbe vurmak, içeride ve dışarıda bizleri teslim alıp yıldırma. Bugüne kadar cezaevlerine yapılan her saldırı devrimci tutsakların can bedeli direnişleriyle cevaplanmış ve püskürtülmüştür. Diyarbakır Zindanı'nda tutuşturulan direniş ateşi, ölüm orucu direnişçilerinin, Buca ve Ümraniye saldırılarında ölümsüzleşenlerin, Ulucanlar katliamında bedenlerini tereddüt etmeden ölüme siper edenlerin ellerinde, her defasında daha da harlanarak yanmaya devam etmiştir.

Cezaevlerine yönelik katliamlara her yıl yenilerinin eklenmesi, tutsakların bedel ödeyerek kazandıkları mevzilerin geri alınmaya çalışılması, insanlık dışı uygulamaların gün geçtikçe artması, hücre sisteminin sürekli gündemde tutularak dayatılması vb. nedenler, dışarıda cezaevlerine yönelik özel bir ilginin oluşmasını sağladı. Farklı alanlarda cezaevinde yaşanan katliam ve dayatmalara karşı dikkatleri çekebilmek ve müdahale edebilmek amacıyla çalışmalar başlatıldı.

Bunlardan birisi de İHD Cezaevi Komisyonu. Komisyon çalışmaları dönem dönem dağılsa da, gündemin sürekliliğini koruması nedeniyle tekrar kurularak faaliyetlerini sürdürüyor. Komisyon asıl olarak, İHD yönetimi ve faal çalışanlarının cezaevlerinde yaşanan katliamlara ve hak gasplarına karşı yeterince duyarlı olmadığını gören bazı üyelerin bir araya gelmesiyle oluşmuştur. Bu komisyonda tutsak yakınları, ilerici-demokrat ve devrimci güçler bulunuyor.

Komisyonun amacı; cezaevlerindeki katliam ve itiraflaştırmanın son bulması, sağlık koşullarının düzeltilmesi, sevk, savunma, iletişim, yayın, aile ve avukat görüşlerinin serbestçe yapılması gibi sorunların giderilmesi, "hücre tipi" uygulaması ve infazın temel bir insanlık suçu olduğunun kabul edilerek vazgeçilmesi temelinde çalışma yürütmek. Fakat yaşanan saldırı ve hak gaspları nedeniyle komisyon tarafından yapılan kimi müdahale ve tutumlar, İHD bünyesinde rahatsızlıklara yol açmaktadır.

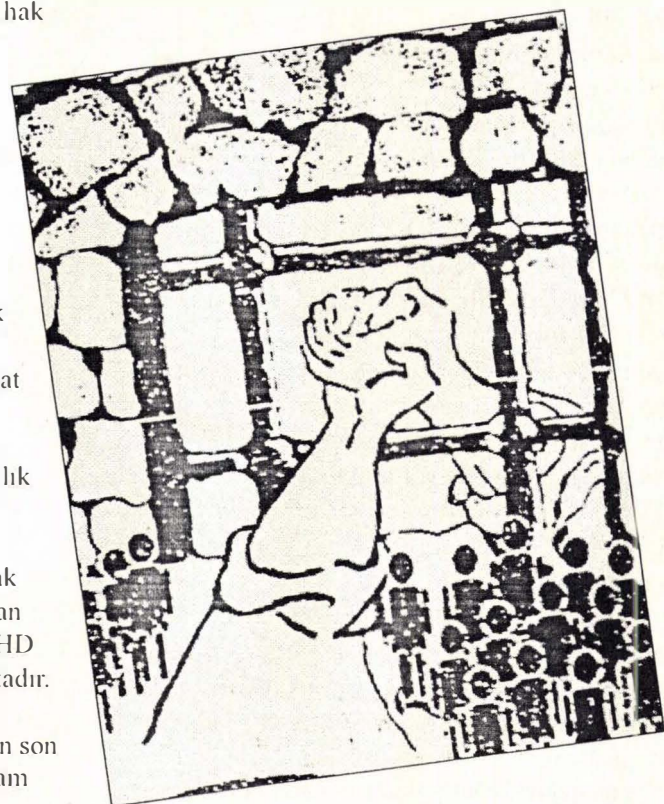
İHD yönetiminden Komisyon çalışmalarına yönelik bu rahatsızlık en son Ulucanlar katliamında görüldü. Katliam

öncesinde Komisyon'un Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne çubuk bükerek dikkatleri çekmek istemesi, önüne başka şeyler geçirilip ertelenmiş, böylece kamuoyu yaratılması gecikmiştir. Katliamın gerçekleşmesinin ardından da yeterince çalışma yapılmamış, ailelerin, duyarlı kesimlerin İHD'de bir araya gelmeleri halinde bile toplu bir protesto gerçekleştirilememiştir. Komisyon sürekli denetimde tutulmuş, kimi zaman "İHD içinde uyumsuzluk yaratmak" gibi gerekçelerle tasfiyesi dahi düşünülmüştür. Fakat bileşeninin asgari düzeyde birlik kurması ve oturmuş bir çalışma yürütmesi nedeniyle, bu düşünce gerçekleşmemiştir.

Şimdi Komisyon'un önünde Ocak ayında yapılacak Cezaevleri Kurultayı var. İHD tarafından düzenlenen kurultaya cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülerin tebliğleriyle, tutsak ve hükümlü aileleri, ÇHD, Baro, SES, THIV, TMMOB, Yargı-Sen, İHD, DKÖ, AI, HRW gibi birçok sendika ve kurumların katılmalarını da hedefleyen kapsamlı bir çalışma yürütülmeye başlandı. İki gün sürecek olan Kurultay'ın amacı Türkiye'deki cezaevlerinin durumuna dikkat çekmek, yaşanan sorunlar karşısında katılımcılarla birlikte oluşturulacak çözüm yolları çerçevesinde hareket etmek, bunu geniş işçi-emekçi kitlesinin gündemine taşımak ve mücadeleye seferber etmektir.

Bizler de bu tür komisyon oluşumları içinde yer alarak çalışmalara katılmalı, bire bir örgütleyicisi olmalı ve politikalarımızı bu alanlar üzerinden de hayata geçirerek cezaevleri sürecine en geniş alanlardan müdahale etme olanağını değerlendirmeliyiz.

İstanbul İHD Cezaevi Komisyonu çalışanı bir Kızıl Bayrak okuru



Faşist güruh İHD Genel Merkezi'ne saldırdı**“Provokasyon” değil, faşist rejimin planlı saldırısı**

İHD Genel Merkezi 25 Kasım günü bir grup faşist tarafından basıldı. Öcalan'ın idam kararının açıklanmasının ardından Anıtkabir'e gidenlerden bir grup, İHD Genel Merkezi'ne yöneldi. Polis eşliğinde Genel Merkez'e giden faşist güruh burada İHD Genel Başkanı ve çalışanlarının da aralarında olduğu 6 kişiyi dövdü. Oldukça rahat davranarak saldırganlıklarını anlatan bir “basın açıklaması” yapmayı da ihmal etmediler. Sonrasında inlerine dönerek, Öcalan'ın idam kararının Yargıtay tarafından onaylanması nedeniyle bugünü “bayram”ları olarak ilan ettiler.

Açık bir pervasızlık örneği olan bu saldırının kim tarafından planlandığı gün gibi ortadadır. Polis eşliğinde yapılan baskından sonra saldırganlar gözaltına bile alınmamıştır.

Burada asıl önemli olan, saldırının hangi amaca yönelik olarak yapıldığı ve buna nasıl karşı konulabileceğidir.

Öcalan'ın yakalanmasından sonra, “demokratik cumhuriyet”, “devletle barışık”, “aslileşen” formülasyonu üzerinde yükseltilecek teslimiyetçi platform ve bunun uzantısı politikalar aşılmadan, saldırıları boşa çıkarmak mümkün olmayacaktır.

Sömürgeci faşist Türk devleti, 76 yıldır sürdürdüğü imha ve inkâr politikalarında ısrarlıdır. Buna rağmen sömürgeci faşist barbarlığı “demokratik cumhuriyet” olarak nitelemek tam bir gaffettir. Bu bakış saldırı sonrası yapılan açıklamalara da yansımıştır. Bunlardan biri de İHD Batman Şube Başkanı Av. Sedat Özevin ve Şube Sekreteri Mehdi Öztüzün tarafından yapılan açıklamadır. “Ülkemizde demokratikleşme ve insan haklarına saygı konusunda beklentilerin yükseldiği bir dönemde” saldırının yapıldığı söyleniyor açıklamada.

İMF'nin direktifleri doğrultusunda krizin faturasını emekçilere ödetmek niyetinde olan sermaye devletinin, tam da bu nedenle dipsiz terörü elden bırakmaya niyeti yoktur. 76 yıllık imha ve inkâr politikasının sürdürücüsü de bu devlettir. Bu gerçek gün gibi ortadayken, “demokratikleşme” hayalleri yayılmaktadır.

Öte yandan, İHD tarafından yükseltilecek ve yurtseverler tarafından desteklenen “İdama hayır!” platformu ile devletin Kürt halkına yönelik politikaları karşılanamaz. Çünkü sermaye devleti Öcalan şahsında Kürt halkını yargılamış ve idama mahkum etmiştir. Buna idamın kaldırılması ekseninde karşı çıkmak, yıllarca ve can pahasına yaratılan mücadeleyi hiçe saymaktır. Öcalan'ın idamını Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesinden ayrı düşünmek olanaksızdır. Tersinden söylersek, Öcalan hakkında verilen idam kararına asıl anlamını veren, onun Kürt halkının mücadelesinde tuttuğu yerdir.

Yapılması gereken idamı engellemenin ötesine geçmek, Kürt halkının haklı taleplerini yükseltmektir. Kürt halkının idamı olarak da nitelendirilebilecek bu kararı Kürt halkının haklı taleplerini öne çıkararak karşılamak gerekir.

İdam cezasının kaldırılması tartışmasına yukarıda belirtilen olgulardan ayrı ele almak, burjuvazinin kirli “hümanizm” platformuna düşmeyi getirir. Düzenin sahipleri ve savunucularının, emperyalistlerin şimdilerde en çok tartıştıkları konuların başında Öcalan'ın idam edilip edilmemesi gelmektedir. Fakat onlar bu tartışmayı açıktır ki Kürt halkının haklı mücadelesini boğmak ekseninde ele almaktadırlar. Onlar asalım mı-asmayalım mı tartışmasını yaparken, kâr-zarar mantığı yürütmektedirler.

Tam da bu noktada saldırıdan sonra Hüsnü Öndül'ün yaptığı açıklamayı anmak gerekir: “Bu çerçevede Öcalan'a verilen ölüm cezasını doğru bulmuyoruz. Devleti yönetenlerin Türkiye'nin ilerlemesine yönelik çabaları olması gerekir. Başbakan Ecevit'in AİHM'nin kararını bekleyeceklerini söylemesini de sağduyulu bir açıklama olarak değerlendiriyoruz” Bu açıklamanın yukardaki kâr-zarar mantığını çağrıştıran burjuvazinin platformuna sürüklenmeye dönük yüzünü söylemeye gerek var mıdır? Öcalan'ın asılmamasını “Türkiye'nin ilerlemesine yönelik çaba” olarak değerlendirmenin, burjuva köşe yazarlarının ifadelerinden bir farkı var mıdır?

Saldırısı “barış sürecine yönelik bir provokasyon” olarak nitelemek, devletin Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikalarına karşı kitleleri savunmasız bırakmaktan başka bir şey değildir. Gerçekleşenin, faşist sermaye devletinin planlı bir saldırısı olduğu yeterince açıktır.

Yapılması gereken, ham hayallerle kitleleri aldatmak ve oyalamak değil, halkların kardeşliği ve özgür birlikteliği temelinde emekçilerin birleşik sosyalizm mücadelesini yükseltmektir.

Faşist saldırılar dün de vardı, bugün de vardır. Bunları olmayan barış sürecine yönelik bir “provokasyon” olarak sunmak, saldırılara karşı koymaktan geri durmanın teorisini yapmaktır. Bu devlet dün ne ise bugün de odur. Bu faşist rejim dün de sivil faşist beslemelere ihtiyaç duyuyordu, bugün de duyuyor. Dün de faşizmi geriletken emekçilerin militan mücadelesiydi, bugün de, yarın da buna ihtiyaç vardır.

Yaşasın halkların kardeşliği ve mücadele birliği!

İstanbul'da Ekim Devrimi ve Parti etkinliği

Sosyalist Ekim Devrimi'nin 82. yıldönümü ile Komünist İşçi Partisi'nin kuruluşunun 1. yılı, 28 Kasım günü gerçekleştirilen özel bir etkinlikte kutlandı.

‘Ekim Devrimi Yolumuzu Aydınlatıyor.- Partiyi Kazandık, Partiyle kazanacağız’ şiarlarının yazılı olduğu pankartların asılı olduğu salon, ayrıca Marks, Engels ve Lenin'in bez posterleri ve Habip ve Ümit yoldaşların resimleriyle süslendi.

Ekim Devrimi ile Partiyi tanıtan kısa sunuş konuşması ve Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından, günün anlamı ve önemi üzerine konuşma yapıldı.

Bir yoldaş tarafından yapılan konuşmada; Sosyalist Ekim Devrimi'nin yüzyılımıza damgasını vuran, teorik ve pratik yönden hala aşılamayan en büyük tarihsel olay olduğu; bu nedenle de, böyle bir devrimin yıldönümünü kutlamanın bizler için herşeyden önce ondan daha dikkatli bir biçimde öğrenmek, onun derslerini, elde ettiği muazzam tarihsel başarının temel etkenlerini incelemek ve özümsemek anlamına geldiği vurgulandı.

Rusya proletaryası ile et ve tırnak gibi kaynaşmış Bolşevik Partisi'nin başarılı önderliği olmasaydı Ekim Devrimi'nin zaferinin de mümkün olamayacağı, bu nedenle devrimi örgütlemenin herşeyden önce devrime önderlik edecek partiyi örgütlemek demek olduğu gerçeğine dikkat çekildi. Bu nedenledir ki Türkiye'de komünistlerin siyasal mücadele sahnesine ilk çıktıkları andan itibaren tüm dikkatlerini parti inşasına yoğunlaştırdıklarını, teorik, pratik ve örgütsel cephedeki tüm görevlerini bu hedef çerçevesinde ele aldıklarını, bu zorlu süreç sonunda işçi sınıfının ihtilalci partisinin yaratıldığı, şimdi ise sınıfı parti önderliğinde devrime kazanmanın göreviyle yüz yüze bulunduğu vurgulandı. Ekim Devrimi'nin maddi kazanımları bugün büyük ölçüde yok edilmiş olsa da Ekim Devrimi'nin yaşadığı, Ekim'in can verdiği ideallerin yaşadığı, yeni bir çağ açan Ekim Devrimi'nin temel davası olan proletarya devrimi ve sosyalizm davasının yaşadığı belirtilerek noktalandı konuşma.

Bu konuşmanın ardından, yaşlı bir komünist işçi, günün anlamı ve Ulucanlar şehitleri üzerine anlamlı bir konuşma yaptı. Ekim Devrimi'ni konu alan dia gösterimi bir yoldaş tarafından tarihsel kronoloji içerisinde bilgilendirme ile sunuldu. Parti ve Devrime ilişkin şiirlerin okunduğu etkinlikte, bir metal işçisi ile bir emekçi günün anlamı ve sınıf mücadelesine ilişkin konuşmalar yaptılar. Bir tutsak anasının, Partimizin kartalları Habip ve Ümit yoldaşlarla anılarını da içeren Ulucanlar katliamına ilişkin konuşması da, tüm öteki konuşmalar gibi coşkulu şekilde ayakta dakikalarca alkışlandı.

Etkinliği Doğu Sanayi işçileri, İlaç emekçileri, TKIP Cezaevi Merkez Örgütüllüğü gönderdikleri devrimci mesajlarla selamladılar.

Baştan sona kadar coşkulu bir şekilde geçen ve 100 civarında emekçi ve devrimcinin katıldığı etkinlik, Avusturya İşçi Marşı'nın topluca okunmasının ardından son buldu.

Ekim Devrimi Yolumuzu aydınlatıyor!

Şan olsun işçi sınıfı partisinin 1. kuruluş yıldönümüne!

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri: Parti Program yapısı/r

Program en özlü ve en temel olanı verir. Program ayrıntı da vermez. Program sınıflar arası genel ilişkileri, genel ve temel olanı, kalıcı olanı verir. Örneğin taktik, sınıflar arası ilişkilerde özel ve geçici olanı verir, bu nedenle de sık sık değişir. Program böyle değil; program, bir toplumdaki temel sınıflar arasındaki temel ilişkileri, kalıcı ilişkileri verir. Ve bir programın eskimesi, ancak o temel ilişkilerdeki köklü dönüşümlerle, yani bir devrimle mümkündür. Bir programın temel tezleri, temel esasları eğer bilimsel, yani doğru bir biçimde saptanmışsa, bunlar bütün bir devrim dönemi boyunca kalıcıdır. Bu programların değişmeyeceği anlamına gelmiyor elbette, programlar da değişir. Neden değişir? Sosyal mücadeleler programdaki saptamaların yetersizliklerini açığa çıkarır da onun için değişir. Yoksa tarihsel safha değiştiği için değil. Ama bilimsel temellere dayalı programların köklü bir biçimde değişebildiği aşamalar, temelde toplumların da köklü bir dönüşümü yaşayabildiği aşamalar oluyor. Bir program gerekçelendirmez demiş ve eklemiştim; bir program ayrıntılar da içermez. Bir program temel belirlemeleri içerir. Bizim kongreye sunulacak Program Taslağı'mız birçok ayrıntıyı içeriyor olduğu halde, bunu böyle söylüyorum. Bunları Program Taslağı'mız üzerinden de tartışacağız. Mevcut genişlik bir takım meselelerin belki anlaşılmasını da kolaylaştıracaktır. Ama biz kongre platformunda bu taslağın içeriği üzerine anlaştıktan sonra, dönüp, programımızın hiç de bu kadar yüklü olması gerekmiyor gibi bir sonuca da ulaşabiliriz. Bu kadar ek açıklama ya da maddeler içermesi gerekmiyor; biz programımızı daha özlü bir metin haline getirelim, bütün öteki noktaları programımızı gerekçelendirirken, savunurken ya da işlerken nasılsa fazlasıyla yapacağız; buradaki sınırlı ek açıklamalar sadece programımızı zayıflatmaktadır, demek durumunda da kalabiliriz.

Cihan: Program üzerine tartışmamızın ikinci bölümüne geçiyoruz. Bu bölümde daha çok programın yöntemi, yapısı, iç bölümleri ve bu iç bölümler arasındaki ilişki üzerinde duracağız.

Programın bilimsel ve devrimci yapısı

Programın tanımı, program ihtiyacı vb. sorunlar üzerine tartışırken, programın bilimsel karakterini de yeterli açıklıkla vurguladık. Yine de program yapısı ve yöntemi ele alınırken bunun yeniden vurgulanmasında yarar var. Bir program herşeyden önce mevcut toplumun bilimsel eleştirisine dayanmalıdır. Program devrimci karakterini de buradan alacaktır. Mevcut

burjuva toplumu uzlaşmaz çelişkilerle bölünmüş bir toplumdur. Bu toplumun çözülmesi, iç çelişkilerinin ortaya konulması, uzlaşmaz çelişkilere dayalı yapısının bu toplumu kaçınılmaz bir şekilde nasıl çöküşe götüreceğinin bilimsel olarak gösterilmesi, bize programın bilimsel karakterini verir.

Bilimsel olan devrimcidir de, zira bilimsel olan herşeyden önce gerçeğe dayanır. Mevcut gerçeğin nasıl var olduğunu gösterir ve onun çelişkili yapısını çözümleyerek, aynı zamanda tarih içinde neden ve nasıl yok olmak zorunda kalacağını da gösterir, bunun nedenlerini ve toplumsal dinamiklerini ortaya koyar. Bunu gösteren bir program, hem gerçeği kendi nesnelliği içerisinde bilimsel bir tarzda kavramış olur; hem de onun kaçınılmaz olarak aşılacağını ortaya koyarak, devrimci bir karakter kazanır.

Program yöntemi söz konusu olduğunda özellikle üzerinde durulması gereken temel noktalardan birincisi budur. Lenin program tartışmalarında döne döne bir gerçeği vurgular; programımız var olana dayanmalıdır, der. Programın var olana dayanması demek, programın gerçeğe, nesnel olana dayanması demektir. Bir program niyetler üzerine, vaadler üzerine, temenniler üzerine, arzular üzerine kurulmaz. Katı gerçekler üzerine kurulur. Kapitalizmin katı gerçeklerine dayalı bir program, onun zaten çözümsüz sorunlarını, çelişkilerini de ortaya koyabilen bir programdır. Ve mevcut toplumun devrimci dönüşüm zorunluluğunu, bunun maddi temelini ve dönüştürücü dinamiklerini, tam da onun bu nesnel çelişkili varlığından bulup çıkaran bir programdır.

Ütopik sosyalizmden bilimsel sosyalizme geçişe baktığımızdan, söz konusu olan ayrımın tam da buradan doğduğunu görürüz. Sosyalizm idealleri gerçekte insanlığın binlerce yıllık bir özlemidir. Eşitlikçi bir toplum, özgür bir toplum, baskının, sömürünün olmadığı bir toplum, insanlığın binlerce yıllık bir özlemidir. Sınıflar demek eşitsizlik demektir, baskı demektir, sömürü demektir, bütün bunların yan ürünü olan tüm öteki kötülükler demektir. Sınıflar ortaya çıktığı andan itibaren bu kötülüklerin, bu eşitsizliklerin ortadan kalkmasına ilişkin özlemler, bu anlamda ilkel sosyalist düşünceler ve ütopyalar da ortaya çıkmıştır insanlık tarihi içerisinde. Bu açıdan sosyalist ideallerde yeni olan bir şey yoktur.

Kapitalizmin gelişmesinin ilk safhasında, "ütopik sosyalizm" diye tanımladığımız akım var. Bu akımın temel özelliği, var olan toplumun sert bir eleştirisini yapmakla birlikte, gerçekte onu anlayamaması ve dolayısıyla aşamamasıdır. Ütopik sosyalizmin eleştirisi, bu toplumun doğurduğu kötülüklerin ve sorunların teşhis edilmesi, sergilenmesi ve mahkum edilmesi anlamında, kapsamlı ve zekice bir eleştiridir. Bunun yerine eşitliğe ve özgürlüğe dayalı ideal bir toplumun, baskıdan arınmış bir toplumun resmedilmesi söz konusudur. Ama var olan toplum nasıl yıkılacaktır, neyle yıkılacaktır? Yeni toplumun mevcut toplum içerisindeki temelleri nelerdir? Var olan toplumdan yeni topluma geçişin taşıyıcısı olacak olan toplumsal kuvvetler nelerdir? Ütopik sosyalistler kapitalizme yönelttikleri eleştiri içerisinde buna herhangi bir açıklama getiremedikleri ölçüde, onların sosyalizmi bir ütopya olarak, temelde iyi niyetli bir arzu olarak kalmıştır.

Ütopik sosyalizmden bilimsel sosyalizme geçiş; tam da kapitalizmin tarih içerisinde nasıl doğduğunu, nasıl yükseldiğini, egemen bir sistem haline gelme hakkı ve olanağını nasıl bulabildiğini, nasıl yerleştiğini, bu olgunlaşma süreci içerisinde kendi çözümsüz sorunlarını ve çelişkilerini nasıl ürettiğini, bu çelişkilerin onun varlık temelini nasıl zorladığını ve bu çelişkilerin ürettiği çatışmalar üzerinde belli bir sınıfın geleceğin toplumunun taşıyıcısı olma konumunu ve özelliğini neden ve nasıl kazandığını vb., vb., ortaya koymuştur. Böylece sosyalizm bir ütopya, bir arzu olmaktan çıkmış, bilimsel temeller üzerine oturabilene olanağı bulmuştur. Marks ve Engels'in temsil ettiği bilimsel sosyalizm, kapitalizmin yarattığı maddi önkoşulların, onun aşılmasının maddi-iktisadi zeminini nasıl yarattığının da bir çözülmesidir. Yani geleceğin toplumunun maddi temellerinin bizzat var olan toplum içerisinde bulunup çıkartılmasıdır.

Modern kapitalist toplumu üreten iktisadi zemin, aynı zamanda devrimci sınıfı da üreten bir zemindir. Kapitalizm kendi gelişimi ile birlikte modern proletaryayı yaratıyor. Kapitalizmin geliştirdiği üretici güçler bu sınıfı gittikçe güçlendiriyor. Feodalizmi çözülmeye götüren iktisadi süreç, aynı zamanda köylülüğün de çözülmesi ve tarihsel olarak yok olması anlamına geliyordu. Kapitalizmde bu böyle değil. Kapitalizm kendi gelişimini ilerlettiği ölçüde, bir sınıfı geliştiriyor ve gelişen üretici güçlerin ayrılmaz bir parçası haline getiriyor. Bugün burjuva ideologlarının gelişen üretici güçlerin sanayi işçisini gereksiz kıldığı üzerine spekülasyonlarının gerisinde, Marksizmi bu en kritik noktada yıkmak niyeti vardır. İşçi sınıfının temsil ettiği üretici güçler, işçi sınıfı ile birlikte var olan, ücretli emek ile birlikte var olan üretici güçler, ücretli köleliğin aşılmasıyla birlikte, onu izleyecek olan toplumun, sosyalizmin iktisadi temelini oluşturacak güçlerdir aynı zamanda.

Modern sanayi, sosyalizmin üzerinde yükseleceği maddi-iktisadi zemindir. İşçi sınıfı modern sanayiden ayrı düşünülemez. Yani kapitalizm sadece kendini gömecek bir toplumsal kuvveti yaratmakla kalmıyor, yanı sıra kendisinin aşılmasını olanaklı kılacak maddi zemini de yaratıyor. Sosyalizmin temel hedefi sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Eşitlik bununla sağlanacaktır. Marksist eşitlik anlayışı, sınıfların ortadan kaldırılmasına dayanır. Ve sınıflar ortadan kalktığı zaman, uzlaşmaz sınıfların varlığının yarattığı her türlü kötülük de zamanla onunla birlikte ortadan kalkacaktır. Hangi toplumsal kötülüğe bakarsanız bakın, gerisinde toplumun uzlaşmaz sınıflara bölünmesi gerçeği vardır. Ve kapitalizmin yarattığı üretici güçler, aynı zamanda sınıfların ortadan kaldırılmasını da olanaklı kılan bir maddi zemin sunmaktadır. Üretimin yetersizliği, zenginliğin yetersizliği tarih içinde sınıfları doğurmuştur. Bir kısım insan çalışırken, öteki bir kısım insanın yaratılan zenginlikleri gasp ederek yaşaması, tarihsel açıdan bir zorunluk olarak kendini gösterebilmiştir. Sınıfların doğuşunun bilimsel açıklaması budur. Ama tarihin ileri bir aşamasında, içinde bulunduğumuz modern aşamasında, üretici güçler öyle bir gelişme düzeyine varıyor ki, zenginlik öyle boyutlar kazanıyor ki, herkesin çalışabildiği ve herkesin dinlenmeye, eğlenmeye, düşünmeye, sanat yapmaya fazlasıyla

Programı Üzerine Kongre Tartışmaları/3

Program yöntemi

zaman ve imkan bulabileceği bir maddi-iktisadi ön zemin oluşuyor.

Marksizm, modern çağa bir bütün olarak bakıp kapitalizmi tarihe gömebilecek toplumsal sınıfa işaret etmekle kalmamıştır; yanı sıra, modern burjuva toplumu ile birlikte sınıfların ve sınıf ayrımlarından doğan bütün öteki kötülüklerin yok edilmesini olanaklı kılan maddi-iktisadi zeminin nasıl oluştuğunu da göstermiştir. Sosyalizmi bir bilim haline getiren budur. Ve marksist bir program, herşeyden önce bu bilimsel sonuçlar üzerine oturur. Bu bilimsel sonuçlar; sınıfların, sınıf egemenliğinin ve sınıfların varlığı ile birlikte var olan bütün öteki kötülüklerin kaldırılmasının olanaklılığını gösterebildiği ölçüde, devrimci bir dünya görüşü ve bu dünya görüşünün ifadesi olan program da devrimci bir program, modern toplumun en kapsamlı, en derine inen ve en devrimci bir eleştirisi olabilir.

Bir program arzular içermez; bir program nesnel gerçeğe ve bilimsel bir çözümlemeye dayanabilmelidir, dedim. Programı kendi yapısı içerisinde somutladığımız zaman, göreceğiz ki, ortaya konulan her görüş, her değerlendirme, niteleme, tanımlanan her hedef, önerilen her çözüm, bilimsel bir karakter taşımaktadır. Yani bir vaadler ve arzular alanı değil program. Modern toplumun bilimsel bir eleştirisi, o toplumun yerini alacak yeni toplumun temellerinin bilimsel olarak gösterilmesidir.

Program yorumlamaz, saptar

Programın bir başka yönüne geçiyorum. Bir program yorumlamaz, saptar. Bu Engels'in, ardından Lenin'in sık sık tekrar ettiği bir veciz sözdür. Bir program yorum yapmaz, bir program saptar ve tanımlar, öylece sunar. Ama bir program eğer incelemeye, çözümlemeye ve sonuçlar çıkarmaya dayalı bir ideolojik gelişme sürecinin ürünü ise, zaten yoruma gerek de yoktur. Derinlemesine ve kapsamlı ideolojik incelemelerin, değerlendirmelerin ve tespitlerin üzerinde yükseldiği ölçüde, bir program yoruma girmemesi, gerekçelendirmemesi, sadece saptamakla, sadece nitelemekle yetinmesi, anlaşılır bir durumdur. Biz genellikle programını ideolojik gelişme sürecinin birikiminden süzülmuş sonuçlar ve temel esaslar manzumesi olarak tanımlarız. Eğer bu böyle ise, bir program zaten bir teorik-ideolojik gelişmenin ürünü olarak ortaya çıkıyorsa, bu programın temel tezleri ve tespitleri bu süreç içerisinde fazlasıyla gerekçelendirilmiş demektir. Ama program, bu gerekçelerin taşınacağı ve tekrarlanacağı bir alan değil. Bir programda yorum yapılmaz, gerekçe gösterilmez; biz şunu söyle yapacağız, çünkü bu imkanı şuradan bulacağız, şunu şuradan çıkaracağız, şu şundan dolayı böyledir vb. denilmez.

Bir program saptar; Engels'in ünlü sözü, Lenin'in tekrarlamayı çok sevdiği bir sözdür bu. Ve Marksizmin program sorununa bu temel yaklaşımından dolayıdır ki, Lenin örneğin, kendine özgü bir kapitalizmi ve kendine özgü bir devrim aşaması olan Rusya gibi karmaşık bir toplum için kaleme aldığı bir programı bile, son derece kısa bir metin olarak tutmayı başarabiliyor. Rusya gibi kapitalizmin kendine özgü yönleri olan bir ülke, burjuva demokratik devrim

aşamasıyla, bunun kendine özgü sorunlarıyla yüz yüze olan bir toplumda, bir program bu kadar kısa tutulabiliyor.

Bunun gerisinde bir programın herhangi bir gerekçelendirmeye ihtiyaç duymaması vardır. Bu programda bir zayıflığı anlatmıyor; zira tekrar ediyorum, bir program zaten toplam ideolojik birikiminizin bir ürünüdür. Toplam çözümlemelerinizin, gerekçelendirmelerinizin, tartışmalarınızın, ideolojik polemiklerinizin içinden süzülmiştir. Bu çerçevede o fazlasıyla gerekçelendirilmiştir. Öte yandan, ideolojik gelişmenin ürünü olmakla da kalmamakta, aynı zamanda programı izleyecek dönemdeki kapsamlı bir ideolojik çalışmanın, hesaplamanın, ve artı, kitleleri hedef alan kapsamlı bir propagandanın da dayanağı olduğu ölçüde, bir program, gerekçelerini, yorumlarını, ortaya konulduktan sonra bu şekilde ayrıca gösterecektir.

“Bir programda fazla şeylerin bulunması o programı zayıflatır”

Program en özlü ve en temel olanı verir. Program ayrıntı da vermez. Program sınıflar arası genel ilişkileri, genel ve temel olanı, kalıcı olanı verir. Örneğin taktik, sınıflar arası ilişkilerde özel ve geçici olanı verir, bu nedenle de sık sık değişir. Program böyle değil; program, bir toplumdaki temel sınıflar arasındaki temel ilişkileri, kalıcı ilişkileri verir. Ve bir programın eskimesi, ancak o temel ilişkilerdeki köklü dönüşümlerle, yani bir devrimle mümkündür. Bir programın temel tezleri, temel esasları eğer bilimsel, yani doğru bir biçimde saptanmışsa, bunlar bütün bir devrim dönemi boyunca kalıcıdır.

Bu programların değişmeyeceği anlamına gelmiyor elbette, programlar da değişir. Neden değişir? Sosyal mücadeleler programdaki saptamaların yetersizliklerini açığa çıkartır da onun için değişir. Yoksa tarihsel safha değiştiği için değil. Ama bilimsel temellere dayalı programların köklü bir biçimde değişebildiği aşamalar, temelde toplumların da köklü bir dönüşümü yaşayabildiği aşamalar oluyor.

Bir program gerekçelendirmez demiş ve eklemiştim; bir program ayrıntılar da içermez. Bir program temel belirlemeleri içerir. Bizim kongreye sunulacak Program Taslağı'mız birçok ayrıntıyı içeriyor olduğu halde, bunu böyle söylüyorum. Bunları Program Taslağı'mız üzerinden de tartışacağız. Mevcut genişlik bir takım meselelerin belki anlaşılmasını da kolaylaştıracaktır. Ama biz kongre platformunda bu taslağın içeriği üzerine anlaştıktan sonra, dönüp, programımızın hiç de bu kadar yüklü olması gerekmiyor gibi bir sonuca da ulaşabiliriz. Bu kadar ek açıklama ya da maddeler içermesi gerekmiyor; biz programımızı daha özlü bir metin haline getirelim, bütün öteki noktaları programımızı gerekçelendirirken, savunurken ya da işlerken nasılsa fazlasıyla yapacağız; buradaki sınırlı ek açıklamalar sadece programımızı zayıflatmaktadır, demek durumunda da kalabiliriz. Ya da belki de programın belli bakımlardan nispi bir genişlik taşımasının, fazla ayrıntıya ve tali noktalara kaçmadan, gene de bir takım gerçekleri nispeten biraz daha geniş ifade etmesinin belli yararlar sağlayabileceğine da kanaat getirebiliriz. Taslak'taki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

genişliği korumak yoluna da gidebiliriz. Bilemiyorum, bunu başlayacak olan tartışmalarımız üzerinden somut olarak göreceğiz.

Engels, bir programdaki her fazla söz, her ayrıntı, o programı zayıflatır, diyor. Lenin Ekim Devrimi gerçekleşene kadar bu bakış açısına bağlı kalıyor. Ama bakıyoruz, devrimden sonra, Bolşevikler iktidarda iken, yeni bir program kaleme alıyorlar; tutup bu programda ayrıntılara, bir takım açıklamalara ve tartışmalara yer vermek ihtiyacı duyuyorlar. Kendine göre nedenleri var, onlara fazlaca girmiyorum. Zira programı, aynı zamanda devrimini yapmış Rusya işçi sınıfının ne yapmak istediğinin, neyi nasıl yapmak istediğinin batılı işçilere propaganda edilmesinin bir vesilesi de sayıyorlar. Ve propagandaya kaçtıkları ölçüde de geniş tutabiliyorlar.

Bir de Komintern programı var; fazlasıyla geniş, yer yer ayrıntılar içeren bir program bu. Bu programın genişliğinin gerisinde, bir yanı sıra bir dünya programı olması var. Çok değişik gelişme aşamalarında bulunan, çok değişik tarihsel görevlerle yüz yüze olan toplumları temsil eden partilerin temel alacağı bir genel çerçeveyi verme kaygısı taşıdığı ve bütün bu değişik durumları karşılayan çok şeyi içerdiği ölçüde, sonuçta bu denli geniş olabiliyor.

Ama tek gerekçesi bu değil kuşkusuz. İncelendiği zaman da görülecektir, Komintern programı çok büyük bir ölçüde aynı zamanda bir açıklama metnidir. Yer yer uzun çözümlemeler yapan bir metindir. Bir takım şeyleri gerekçelendirme metnidir. Bundan belli yararlar umulabilmiş. Ne tür yararlar umulmuştur, bunun üzerine ayrıca tartışılabilir.

Ama ben, Engels'in ve Lenin'in bir programdaki her fazlalık, her açıklama girişimi, o programı zayıflatır şeklindeki düşüncesinin sonuçlarını, örneğin Komintern programı üzerinden de görüyorum. Bu çok kolay hakim olunabilen bir program değil. Ancak çok dikkatli izlenirse, her bir bölümü üzerinde özel bir tarzda durulursa, gerçekten programatik mantığı, anlatılmak istenen öz yakalanabiliyor. Yoksa bir kitap gibi okunduğu zaman, defalarca okunsa ve içinde çok ilginç şeyler bulunsa bile, bir program sistematigi içerisinde özünü yakalamak kolay olmayabiliyor. Ve bu, bir programın anlaşılmasını zora da sokabiliyor. Biz onu çok özel bir ilgi ile okuyoruz, ama biz marksistleriz, nihayetinde onu bir kaynak sayıyoruz, biz o emeği, o sabrı gösteriyoruz. Fakat bir programın aynı zamanda emekçilere hitap eden bir belge olduğu düşünüldüğü zaman, Komintern programının bu şişkinliğinin onu zayıflatan etkisini insan kendi özdeneyimiyle de görebiliyor.

Klasik programlar fazlasıyla kısaydı. Lasalcılar'ın ilk programı dokuz-on satırlık bir paragraftan oluşuyor. Ünlü Gotha Programı yaklaşık iki sayfalık bir metindir. Erfurt Programı biraz daha fazladır, 4-5 normal kitap sayfası kapsamındadır. Lenin'in Rusya için kaleme aldığı bir taslak program var, döne döne örnek veriyorum, oldukça kısa bir metindir. Plehanov'un program taslağı Lenin'inkinden daha geniştir, ama yine de kısa bir metindir. Ama Lenin Plehanov'un kaleminden çıkan bu programı yorumlarken, bakın ne diyor: “Taslak, kelimenin asıl anlamında bir programdan mütemadiyen bir yoruma geçmektedir. Program kısa, gereksiz sözcükler içermeyen tezler

sınımlı ve açıklamasını yorumlara, broşürlere ve ajitasyona vs. bırakmalıdır. Bu nedenle Engels, Erfurt Programı'na gayet haklı olarak uzunluğu, ayrıntılı oluşu ve tekrarlarıyla bir yoruma döniştüğü suçlaması getirmiştir." (S.E., C.2, İnter Yay., s.234 -Red.)

Erfurt Programı'na bakıyoruz; Engels'in, uzun olduğundan, yorumlar içerdiğinden, fazla söz içerdiğinden yakındığı bu program 4-5 kitap sayfası tutarındadır. Lenin'in burada, bir programdan mütemadiyen yoruma geçmektedir, ortaya koyduğu tezleri mütemadiyen gerekçelendirmektedir, fazla sözcük içermektedir dediği Plehanov'un programına bakıyoruz, gerçekte bugünün ölçüleriyle fazlasıyla kısa olduğunu görüyoruz.

Ve gene Lenin'in Plehanov'un programına yönelttiği eleştirilere ilişkin kenar notlarına bakıyoruz; kelimeler üzerine bile süren tartışmalar görüyoruz. Bu kelime burada hiçbir şey eklemiyor, o halde çıkarılmalıdır. Bir cümledeki herhangi bir kelime bu. Bilmem şuradaki şu vurgu gereksizdir, çünkü o vurgu falanca yerde zaten var... Yani bir maddede bir vesileyle bir biçimde konulan bir şeyin bir başka yerde hiçbir biçimde tekrar edilmemesine ilişkin bir titizlik görüyoruz burada. Bu belki biraz fazla aşırı bir titizlik örneğidir, onu bir yana koyuyorum ama, bizim burada çıkarmamız gereken genel bir sonuç var. Bir program, mümkün merteye kısa ve özlü olmalıdır; genel esasları, temel tezleri içermelidir.

Oysa Türkiye solundaki program geleneğine bakıyoruz, tümüyle farklı bir şey görüyoruz. Sol hareket bir program bilincinden, bir program ciddiyetinden yoksundur, dedik. Bu ciddiyetsizlik kendini kaleme alınan programların yapısında da gösteriyor. Birçok program uzun uzun Türkiye'de kapitalizmin 19. yüzyılın ortasından itibaren nasıl da gelişmeye başladığını, hangi safhalardan nasıl geçtiğini anlatıyor. TDKP programının ikinci bölümü mesela, olduğu gibi Türkiye'nin tarihinin bir anlatımıdır. Hiçbir programda böyle bir şey bulamazsınız. Öteki programlarda da böyle. Görebildiğim kadarıyla bu bizde sol harekette bir gelenek haline de gelmiş. Herkes Türkiye kapitalizminin gelişmesini, dolayısıyla Türkiye'nin özellikle Tanzimat'la başlayan ve günümüze gelen tarihinin belli kritik safhalarını kendi programı içerisinde tanımlama ihtiyacı duymuş. Bir tarihsel değerlendirmeyi içeriyor bunlar.

Bizim *Platform Taslağı*'mızda da böyle bir şey var, ama bu zaten bir program değil. Biz Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısına ilişkin bir çözümleme ortaya koyma ve devrimin karakterine ilişkin bir gerekçelendirme çabası içerisinde yaptık bunu. Bir program değil, bir program formu değil zaten bizim *Platform Taslağı*'mız. Türkiye'nin tarihine ilişkin olarak programda söylenecek söz yoktur, olamaz. Program var olandan hareket eder. Varılan bir yer var, oluşan ilişkiler var ve bunun kendi içinde taşıdığı sorunlar ve çelişkiler var. Bir program bunu ortaya koyar ya da bundan hareket eder. Peki bu var olanın böyle olduğu ne ile kanıtlanacaktır? O, programın gerekçelendirilmesiyle kanıtlanacaktır. Türkiye tarihi üzerine çözümlemelerimizle, değerlendirmelerimizle kanıtlanacaktır ya da zaten kanıtlanmıştır. Biz sadece bu kanıtlamalardan çıkarılmış sonuç neyse, onu koyacağız ve öylece bırakacağız. Bu şuradan çıktı, şuradan gelişti, bunlara yer vermeyeceğiz.

Klasik programlarda kapitalizmin nasıl geliştiğine ilişkin bir teorik bölüm var, ama bu daha değişik bir şey. Bu bir ülkenin kapitalist gelişme sürecinin anlatılması değil; kapitalizmin doğuş ve dolayısıyla da yıkılış yasallığını ortaya koyan çok daha değişik bir şey. Programın teorik bölümünü tartıştığımız zaman üzerinde ayrıntılarıyla duracağız, bu daha başka bir şey. Bu bilimsel bir temeldir, tarihsel bir anlatım değildir, bilimsel bir çözümlemedir. Kapitalizm nasıl var olmaktadır ve kaçınılmaz çelişkilerinin sonucunda nasıl yok olacaktır? Bu bölüm bunun ortaya konuluşudur. Ve her programın teorik bölümü budur zaten. Kapitalizmin tarih içerisinde meşru bir toplumsal düzen olarak varlık imkanını nasıl

kazanmıştır ve var olma imkanı kazanan her toplum gibi kaçınılmaz yok oluşunu nasıl yaşayacaktır, bu böyle bir bölümdür.

Programın iç yapısı/iç bölümleri

Programın genel yapısı üzerine söylenebilecekler arasında bir de programın iç yapısı sorunu var. Bir program hangi bölümlerden oluşur? Engels Erfurt Programı'nı sınıflarken, genel esaslar bölümü ve siyasi bölüm ve emeğin korunmasına ilişkin bir pratik bölümden söz ediyor. Yani genel ilkeler bölümü, siyasal bölüm ve emeğin korunmasına ilişkin pratik bölüm olmak üzere üç temel bölüm.

Lenin ise, '17-18-19 tartışmalarında, programımızın teorik bölümü ve pratik bölümü der. Teorik bölüm, kapitalizme ilişkin genel esasların yer aldığı bölüm, artı, o safhada emperyalizme ilişkin bölüm. Pratik bölüm ise, partinin siyasal hedeflerini ve görevlerini koyan bölümdür.

Komünist Manifesto'ya bakıyoruz, ki ilk bilimsel sınıf partisi programıdır. Birinci bölüm *"Burjuvalar ve Proleterler"* başlığı taşımaktadır. Kapitalizmin tarih içerisinde nasıl yükseldiği, nasıl egemen bir sistem haline geldiği, kendi olumlu tarihsel rolünü nasıl oynadığı ve kendini tarihe gömecek maddi zemini ve toplumsal kuvvetleri nasıl yarattığı üzerine bir bölümdür bu. Bir ikinci bölüm var; *"Proleterler ve Komünistler"* başlığı taşıyor. Burada, komünistler ile sınıf arasındaki ilişkiler tanımlandıktan ve komünistlerin kendi programlarını, kendi çözüm önerilerini ideal tasarımlara değil maddi gerçeğin bilimsel tahliline, var olan toplumun bilimsel çözümlemesine dayandırdıkları anlatıldıktan sonra, mevcut toplumun ürettiği sorunlara komünistlerin yaklaşımı ortaya konulmaktadır. Mülkiyet sorununa, ulus sorununa, aile sorununa, eğitim sorununa, enternasyonalizm sorununa, devlet sorununa ve öteki bir dizi soruna ilişkin genel yaklaşımlar özetleniyor burada. Bu programın siyasi bölümü oluyor, ki zaten bölümün girişinde de komünistlerin en acil görevi olarak siyasal iktidarın ele geçirilmesi hedefi tanımlanıyor. Bu bölümün sonunda iktidarı ele geçirecek proletaryanın ilk safhada gerçekleştireceği önlemlere ilişkin dokuz-on maddelik bir somut önlemler demeti var.

Üçüncü bölümde dönemin sosyalizm akımları tanımlanıyor. O dönem egemen bir sosyalizm anlayışı henüz yok. İşçi sınıfının tarihsel gelişmesinin o günkü geriliğine de denk düşen bir sürü sosyalist mezhep var. O mezhepleri genişçe çözümlemek bir ihtiyaç olarak görülmüş.

Ve bir de son bölüm var, dördüncü bölüm oluyor, komünistlerin muhalif akımlar karşısındaki tavrını belirleyen bir bölüm bu.

Komünist Manifesto bu dört ana bölümden oluşuyor.

Ruslar'ın bir programı var, 1903 Kongresi'nde onaylanmış. Kapitalizmin esaslarına, artı, kapitalizmin kaçınılmaz yıkılışına ayrılan iki kısımdan oluşan bir teorik bölüm var. Bu bölümün ardından; Rusya çarlığın egemen olduğu, serflik ilişkilerinin toplumun yaşamında geniş bir yer tuttuğu bir ülkedir; bu ülkede öncelikle çarlığın devrilmesi, serflikin tasfiyesi, demokratik cumhuriyetin kazanılması görevleri vardır, denilerek, burjuva demokratik devrime ilişkin asgari programa geçiliyor. Sonra asgari programın daha özel bir bölümü olarak da tarım programına geçiliyor. Ardından da emeğin korunması bölümü geliyor. Ve nihayet program, muhalif akımlara karşı tavrın tanımlanmasıyla sona ediyor.

1917'den sonra daha değişik bir durum var. 1917'de gündeme program revizyonu sorunu geliyor. Zira o süreçte değişik bir sorun, emperyalizm gündeme geliyor. Kapitalizmin gelişip emperyalizm aşamasına geçmesi Ruslar'ın ilk programlarını ortaya koydukları döneme rastlar. Ama o dönemde henüz marksist bir emperyalizm programı yok. Bu programın emperyalizm programda özel bir tarzda yer almıyor. Savaşla birlikte,

emperyalizm, savaşlar ve devrimler çağının teorik-bilimsel çözümlenmesiyle birlikte, kapitalizmin bu yeni evresine programda yer vermek bir ihtiyaç haline geliyor. Ve bu ihtiyaç çerçevesinde yapılmış ayrıntılı tartışmalar var. Bu tartışmalardan, parti programlarının artık emperyalizm çağına ilişkin bölümler içermesi gerektiği üzerine bir sonuç çıkıyor.

Bu tartışmalar bizim programımız açısından kritik bir önem taşıyor. Biz kendi program taslağımızda Lenin'in hassasiyet gösterdiği tutumu benimsedik; kapitalizm ile emperyalizmi ayrı ayrı ifade etmek yoluna gittik. Lenin bu tartışmalarda, kapitalizme ilişkin temel yasallıklara program yapısı içerisinde mutlaka yer verilmesi, emperyalizme ilişkin sorunların ise ek olarak ifade edilmesi gerektiği üzerinde duruyor. Lenin'in son derece açıklayıcı olan gerekçelendirmelerine şimdi girmiyorum, zira biz bunu daha somut bir biçimde ayrıca tartışmak durumundayız, ki ön tartışmalarda bunu genişçe yapmıştık. Bu çerçevede yalnızca şunu hatırlatmak istiyorum: Birinci Emperyalist Savaş'ın ardından programlarda artık emperyalizme ilişkin temel bir bölümün yer alması sözkonusudur. Emperyalizm çağı gerçeklerinin programda ifade edilmesi, buna ilişkin temel yaklaşımların maddeleştirilmesi söz konusudur.

Spartakistler'in programı daha değişik bir belge. Girişinde savaşın yarattığı yıkımın ajitataif bir dille suçlanması var. Ama sanıldığı türden bir ajitasyon değil bu. Güçlü bir ajitatif dili olduğu için, okunduğunda böyle algılanabiliyor. Gerçekte ise, kapitalizmin iflas ettiğine, insanlığı yıkıma götürdüğüne dair bilimsel bir değerlendirme yapılıyor burada. İnsanlığı bu yıkımdan üretici güçlerin toplumsallaştırılması, kapitalizmin anarşik yapısına son verilmesi, üretim araçlarının ve zenginliğin kolektif mülk haline getirilmesi ve planlı ekonomiye geçiş kurtaracaktır, kısacası sosyalizm kurtaracaktır, çerçevesinde güçlü vurgular yapıyor burada. Sonraki bölümlerde, yine ajitataif bir dille, o günün genel atmosferi de gözetilerek, bazı temel sorunlar gerekçelendiriliyor. İç savaş, dolayısıyla şiddete dayalı devrim gerekçelendiriliyor. Bunlar sanıldığı türden ajitasyon bölümleri değil. Sadece devrimin ateşi içerisinde yazılan bir program olduğu ölçüde, bilimsel gerçekler coşkulu bir dille ortaya konulmuştur, bunu böyle kavramak gerekiyor. Nitekim devamında maddeleştirilmiş programatik öneriler var. Bunlar mümkün merteye sınırlıdır. Çünkü bir devrim anıdır söz konusu olan. Başlamış bir devrim vardır ve devrim sıcaklığını ve akışını henüz korumaktadır. Devrimi ileri safhasına vardırarak söz konusudur ve öneriler de bu çerçevede şekillenmektedir.

Bu metin başlangıçta bir program olarak kaleme alınmamıştır. Böyle bir kaygıyla kaleme alınsaydı, belki daha değişik bir form da verilebilirdi. Bu bir bildirge; *"Spartakistler Ne İstiyor!"* başlığı zaten çok şey anlatıyor. Ama bu bildirge, programatik bir forın taşıdığına kanaat getirildiği ölçüde, kurulan Alman Komünist Partisi'ne kuruluş kongresinde sunulmuş bir program da olabilmıştır.

Program Taslağı üzerinden programımızın iç yapısı

Bu açıklamaların ardından, tartışmalara yeterli zamanı bırakabilmek için sözü kısa tutup şunları söyleyeceğim. Ben bizim programımızın bir giriş bölümü içermesi gerektiğini düşünüyorum. Yoldaşlar önermişlerdi, ben de bu öneriye katılıyorum. Henüz bu giriş kaleme alınmadı, bu bölüm sonraya bırakıldı. Bu giriş esas olarak, tarihsel dönem ve bugünün dünyası üzerinden bir program sunuşu olacak. Bize böyle bir sunuşun genel çerçevesini verecek bir temel belgeniz var. Ön tartışmalarda yoldaşlar bu belgenin böyle bir rolü oynayabileceğini söylediler. Bu belgeyi daha sonra anacağım, ona girmiyorum. Fakat bizim programımızın, bir iddiayı, bir kararlığı, bir coşkuyu döneme ilişkin belli değerlendirmeler ve vurgular üzerinden ortaya koyan bir girişi olabilmeli.

Bu girişin dışında programımızın temel yapısı

şöyle olacak: Birinci bölümünde kapitalizmin genel esaslarına ilişkin maddeleştirilmiş bir bölüm yer alacak. Bundan çıkan sonuçlar var tabii. Kapitalizmin varlığını göstermek, beraberinde onun kaçınılmaz olarak yok oluşunu göstermeyi gerektiriyor. Zaten marksist bir parti programının kapitalizmin varlığına yer vermesinin nedeni esasta budur. Kapitalizm şu yasallıklar içerisinde oluşuyor, şu çelişkileri üretiyor, bu çelişkiler onu şöyle yıkıma götürecektir. Amaç bu zaten; biz kapitalizm bölümünü, onun tarih içinde nasıl var olma hakkı ve imkanı kazandığını ve kaçınılmaz bir biçimde nasıl yok olacağını göstermek için programımıza alıyoruz. Böyle bir kapitalizm bölümü, artı proleter devrimin kaçınılmazlığı, proleter devrimin amacı, bu çerçevede nihai hedef vb. sorunlar tamamlayacak bu kapitalizm bölümünü.

Bunu emperyalizm bölümü izleyecek. Emperyalizm bölümünde, kapitalizmin tekelci aşaması gerçeğine, bu çağın sorunlarına ilişkin belli maddeleştirilmiş temel tespitlere yer verilecek. Ardından, emperyalizm aşamasının nasıl kapitalizmin genel bunalım aşaması olduğunu, bunu sadece savaşları/yıkımları değil, aynı zamanda evrensel planda proleter devrimler için zemini nasıl da düzleyen bir gelişme aşaması olduğunu ortaya koyan bölümlerle noktalanacak bu bölüm. Kapitalizmi ortaya koyan bölüm proleter devrimin ve sosyalizmin kaçınılmazlığına bağlanıyor. Emperyalizm bölümü; proleter devrimin dünya ölçüsünde güncelleştğini, kapitalizmin emperyalizm aşamasıyla birlikte bir genel bunalım aşamasına girdiğini ve proleter devrimler çağını başlattığını evrensel planda ortaya koyan sonuçlara varacak.

Bazı programlarda sosyalizm ve komünizm ayrı bölümler yapılmış. Ben bunların ayrı bölümler olarak konulmaması gerektiğini düşünüyorum. Zira sosyalizm kapitalizmin reddi olarak ortaya konulmalıdır. Zaten mevcut toplumun bilimsel eleştirisi ve mahkumiyeti, sonraki toplumun doğuşuna işaret etmekten başka bir şey değildir. Eğer kapitalizmin kaçınılmaz olarak proleter devrimi ve sosyalizmi üreteceğini söylemeseydik, programımızda kapitalizme zaten yer vermezdik. Burada diyalektik bir bütünsellik var. Kapitalizm ve emperyalizm bölümleri programın teorik bölümlerini oluşturuyor. Burada proleter devrim gerekçelendirilir, proletarya diktatörlüğü gerekçelendirilir, proletarya partisi gerekçelendirilir, proletarya enternasyonalizmi gerekçelendirilir. Bunların hepsinin yeri bellidir.

Bu birbirini tamamlayan teorik bölümleri siyasal bölüm izleyecektir. Siyasal bölüm; partimizin Türkiye devrimine ilişkin değerlendirmesi, bu temel üzerinde Türkiye devriminin önündeki görevlerin ve hedeflerin tanımlandığı bölüm olacaktır. Türkiye devriminin yapısına ilişkin tanımlamaların ardından, iktidarı ele geçirmiş proletaryanın siyasal, ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda gerçekleştireceği önlemler yer alacaktır. Burası programımızın siyasal bölümünü oluşturacaktır. Bu bölümde, Türkiye'de proleter devrim programı, proleter devrimin hedefleri ve görevleri yer alacaktır.

Bunun dışında programımızın iki pratik bölümü olmak durumunda. Biri klasik programlarda yer alan temel pratik bölüm, emeğin korunması dediğimiz bölüm. Ki biz daha önce bu bölümü kaleme alınmış form üzerinden tartıştık. Bir de halihazırda kaleme alınmamış, önemli olduğu için sonraya bırakılmış bir başka bölüm daha olacak. Bu bölüm, demokratik siyasal özgürlükler uğruna mücadeleyi iyi bir şekilde gerekçelendiren kısa bir sunuşla birlikte, temel demokratik hakların tanımını içeren bir ara bölüm olmalı diye düşünüyorum. Çünkü burjuva demokratik siyasal hak ve özgürlüklere ilişkin istemler ile proleter devrimin alacağı siyasal tedbirler birbirinden farklı

Genel esaslardan, temel tezlerden oluşan özlü bir program, çözümlemeler içeren makalelere alışmış kimselere çok kuru bir belge gibi görünür. Ama bu bir program bilincinden yoksunluğu anlatır. Biz bunu daha önce de tartıştık. Ulusların kendi kaderini tayin hakkına ilişkin bir tek madde Lenin için neden çok önemli olabiliyor da, diğerleri için kağıt üzerinde herhangi bir ifade olarak kalıyor? Biz programı asla bir makale gibi, herhangi bir siyasal değerlendirme gibi kavramayacağız. Eğer böyle kavrarsak, özlü bir metin, bir takım genel noktaların sıralanması gibi anlaşılacaktır. Görünürde herkesin bildiği, görünürde birçok kimsenin üzerinde birleşebildiği temel tezler yığını gibi görünecektir. Nitekim bizde tasfiyecinin teki zamanında; “herkesin programı üç aşağı beş yukarı birbirine benzer” diyor, dolayısıyla ayrılıklar yapay demeye getiriyordu. Mesele bu mu? Gerçekten o birbirine çok benzeyen, çoğu kere de klasik metinlerden alınan her bir temel tez ve madde herkes için aynı içeriği ifade ediyor mu? Aynı amaca, aynı ilkeye bağlılığı ifade ediyor mu? Mesele bu zaten.

şeylerdir. Burjuva demokratik istemler sosyalizmde farklı bir anlamda aşılır. Maddeler tartışıldığı zaman, burada kastettiğim daha iyi anlaşılacaktır.

Ek bazı sorunlar/öneriler

Bunların dışında tartışma sürecinde yoldaşların belli önerileri vardı. Programımızda ulusal soruna ilişkin olarak, proleter devrimin siyasal görevleri ve hedefleri içerisinde bir madde olarak değil, bir alt başlıkla nispeten daha geniş bir bölümün yer almasına ilişkin bir öneri vardı. Türkiye'de başka bir temel ulusun varlığı, bu çerçevede önemli bir ulusal sorunun varlığı, bunun bugünün Türkiye'sinde özel bir yer tutması vb. nedenlerle, bunun böyle olması gerektiğine inanan bazı yoldaşlar vardı.

Ben *Program Taslağı*'nda, proleter devrimin genel hedefleri ve görevleri içerisinde ulusal soruna maddeleştirilmiş bir biçimde yer verdim. Ama bir de ulusal sorun başlığı altında dört ara başlık taşıyan kısa bir ulusal sorun program taslağı kaleme aldım. Benzer bir şeyi, tarım sorunları genel programatik çerçevede ifade edildiğinde çok dar kaldığı için, bu sorunla ilgili yapmayı denedim. Ama ortaya çıkan metin tarım sorunlarına ilişkin bir alt program olmaktan çıktı, tarım ve köylü sorunu üzerine bir tespitler ve tezler metnine dönüştü. Bunlar, tartışmaları kolaylaştırmak amacıyla, biraz rahatlık gösterilerek yapıldı. Biz bunu program formu içerisinde tartıştığımızda, inanıyorum ki en uygun biçimi bulacağız.

Bunların dışında şunu söyleyebilirim. Bugünün sapmalarını biz de tanımlamalıyız. *Komünist Manifesto*'dan beri bir gelenek bu. Her dönemde işçi sınıfı sosyalizmi dışında kalan ve o günün mücadelesi açısından önem taşıyan sosyalizm akımlarına (sapmalar olarak da bakabiliriz) ilişkin tanımlar yapılmışsa, bizim programımızda da böyle kısa bir bölüm olacaktır. Revizyonizme, popülizme, bugün özel bir önem taşıdığı için sosyal-reformizme ilişkin söylenecek birkaç cümlelik tanımlamalar olacak bunlar.

Bu toplumdaki devrimci muhalif akımlara karşı tavır, tıpkı *Komünist Manifesto*'da olduğu gibi, özlü bir tanımdan ibaret kalmalıdır. “Türkiye Komünist İşçi Partisi, toplumumuzda kurulu toplumsal ve siyasal düzene karşı mücadele eden tüm muhalif ve devrimci akımları destekler.” Bu ifade programımızda doğal olarak yer alacaktır. Bizim bunu açıp gerekçelendirmemiz gerekmez. Bunun kendisi çok şey anlatmaktadır zaten. Devrimci harekete ilişkin tutumumuzun bir programatik ifadesinden başka bir şey değildir bu.

Bir de asgari-azami program meselesi var. Programın yapısı tartışıldığında kuşkusuz önemli bir sorun. Delegelelere sunulmuş ön tartışma tutanaklarında bu konuda ayrıntılı tartışmalar var. Şimdi üzerinde kısaca durmak zorundayız. Bir komünist programın fazla zaman aldı. Onun için şimdilik bırakıyorum. Ama bu

konuda kısa bir tartışma yapmak durumunda kalacağız.

Kuru görüntü canlı ve zengin öz

Genel esaslardan, temel tezlerden oluşan özlü bir program, çözümlemeler içeren makalelere alışmış kimselere çok kuru bir belge gibi görünür. Ama bu bir program bilincinden yoksunluğu anlatır. Biz bunu daha önce de tartıştık. Ulusların kendi kaderini tayin hakkına ilişkin bir tek madde Lenin için neden çok önemli olabiliyor da, diğerleri için kağıt üzerinde herhangi bir ifade olarak kalıyor? Biz programı asla bir makale gibi, herhangi bir siyasal değerlendirme gibi kavramayacağız. Eğer böyle kavrarsak, özlü bir metin, bir takım genel noktaların sıralanması gibi anlaşılacaktır. Görünürde herkesin bildiği, görünürde birçok

kimsenin üzerinde birleşebildiği temel tezler yığını gibi görünecektir. Nitekim bizde tasfiyecinin teki zamanında; “herkesin programı üç aşağı beş yukarı birbirine benzer” diyor, dolayısıyla ayrılıklar yapay demeye getiriyordu. Mesele bu mu? Gerçekten o birbirine çok benzeyen, çoğu kere de klasik metinlerden alınan her bir temel tez ve madde herkes için aynı içeriği ifade ediyor mu? Aynı amaca, aynı ilkeye bağlılığı ifade ediyor mu? Mesele bu zaten.

Program bilinci bu açıdan da çok kritik bir önem taşıyor. Program, program diyorduk. Bir takım cümlelerden ibaret bir metin midir bir program? Programın gerisindeki bütün bir bakış açısı bilinmezse, programın özlü bir ilkeler, hedefler ve görevler tanıımı olduğu bilinmezse, bir program metni gerçekten çok kuru ve yavan görülecektir. İlkeye bağlılık, amaca bağlılık nedir? Bir program bununla birlikte kavranmazsa yine hiçbir şey anlaşılmayacaktır. Hepimiz proletarya diktatörlüğünü savunuyoruz demek, kendi başına hiçbir şey ifade etmiyor. Bu amaç herkes için aynı şeyi ifade ediyor mu gerçekten? Onu kavramak tarzından tutunuz da, ona ulaşma yol ve yöntemine kadar, ona dayanak oluşturacak toplumsal kuvvetin kavranışına kadar... Proletaryayı ciddiye almayan proletarya diktatörlüğünü ciddiye alması mümkün müdür? Karşı-devrim karşısında devrimci şiddeti savunmak, kendi başına proletarya diktatörlüğünü savunmak olabilir mi? Bakıyorsunuz, proletarya ile hiçbir bağı olmayan, onu herhangi bir sınıftan ayrı görmeyen bir akım, öte yandan proletarya diktatörlüğünün çok kararlı bir savunucusu olabiliyor. Proletarya diktatörlüğünün toplumsal-tarihsel içeriği, bu anlamda bilimsel içeriği kavranamadığı için, kendi içinde boş bir laf savunuluyor.

Özlü bir program bir bakıma kuru bir programdır da. Birkaç temel cümleden oluşan paragrafların bir sıralanmasıdır. Çözümlemeler, ayrıntılar, örnekler içeren makaleler varken, bu kuru program da neyimize duygusu uyandırabilecek bir yapısı var, program bilincinden yoksun insanlar için. Ama ilke denilen, nihai hedef denilen, amaç denilen şeye bağlı olanlar için, bu temel noktaların doğru bir biçimde ifade edilmesi, benimsenmesi, bu çerçevede program sadakati, apayrı bir anlam ve önem taşımaktadır.

Biz bunu kavrayamadığımızda zaten bir program bilinci oluşturamayız. Birçok insan programı döne döne incelemeyi bir ihtiyaç olarak da görmez. Ben programı inceleyene kadar, programda anti-emperyalizm üzerine kuru bir paragrafla uğraşana kadar, bizim anti-emperyalizm üzerine koca bir kitabımız var, onunla uğraşırım demek durumunda kalabilir. Halbuki uğraştığı koca kitabın bir anlam taşıyabilmesi için, programdaki o bir paragraflık yaklaşımın çok iyi sindirilmesi, o çerçevenin çok iyi edinilmesi gerekir. Program zaten 300 sayfada anlatılanın üç satırda ya da bilemediniz üç paragrafta özlü bir biçimde ifade edilidir.

(Devam edecek...)

Kürt sorununda son gelişmeler/4

Aldatmaca ve gerçek

Diyorlar ki; attığımız adımlarla sürecin önünü açtık, kilitlenmeye son verdik. Mücadele bir askeri çatışma olarak bir noktadan sonra gerçekten tıkanmış ve dejenere olmaya başlamıştı. Tam bir kilitlenme yaşanmaktaydı ve bu elbette ancak politik açılımla giderilebilirdi. Gerilla kendi başına daha kuvvetli direnerek bu kilitlenmeyi kırmayı başaramazdı. Politika her zaman silahların önündedir; askeri savaşın önünü siyasal savaş açar, siyaset açar. Siyaset nasıl açar? Bunun bir yolu böyle teslimiyete götürerek açmaktır, ki bu gerçekte bir şeyi açmak değil, çatışmayı tümüyle taraflardan biri lehine bitirmek anlamına geliyor. Kürt halkının ulusal birikimine bir sünger çekiliyor. Kürt ulusunun cumhuriyetle birlikte inkar edilmesi karşısında gösterdiği bir direniş var. Ama Öcalan, insan bu isyanlardan utanıyor, keşke olmasaydı diyebiliyor. Böylece hareketin bütün bir haklı tarihsel ve siyasal temeli yok ediliyor. Buna ilişkin teori ve tarihsel açılımlar yapılıyor, “21. yüzyıl manifestosu” dedikleri sözde açılımlar buna hizmet ediyor. Hareketin bütün bir tarihsel, ideolojik, moral temelini yok ediyorsunuz ve karşılığında bir takım hak kırıntıları istiyorsunuz. Ve bunun adına da “büyük barış” diyorsunuz.

- PKK'nin geldiği yerin son derece ciddi olduğu ortada. Türk devletinin Kürtlere karşı 15 yıldır sürdürdüğü kirli savaş tümüyle gözden kayboluyor. PKK ne diyor? Biz 15 yıldır savaştık, büyük savaştık, hareketi buraya kadar getirdik, şimdi de barışmak, “büyük barış” yapmak istiyoruz, diyor.

Evet, “büyük barış” yapmaktan söz ediliyor. İyi ama, nerede bu “büyük barış”ın tarafları? Nerede bu barışın pazarlık platformu. Bunlar kitleleri aldatmaya yönelik boş laflar. Böyle bir barış yok ortada. Yalnızca bir “büyük teslimiyet” var, görülmemiş duyulmamış türden utanç verici bir teslimiyet var orta yerde.

Filipinler'de devlet yıllardır “düşük yoğunluklu demokrasi”yle ülkedeki gerilla mücadelesini tasfiye etmek istiyor. Bunun için Filipinler Komünist Partisi'yle masaya oturtmak için özel bir gayret sarf ediyor. Hollanda hükümeti aracılığıyla Filipinler Komünist Partisi'yle görüşmeye oturuyor. Filipinler Komünist Partisi'nin temsilcilerine tam bir diplomatik dokunulmazlıkla Filipinler'e gitme olanağı tanımaya razı oluyor. FKP temsilcilerine Filipinler'de istedikleri kişi ve kurumlarla görüşme yapma, işçi sendikalarıyla, demokratik çevrelerle temas kurma olanağı veriliyor.

Burada yapılan bir pazarlık var ve bunu Filipin hükümeti istiyor ve zorluyor. Ve elbette Markos'un yıkılışını izleyen dönemin acı deneyimlerini yaşayan, Latin Amerika'da gerilla hareketlerinin tasfiye ediliş tarzını dikkatle izleyen ve bundan sonuçlar çıkaran FKP, Filipin hükümetinin hesabının ne olduğu konusunda herhangi bir hayale kapılmıyor. Biz taktik olarak bu adımı atar gibi görürüz, bununla savaşın tarafı olarak meşruluk ve başka bazı avantajlar kazanırız; ama Latin Amerika deneyimleri, öteki deneyimler ortada, aynı tuzağa da düşmeyiz, diyorlar. Söylemek istediğim şu; burada hiç değilse barışın tarafları barış istiyorlar, ya da en azından karşılıklı böyle görünüyorlar.

Öte yandan Filistin sorununda Oslo görüşmeleri, Madrid görüşmeleri vb. yaşandı. Anlaşmalar var, pazarlıklar var. İsrail'in oyalamaları karşısında Yaser Arafat hiç değilse iki de bir hiddetlenme ve böylece belli bir basınç oluşturma olanağına sahip.

Burada ise ortada taraflar bile yok, değil ki “büyük barış”. Burada yalnızca Kürt halkını aldatmaya yönelik bir “büyük barış” edebiyatı var, ama barışın kendisinden eser yok. Genelkurmay Başkanı, önemsiz bir açıklamasının yarattığı bazı yanlış anlamalara bile tahammül edemiyor, anında zehir-zemberek bir üslupla tekzip ediyor. Hayır, terör ezilmiştir, sonuna kadar da ezilecektir, diyor. *Sabah* başyazarı, sistemin bir sözcüsü olarak, ağır ve küstah bir dille; mağlup olanların galiplerden bir şey istemeye hakkı yok, ancak galiplerin insafına sığınabilirler, diyor. Hani neredeymiş bu “büyük barış”? Tarih hiç böyle bir barış görmüş müdür ki, büyüğünü görmüş olsun!

'94, '95, '96'lı yıllarda, “büyük barış”ın lafı edildiğinde, bunun herşeye rağmen bir mantığı vardı, kazara gerçekleşseydi hiç değilse taraflar bir masaya oturacaklardı. Şimdi taraflar mı var, masaya oturan birileri mi var? İmralı üzerinden birileri gelişmeleri kendi ihtiyaçları doğrultusunda yönlendiriyor ve hiçbir biçimde pazarlık ediliyor görüntüsü verilmiyor, buna çok özel bir dikkat ve hassasiyet gösteriliyor. Öcalan 1 Ağustos'da PKK Başkanlık Konseyi'ne yazdığı mektupta diyor ki; devletten muhatap alınmayı, tanınmayı bekleyemeyiz, buna hakkımız da yok; biz adımları atalım, iyi niyetimizi gösterelim, devlete güven vermek için ne gerekiyorsa onu yapalım, bütün bunlardan sonra ola ki devlet de bir parça anlayış gösterir... Söylenenin özü ve özeti bu. Elbette bu Türkiye'nin “özgünlüğü” ile teorize ediliyor. Bu “özgünlük” teorisi şimdilerde Kürt basınında en moda laf; kayıtsız koşulsuz tam teslimiyet, Türkiye'nin “kendine özgü” barışı oluyor! Buna çocuklar bile güler.

Diyorlar ki; attığımız adımlarla sürecin önünü açtık, kilitlenmeye son verdik. Mücadele bir askeri çatışma olarak bir noktadan sonra gerçekten tıkanmış ve dejenere olmaya başlamıştı. Tam bir kilitlenme yaşanmaktaydı ve bu elbette ancak politik açılımla giderilebilirdi. Gerilla kendi başına daha kuvvetli direnerek bu kilitlenmeyi kırmayı başaramazdı. Politika her zaman silahların önündedir; askeri savaşın önünü siyasal savaş açar, siyaset nasıl açar? Bunun bir yolu böyle

(Bu metin 11-12 Eylül '99 tarihlerinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşmaktadır.)

H. Fırat

teslimiyete götürerek açmaktır, ki bu gerçekte bir şeyi açmak değil, çatışmayı tümüyle taraflardan biri lehine bitirmek anlamına geliyor. Kürt halkının ulusal birikimine bir sünger çekiliyor. Kürt ulusunun cumhuriyetle birlikte inkar edilmesi karşısında gösterdiği bir direniş var. Ama Öcalan, insan bu isyanlardan utanıyor, keşke olmasaydı diyebiliyor. Böylece hareketin bütün bir haklı tarihsel ve siyasal temeli yok ediliyor. Buna ilişkin teori ve tarihsel açılımlar yapılıyor, “21. yüzyıl manifestosu” dedikleri sözde açılımlar buna hizmet ediyor. Hareketin bütün bir tarihsel, ideolojik, moral temelini yok ediyorsunuz ve karşılığında bir takım hak kırıntıları istiyorsunuz. Ve bunun adına da “büyük barış” diyorsunuz.

Daha gülmünç olanı ise, bu süreçle birlikte Türkiye'ye demokrasinin geleceği, 70 yıllık cumhuriyetin bundan böyle, bu sürecin sonunda “demokratik cumhuriyet” halini alacağı iddiası. Eğer Türkiye'de demokrasi yoksa, bu herhalde salt bu ülkede Kürt sorununun varlığından dolayı değildir. Türkiye'de demokrasinin yokluğu hiçbir biçimde salt buna indirgenemez. Bu dünün ve bugünün dünya gerçekleriyle alay etmektir. Birçok bağımlı ülkenin bir iç ulusal sorunu yok ama, Kürt sorununu saymazsanız tüm öteki konularda Türkiye'dekine benzer sosyal-siyasal sorunlarla ve yönetim tarzıyla yüz yüzeler. Kürt kimliğini reddetmek ve haklarını bastırmak, Türkiye'deki diktatörlük rejimini ağırlaştırmak çerçevesinde, elbette özel bir etkide bulunmuştur, o kadar. Kolombiya'nın Kürtler'i yok bildiğiniz gibi. Ama bugün dünyanın en ağır ve kanlı rejimlerinden biri bu ülkede egemen. Dünyanın en etkili gerilla hareketlerinden biri ile en güçlü işçi-emekçi hareketlerinden biri gene bu ülkede var. Ama Kolombiya'nın Kürtleri yok!

Kürt sorunu çözülürse Türkiye'de bir ekonomik kalkınma ve refah dönemi başlayacakmış. Kolombiya'da Kürt sorunu yok, nedense bir ekonomik kalkınma ve refah dönemi değil, sert bir sosyal çatışma yaşanıyor. Kolombiyalı gerillalar, Kolombiya'nın Kürtlerine özgürlük için savaşıyorlar, Kolombiya'nın emekçilerinin iktisadi, sosyal, siyasal hakları için savaşıyorlar. Emperyalizmin sınırsız egemenliğine karşı bir parça ulusal bağımsızlık için savaşıyorlar.

Türkiye'deki bütün kötülüklerin kaynağı Kürt sorunuymuş, bu mesele çözülürse Türkiye günlük gülistanlık olurmuş, demeye getiriyorlar. Acaba? Bir sorun ancak bu denli saptırılıp basite indirgenebilir.

Kapitalist-emperyalist dünya sistemi her yerde, özellikle de sitemin bağımlı ülkelerinde hayatı işçi sınıfı ve emekçiler için cehenneme çeviriyor. “Yeni dünya düzeni” dünyanın işçi sınıfına ve emekçilerine tarihin en büyük saldırısıdır. Öte yandan, bu azgın saldırı, mücadeleyi de mayalayacaktır ve mayalıyor da zaten. Dünyada proleter hareketlerin ve halk isyanlarının yeni bir dönemi başladı bile. Latin Amerika ülkelerinde yaygın genel grevler yaşanıyor. Her yerde sosyal mücadeleler yeniden alevleniyor. Başka türlü olabilir mi? Bir kısım burjuva yazarlar bile, vahşi kapitalizmin dönemine geri dönüldü, demek zorunda kalmıyor mu? Kapitalizm sosyal devleti tasfiye etmiyor mu? Bu emekçilere verilmek zorunda kalmış tavizlerin

tasfiyesi anlamına gelmiyor mu? Bu vahşi kapitalizm dönemine dönüş anlamına gelmiyor mu? Bu sadece sert sosyal mücadeleleri mayalar. Burjuvazi bunun önünü sadece gericilikle, terörle, beyaz terörle alabilir.

Ama Öcalan iddia ediyor ki, dünyada bir kalkınma, refah ve barış dönemi başlamıştır. Zamanında Gorbacov'un ki ne kadar gerçekse, bu da o kadar gerçek. Biliyorsunuz, Gorbacov da yıkılışa böyle gitti. Artık emperyalizm militarist olmaktan çıkmıştır, kapitalizm bilmem ne olmaktan çıkmıştır. Ama arkasını gördük. Dehşetli bir militarizm oldu değil mi? NATO dünya polisi oldu, savaşlar Avrupa'nın göbeğine kadar geldi.

Sorunun özü ve özeti şu: Kürt sorununda ABD'nin diliyle konuşuluyor, ABD'nin çözümü savunuluyor. Talabani Öcalan'a, dünyada devrimler dönemi bitmiştir, yapılacak tek şey ABD önderliğindeki "yeni dünya düzeni"ne, piyasa ekonomisine ve ona dayalı demokrasiye razı olmaktır, diyordu. Öcalan o zaman bunu ihânet olarak nitelendiriyor, Talabani bizi ihanete çağırıyor, diyordu. Şimdi çok daha kötü koşullarda Talabani'yle aynı konuma düşıldü. Talabani'nin hiç değilse bir pazarlık gücü var, bir takım masalara oturuyor. Amerika'ya gidiyor masa var, Türkiye'ye geliyor masa var, Londra'ya gidiyor masa var. Türkiye'deki Kürtlerin bir masası var mı? Kürtler bir yerde taraf mı?

Ne var ama? Kürt halkının oluşmuş bir devrimci-demokrat bilinci var, uyanışı var, istemleri ve bunun ağırlığı var. Şimdi bu törpüleniyor işte. Gösterilen sınırsız teslimiyete dayanılarak bu birikimi eritmek var iken, bu rejim Öcalan'ı niye idam etsin ki? Siz devletin salt basit bir ikinci duyguyla hareket edebileceğine inanıyor musunuz? Burjuvazi kendi düzeninin gerçek çıkarları konusunda o kadar kör mü? Kinini zaten fazlasıyla kustu, teslimiyetin sağladığı moral atmosferi en iyi biçimde kullanarak, yürüttüğü azgın şovenist kampanyalarla Öcalan'ı gerçekte kırk kere idam etti. Yaşarken öldürdü, rejime yaşayan ölü lazımdı, bu yapıldı ve önemli ölçüde başarılı.

Burada 1 Ağustos'ta Başkanlık Konseyi'ne yazılmış mektup var; Kuzey Irak'taki varlığımızı devlet kendisi için bir tehdit değil, tersine bir güvence olarak algılayabilmeli, diyor. Yani biz TC'nin oradaki kolu gibi olabilmeliyiz, devlete bu güveni verebilmeliyiz, demek istiyor. Devletin zaaflarından yararlanmak bir yana, zayıf yanlarını gidermek için elimizden geleni yapmalıyız, diyor. Daha neler neler... Özetle rezalet diz boyu, utanç verici bir durum. Ve bunun adı "büyük barış"!

Bu uzun mektup kazasız belasız İmralı'dan çıkıyor, Zagroslar'a gidiyor, Başkanlık Konseyi'ne ulaşıyor. Neden? Çünkü bu mektubun gitmesine ve istenen şeylerin gerçekleşmesine ihtiyacı var devletin. Bu anlamda devlet işin içinde. Ama devlet işi alttan alta kendi planı doğrultusunda, kendi platformunda götürmekle yetiniyor. İşin içinde ama, işin içindeymiş gibi görünmemeye özel bir özen gösteriyor. Ve Öcalan da bunu teyid ediyor, buna mektupta özel bir tarzda değiniyor; devletin bizimle hiçbir pazarlığı yok, olamaz da, devletten böyle bir şey de beklememek lazım, hakkımız da yok bunu beklemeye, diye özellikle belirtiyor.

Aslında gizli bir görüşme süreci kuşku olmasın ki var. Devlet Öcalan'ın önüne kendi koşullarını ve planını koymuş, uygulatıyor. Bu çok mu ağır bir iddia? Sanmıyorum. Kendi güçlerini devletin gücü sayanların, bir yerlerdeki varlıklarını devlet için güvence olarak görenlerin devletin planı doğrultusunda davranmaları niye şaşırtıcı olsun ki? Kaldı ki Öcalan'nın kendisi, daha Temmuz ayında, idam kararından hemen sonra, devlet katına yazılmış bir mektubunda sorunu tam da böyle ortaya koyuyor. Ne diyor bu mektupta? Devlet duruma ilişkin tutumunu bir an önce netleştirsin, planını yapsın, bu plan içinde benim payıma düşeni tanımlasın, kendi payıma düşen neyse ben de onun gereklerini yapayım, diyor. Zaman geçiyor, benim bugün bir etkim ve denetimim var, yarın kaybedebilirim bunu, bu nedenle devletin zaman kaybetmemesi gerekir

demeyi de ihmal etmiyor.

Hani hizmet edilen devlet "demokratik devlet" olacaktı? Oysa bu sözler bildiğimiz kontra devlete söyleniyor. "Öcalan, ben devletin hizmetine girerim dedi, ama yarının demokratik devletini kasdetti, bugünkü devleti değil" diyordu özürçü takımı. Dosdoğru bugünkü devlete seslenen Temmuz tarihli bu mektup bile gerçeğin ne olduğunu tüm açıklığı ile göstermeye yetiyor.

Çevik Bir önce Amerika'ya, sonra İmralı'ya boşuna gitmiyor ki. Devlet bu işin içinde. Ama devlet kendi platformunu uygulattırıyor, en ufak bir taviz veriyormuş gibi görünmemeye de özel bir itina gösteriyor. Devlet hala denk geldikçe "terörist elebaşı", "bebek katili" dilini kullanıyor. Çünkü 15 yıllık bir emekle yaratılmış onurlu kimliğin çiğnenmesi ve ezilmesi gerekiyor. Kazanılan moral değerlerin yok edilmesi gerekiyor. Bütün mesele bu, zaman da bunun için tüketiliyor.

Başkanlık Konseyi, gerektiğinde PKK adını terkederiz diyor. PKK adı zaten artık kendileri için bir yük haline gelmiş. Çıkışındaki ilkeleri ve amaçları tümünden terk etmiş, işçilerin, emekçilerin davasıyla, sosyal kurtuluş sorunuyla bağını tümünden kesmiş, artık böyle bir sorunu kalmamış birileri için bu isim gerçekten artık bir yük, bir fazlalıktır. Buna rağmen sürdürürlerse, bu ancak bu adın geçmişteki büyük saygınlığını kullanmak için olabilir.

Kürt günlük basınında birileri hala "Türk solu sosyal şoven, kemalist" vb. deme şaşkınlığını sürdürüyorlar. Bu tam bir komedi, gerçekten bir garip şaşkınlık örneği. Siz kime kemalist diyorsunuz, dört dörtlük kemalistler artık sizsiniz, bunu bilmiyor olabilir misiniz? "21. yüzyıl manifestosu"nu göklere çıkaran bu aynı adamlar, bu manifestonun baştan sona bir Kemalizm savunusu olduğunu bilmezler mi? Bu işin Cumhuriyet dönemi Kürt isyanlarının haklı demokratik yönünü bile inkar edecek noktalara vardırıldığını bilmiyor olabilirler mi?

Peki bu durumda kim kime "kemalist" diyor, kim kime "sosyal şoven" diyor? Öcalan, Mustafa Kemal'in büyüklüğü o zamandan belli, diyor. Cumhuriyeti kuranlara sadakat, bayrağa sadakat, Mustafa Kemal'e sadakat, devlete sadakat, kurulu düzene ve statükoya sadakat, tüm bunlar "21. yüzyıl manifestosu"nun en temel unsurlarından bazıları değil mi? Artık Kürt basınında Türk devletini eleştirmek bile problem haline gelmiş. Ama bu basında birileri, üstelik başyazı sütunlarında, hala kalkıp devrimcileri ciddi ciddi "şoven" olmakla, "kemalist" olmakla suçlayabiliyorlar. Bu tutum tam bir şaşkınlık ve ciddiyetsizlik örneğidir.

Bu aynı sütunlarda TUSİAD övgüsünden geçilmiyor ama. TUSİAD övgüsüyle ilerici bir şey üretmek mümkün mü? Dünden bugüne son otuz yılda, Türkiye'de her türlü gericiliğin, saldırının, melanetin gerisinde her zaman TUSİAD yok muydu? Bugün sosyal güvenlik yasasını, özelleştirmeyi dayatan, tahkimi isteyen TUSİAD değil mi? Şimdi kıdem tazminatının kaldırılmasını gündeme getiren, zamları otomatige bağlayan bu aynı TUSİAD değil mi? Ordu yalnızca TUSİAD'ın bütün bu istemlerinin gereklerini yerine getiriyor, onun kokuşmuş düzenine bekçilik yapıyor. Pisliğin kaynağı TUSİAD'ın kendisi. Yani işbirlikçi tekelci burjuvazinin sınıf egemenliği. Siz bu sınıf egemenliğine sahip çıkacaksınız, ama bu sınıf egemenliğini uygulayanları suçlu bulacaksınız. Efendiye değil de, efendinin bekçilerine düşmanlık yapıp, ilericilik, hatta hatta devrimcilik yapacaksınız. Kaldı ki artık bu da yapılmıyor, bu düne kadarki tutumdu, artık bu yapılmıyor, dahası birileri bunu yapıyor diye problem oluyor. Dünnün günah keçisi ordu bugün artık en büyük, en kararlı "demokrasi dinamiği." Bunu Perinçek değil, "21. yüzyıl manifestosu" böyle söylüyor.

Yargıtay Başkanı'nın konuşmasının ardından TUSİAD "demokratikleşme dalga dalga yayılıyor" diyormuş, *Özgür Politika*'nın başyazısı böyle başlayıp böyle bitiyor. *Özgür Politika*'nın başyazısı "demokrasi" Susurluk'tan sonra da gündeme geldi. O zaman

TUSİAD'ın estirdiği demokrasi rüzgarının ömrü kaç gün sürdü, hatırlayan var mı? Sonra ne oldu bu rapor? Bir kitap olarak bile basılmadı, teksir baskı olarak bir takım yerlere verildi. Çünkü kalıcı olmaması gerekiyordu, Susurluk sonrasında atılmış o anlık bir sis bombasıydı bu. Ortılığı arzu edilen yönde karıştırdı; kitleleri aldatmaya hizmet etti, Susurluk pisliğinin gerisinde bizzat tekelci burjuvazinin o kanlı ve kirli sınıf çıkarlarının bulunduğu gerçeğinin görülmesine set çekti; dahası, EMEP'e "demokratik devlet", birilerine "demokratik anayasa" açılımı yaptırdı, ÖDP'yi ve HADEP'i görülmemiş ölçüde heveslendirdi, demokrasi hayallerine boğdu ve sonra da hayal olup uçu. İşlevini gördü ve tozlu raflara kaldırıldı.

Hatırlarsınız, geçen Nisan ayında Anayasa Mahkemesi Başkanı'nın konuşması üzerine ortalığı yine demokrasi hayalleri kapladı. Mesele ne? Adam diyor ki, artık ulusal hukukla yetinemeyiz, bize evrensel hukuk gerekli. Nereden doğuyor bu ihtiyaç? Avrupa'ya entegrasyon, genel olarak "yeni dünya düzeni"ne entegrasyon, emperyalist merkezlerin belirlediği uluslararası hukukun içine girmeyi gerektiriyor, burada aşılması gereken bazı problemler var, mesele bu. Mesela tahkim yasası böyle gerekçelendirildi. Ecevit, teknoloji değişti, ekonomi değişti, hukuk da ona göre değişmek zorunda, diyor. Artık ulusal hukuk bir engel oluşturuyor, uluslararası tahkim böyle gerekçelendiriliyor.

O zaman da bir "demokrasi dalgası" edebiyatı vardı. Sonra ne oldu? Üç gün sonra o da unutuldu. Arkası ne oldu, biliyor musunuz? Arkası Öcalan'a karşı o azgın "bebek katili" kampanyaları oldu. Oysa bu iğrenç kampanyayı yürüten o aynı medya Anayasa Mahkemesi Başkanı'nın konuşmasını "demokratik açılım" olarak güya hararetle selamlamıştı. *Özgür Politika*'nın şimdi reklam ettiği "dalga"nın ömrü bunun kadar bile olmayacak.

Nisan'da Anayasa Mahkemesi Başkanı'nı yekvücut destekliyorlardı, şimdi Yargıtay Başkanı'nın konuşması karşısında birinci ve ikinci cumhuriyetçiler olarak bölündüler. Adam demokrasi adı altında gerçekte tarikatlara özgürlük istiyor. Amerikan demokrasisini övüyor, Kıta demokrasisi değil Anglo-Sakson demokrasisi, diyor. Farkı nedir? Farkı Fransız devrimidir, farkı 1848 Devrimleridir. Kıta Avrupa'sında devrimler işçi ve emekçilerin büyük tarihsel atılımlarıyla yapılmıştır. Radikal demokrasi adımı burada devrimlerle olmuştur. Kıta demokrasisi kusurludur diyor ve Fransa örneğini veriyor. Neden peki? Çünkü kıtada Jakobenler varmış, diktatörlük varmış, zamanında gericiliğe karşı amansız mücadele varmış! Jakobenlerin uçurduğu o kelleler uçmasaydı monarşiler ve feodalizm tasfiye olur muydu, kilisenin sınırsız gücü kırılır mıydı, ortaçağ taassubu son bulur muydu? Dünya ölçüsünde demokrasinin tarihsel-toplumsal temelleri oluşur muydu?

Dünyada ulusal kurtuluş mücadelelerine itilim veren iki büyük evrensel devrim vardır. Biri 1789 Fransız Devrimi, öteki 1917 Ekim Devrimi'dir. Tarihin iki büyük evrensel devrimidir bunlar; ilki devrimci burjuvazinin, ikincisi devrimci proletaryanın damgasını taşımıştır, ikisinin de etkisi dünya çapında olmuştur. Gerçek birer yeni çağ açan devrimlerdir bunlar. Fransız Devrimi dünyanın dört bir yanında ulusal özgürlük düşüncesini, ulusal devlet fikrini, toplumsal özgürlük fikrini mayalamıştır. Bu büyük devrim tarihte çok büyük bir ilerlemedir ve yüzyıldan fazla bir süredir gerçek mirasçısı artık işçi sınıfıdır. Bolşevikler kendilerini Jakobenler'in mirasçısı sayarlardı; bu, işçi sınıfının kendini büyük Fransız Devrimi'nin en radikal atılımlarının mirasçısı saymasıyla aynı şeydir.

Sami Selçuk sistemin adamı, şimdi "ikinci cumhuriyetçilik", Amerikancılık para ediyor, diye Amerikancılık yapıyor, hepsi bu. Ecevit gibi bir gerici nasıl sarılıyor dikkat edin; Yargıtay Başkanı'nın konuşması çok önemli, çok iyi değerlendirelim, diyor

Bunlar toplumu aldatma, manipüle etme, toplumun devrimci-demokratik dinamizmini kırma, gerçek siyasal özgürlük arayışını kırma manevraları.

Demokrasi mücadelesi bu ülkede çok önemli bir mücadele; sosyal devrim mücadelesinin en önemli manivelalarından biridir bu mücadele. Ama siz statükoya dayalı demokrasi mücadeleleri ya da hayalleri yayarsanız, devrimci dinamikleri de o ölçüde kırmış ve törpülemiş olursunuz.

Dilimizi, kavramlarımızı ve terimlerimizi alıyorlar bizden ve içini boşaltıp dejenere ederek kendi ihtiyaçlarına uyarlıyorlar. Dikkat edin, her konuşan “sivil toplum örgütleri” diyor. Neymiş bu sivil toplum örgütleri? Gülmeyin ama, TÜSİAD da bu sivil toplum örgütleri içinde, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği de. ‘60’larda ve ‘70’lerde “demokratik kitle örgütleri” kavramı vardı, emekçi örgütlerini ve emekten yana örgütleri nitelerdi. Bunlar her yerde emekçi örgütleriydi ya da emekçilerden yana örgüt ve kuruluşlardı. İşte 12 Eylül ortamında ve sonrasında tutup b u kavramı, “demokratik kitle örgütleri” kavramını unutturmak için, “sivil toplum örgütleri” aldatmacasını dayattılar. Artık ilerici-gerici ayrımı gözetmeksizin, emek ya da sermaye yanlısı ayrımı gözetmeksizin, her türlü örgüt ve oluşum bu ad altında eşitleniyor. Düşünün ki buna en kodaman sermaye örgütleri de giriyor. Ve artık demokratik muhalefet değil, sözde sivil muhalefet var ve bu sözde sivil muhalefet en büyük hizmeti devletin kendisine veriyor. “Beşli sivil inisiyatif”i hatırlayın. Burjuvazi demokrasiyi her zaman devrime karşı kullanmıştır, demokrasi kavramı üzerine her türlü aldatmacaya başvurmuştur. Sami Selçuk’un konuşmasından sonra “demokratik cumhuriyet” de demeye başladılar.

Öcalan’ın ve Öcalan özürçülerinin en büyük tahribatlarından biri de kavramların içini boşaltmak, onları sistemin kavramları haline getirmek, buna uygun bir yeni içerikle tanımlamaktır. Bu ülkede devrimcilerin 30 yıldır, sosyalist ideolojiye de dayanarak gerekçelendirmeye çalıştıkları o devrimci-demokrat cumhuriyet düşüncesi, bir anda, ABD’nin ve Türkiye’deki işbirlikçi oligarkların egemenliğindeki bir düzenin siyasal biçimi haline getirildi. Kürtlere dil özgürlüğü ve bir takım kültürel hakları tanınacak, böylece Türkiye’deki düzen artık “demokratik cumhuriyet” olacaktı. Bu tam bir ideolojik dejenerasyon ve silahsızlandırma girişimi. Zaten en yıkıcı, tahrip edici etkisi de bir yerde burada.

- *Abdullah Öcalan’ın “demokratik cumhuriyeti” ile Türkiye devrimci hareketinin demokratik cumhuriyeti arasında bir fark olduğunu söylediniz...*

Fark değil, tam bir uçurum olduğunu söyledim. Demokratik devrimin soyut olarak alındığında devrimci bir içeriği var, çünkü kurulu düzenin yıkılmasına dayalı bir devrimi anlatıyor bu. Öteki kurulu düzenin biçimsel ıslahından ibaret. Emperyalizme bağımlı, tekelci burjuvazinin sınıf egemenliğine dayalı haliyle kurulu düzenin kendi içinde rötüş edilmesinden ibaret.

- *Ama kapitalist bir ülkede, burjuvazinin sınıf egemenliği koşullarında demokrasi mücadelesi ancak sosyalist cumhuriyet şiarına bağlanabilir. Oysa geleneksel devrimci hareketin burada bir açmazı, çok belirgin bir tutarsızlığı var. Eğer doğru ele alınmazsa, bu korkunç bir tuzağa dönüşür:*

Bu ayrı bir tartışma konusu. Biz bunun eleştirisini 10 küsur senedir yapıyoruz, bu eklektik bir düşünce; oradan ya EMEP’in demokratikleşme programına düşülür ya da TKİP’nin sosyalist devrim perspektifine sıçrama yapılır. İşin bu yanı ayrı bir sorun. Bu bir ara yer, burada durmak, burada kalmak olanaklı değil. Tüm deneyim de somut olarak bunu gösteriyor.

Ama hiç değilse sol akımlar bu ara yerde durdukları sürece devrimci kalıyorlar, düzene karşı duruyorlar. Ben vakit olursa eğer, daha sonra bu mesele üzerinde ayrıca duracağım. PKK gerçekte kendine özgü bir biçimde Kürdistan’ın DHKP-C’si, TİKB’si ya da MLKP’si idi. PKK geçmişte ve ‘90’lı ilk yıllara kadar buydu. PKK programını alın bakın, devrimci-demokrat hareketin geleneksel programının bir benzerini bulursunuz. Tek fark bunu devrimin ilk aşamasında ulusal sorun eksenine oturtması. Ama PKK programı ve Manifesto’su bunu anti-emperyalist, anti-sömürgeci ve anti-feodal bir devrimci çerçeve olarak ortaya

koyuyor. Bu da kendine özgü bir demokratik halk devrimi programı.

TDKP, Devrimci Yol, Kurtuluş, TKEP, devrimci-demokratik programa sahip bu örgütler, zaman içerisinde toplumun demokratikleşme programına, düzeni kendi içinde ıslah etme programına, yani reformizme kaydılar. Şimdi buna bir de PKK eklendi.

Türkiye gibi bir ülkede o devrimci-demokrat programda durulamıyor. Bu program ya toplumsal devrim olarak ya da mevcut toplumun kendi tabanı üzerinde demokratikleşmesi programı olarak değişmek zorunda. Bu ikisinin arasında durulamadığına şimdi PKK yeni bir kanıt oluşturuyor.

Türkiye’de program sorununun bu gerçek ikili alternatifinden kimse kaçamaz. *Kurtuluş*’un İmralı duruşmaları dönemi yayını bu açıdan çok ilginçtir. Ya kapitalizm ya sosyalizm, ya burjuva demokrasisi ya sosyalist demokrasi, bunun arası yoktur, diyebiliyor. Bu çerçevede Öcalan’a saldırıyor. Ya burjuva demokrasisi ya sosyalist demokrasi, ortası yok bunun, küçük-burjuvazi ortayı bulmaya çalışır, ama bulamaz, diyor.

Peki bunu ona söyleten ne? Öcalan’ın teslimiyeti seçtiği bir yerde, devrimi savunmak mantığı ve ihtiyacı *Kurtuluş*’a bunları söyletiyor. Ama sorunu böyle koymakla gerçekte kendi programını çökerttiğinin farkında bile değil. Ya kapitalizm ya sosyalizm diyor, arası yok bunun. Aynen şöyle; ya burjuva demokrasisi ya sosyalist demokrasi, arası olmaz bunun, ara yol aramak küçük-burjuvazinin arayışdır vb., vb. Bunları söyleten ne? diyeceksiniz. Söyleten teslimiyetin kendisi. Teslimiyetin karşısında devrimi savundunuz mu, o savunu size işte bunları söyletir. Burada bir teorik tutarlılık yok. Aslında burada *Kurtuluş* payına ideolojik anlamda bir iflas var. Ama Öcalan teslimiyeti karşısında devrimi ancak böyle savunabiliyorlar.

Atılım Öcalan teslimiyetine karşı bir süre sonra kendi “demokratik cumhuriyet”ini manşet yaptı. Ne diyor? Emperyalizmin hükümrancılığı yıkılacak, tekelci burjuvazinin sınıf egemenliği yıkılacak, bütün mal varlığına el konulacak, bürokratik militarist aygıt parçalanıp dağıtılacak, yerine işçi sınıfının ve emekçilerin sovyetik iktidarı geçecek, vb., vb. Bu durumda geriye çok fazla bir şey de kalmıyor zaten. Kala kala sosyalist devrimi kendi içinde ilerletmek kalıyor.

Demek istediğim şu neticede. Teslimiyete karşı direnişi, düzene karşı devrimi savunuda ısrar ederlerse, sosyalist devrime çıkmak zorundalar. Bütün kaygıları şu; peki demokrasi mücadelesi ne olacak? Demokrasi mücadelesi bütün bir önemini koruyacak. Ama bütün mesele şudur ki; demokrasi mücadelesi, kapitalist bir ülkede sosyalizm mücadelesinden ayrılamıyor artık. Bugün Avrupa’da da hala bir demokrasi mücadelesi var, yarın daha önemli bir biçimde gündeme gelecek. Avrupa’da ırkçılığa karşı mücadele bir demokrasi mücadelesidir, savaşa karşı mücadele bir demokrasi mücadelesidir, militarizme karşı mücadele bir demokrasi mücadelesidir, emekçilerin haklarını kısıtlamaya karşı mücadele bir demokrasi mücadelesidir, kadın hakları için hala sürdürülmekte olan mücadele bir demokrasi mücadelesidir. Bu mücadele yarın daha bir anlam kazanacak.

Ama bu mücadele sosyalizm mücadelesinin bir parçasıdır, ayrı bir demokratik cumhuriyet mücadelesi olmayacak bu. Demokrasi mücadelesi sosyalizm mücadelesi ile birleşecek ve sosyalist cumhuriyet uğruna bir mücadele olarak gelişecek. Orada artık demokratik cumhuriyet, sosyalist bir cumhuriyet olacak.

Türkiye devrimci hareketinin 30 yıllık devrimci-demokrat cumhuriyet düşüncesi bir eklektik düşünce, ama hiç değilse örgütler ve şahıslar bu eklektik düşünce çerçevesinde kaldıkları sürece herşeye rağmen devrimci kalıyorlar. Çünkü o, kendi iç teorik tutarsızlıklarına rağmen, düzene bir karşıtlığı tanımlanıyor. Yani emperyalizme bağımlılığa son verilecek, emperyalizmin egemenliği yıkılacak, işbirlikçi burjuvaziye karşı bir mücadele var, burjuvaziye karşı demokratik aygıt yıkılacak... Sorun böyle formüle ediliyor ve

deniliyor ki; bunu işçi sınıfı ve emekçi halk yıkacak. Bu düşünce korunduğu sürece de devrimci kalınıyor. Ne var ki zaman içinde bu düşünce korunamıyor. Bu eklektik düşünce yapısı ya geriye doğru ya ileriye doğru aşılacak durumunda, bu ara konum erimek, son bulmak durumunda. Eriyor zaten; arada fazla bir şey kalmadı, PKK da gitti. Bu sürecin yeni şehitlerini de göreceğiz. PKK eklentisi durumundaki bazıları bu arada düzen içiliğe doğru saf değiştirebilirler pekala.

Kurtuluş Öcalan’ın teslimiyetine karşı çıkıyor; ama bu karşı çıkışta belirgin bir tutarsızlık da var. Öcalan’a birçok şey için, savundukların doğru da, niye bu kadar geç savundun, diyor. *Kurtuluş* yurtseverlik kavramını bile terketti, artık bu toplumun siyasal kültüründe yanlış çağrışımlarla yüklü “vatansever”lik kavramını kullanıyor. *Kurtuluş* şimdilerde “vatansever” oldu, arkasını birlikte göreceğiz, bu “vatanseverlik” onu nereye götürecektir. Kürt hareketine nerdeyse bu vatan bölmekten vazgeçtiniz, iyi de ettiniz, ama bu iş için biraz yanlış bir yer seçtiniz, demeye getiriyor.

- *“Siyasal çözüm”, otonomi eksanlı bir çözüm olarak savunuluyordu, Abdullah Öcalan Avrupa’da iken...*

Doğru. PKK’nın şimdiki açılımlarının Avrupa’yla fazla bir alakası yok, PKK’nın bütün açılımları ABD’ye uygun. İmralı savunması, bütün bir ideolojik içeriği ile, ABD planı çerçevesinde bir savunma. Türkiye Balkanlar, Ortadoğu, İç Asya’da hakettiği konumu alacaktır kısmı da ABD çözümünün bir parçası. Çünkü ABD Türkiye’yi bu bölgede bir müdahale gücü olarak değerlendirmek istiyor. Dolayısıyla PKK Başkanlık Konseyi ve Abdullah Öcalan Türk devletinin bu heveslerine seslenirken, gerçekte ABD’nin bölgesel ihtiyaçlarına da seslenmiş oluyor. Bu ABD’nin planı. ABD, Özal’dan beri, Kürt meselesine bu tür bir çözümünü zorluyor.

Zaten PKK de uygun bir biçimde dokunduruyor Avrupa’ya; siz çözmediniz, o zaman ABD çözün. Mesele bu, bütün özü özeti bu, Öcalan daha açık davransa, söyleyeceği bu. Bu meseleyi ancak ABD çözebilir, bütün deneyimlerimizin gösterdiği şey bu, kendimiz çözmek istedik çözemedik, Türk halkıyla çözmek istedik çözemedik, Avrupa’yla çözmek istedik çözemedik, gördük ki bu iş ancak ABD’yle çözülüyor, diyeceği bu.

18 Mayıs seçimlerini değerlendiriyor Duran Kalkan, 18 Mayıs seçimlerinin sonuçları ileri bir adımdır, diyor. Neden? Çünkü milliyetçiler başa gelmiş, çünkü yayılmacılar gelmiş, çünkü Türkiye kabuğuna sığmıyor artık; Türkiye ve kendilerini eski statüko içinde tutanlar seçimlerde elendiler, tabii ki MHP ile DSP kazanacaktı, diyor. Dehşet verici söyledikleri. Boşuna konuşmuyor ama, kendi hesabı var. Diyor ki, evet büyüdünüz, yayılmak zorundasınız, yayılmak hakkınız, ama içerde bir engeliniz var, bu engeli çözün ki yayılasınız. İçerdeki Kürt sorununu çözün, Kürtler’inde bütün bir desteğini alın arkanıza, ondan sonra kolayca yayılın. Türk devletinin yayılmacı hevesleri okşanarak, sözümona Kürt sorununa “demokratik çözüm” aranıyor.

Öcalan savunmasında açık bir biçimde Kuzey Irak’taki Kürt ve Türkmen sorununa müdahale etmek Türkiye’nin en doğal hakkıdır, bunun yadırganacak bir yanı yoktur, diyor. Türkiye onlara hamilik yapmak zorunda, kendi içindeki Kürt sorununu bizim önerdiğimiz biçimde çözerse, bunu çok daha rahat bir biçimde kazanır. Söylediği bu.

“Demokratik cumhuriyet” üzerine teorik ve tarihsel bir çerçevede enine boyuna durmak mümkündü, ama bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Bu kadarı karşı karşıya olduğumuz meseleyi bütün bir açıklığıyla zaten ortaya koyuyor. Kaldı ki “demokratik cumhuriyet” gibi çekici bir etiketle ortaya sürülenin gerçekte ne olduğu artık çıplak gözle görülür biçimde yaşanıyor.

“Demokratik cumhuriyet” üzerine bu kadarı yeter. Artık demagoji ve aldatmaya en müsait konuya, barış sorununa geçebiliriz.

(Devam edecek...)

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları:

21. Kuruluş yıldönümünde parti bayrağını daha da yükseltelim!

27 Kasım 1999 günü, PKK'nin 21. kuruluş yıldönümü. Partimizin 27 Kasım 1978'de resmen kuruluşunun tarihi olan bu şanlı gün, Kürdistan halkına ve dünya insanlığına kutlu olsun!

21 yıl önce PKK, bilimsel sosyalizmin aydınlatıcılığında Kürdistan ve insanlık tarihinin direniş mirasını temel alarak, Kürdistan üzerindeki vahşi sömürgecilik ve inkarı yargılayarak, bir ulusun başka bir ulus üzerindeki, her türlü sömürü ve egemenlik biçimine karşı özgürlük için savaş bayrağı olarak kendini insanlığın hizmetine sundu.

PKK, 21 yıllık resmi kuruluş tarihi ve 25 yılı aşkın süren mücadele tarihi boyunca, yüzlerce yıllık inkar ve ihanet tarihini tersine çevirdi, tarih sahnesinden silinme noktasına getirilen bir halkı ulusal bilinç ve özgürlük tutkusuyla canlandırarak, dünya halklarının içinde kan ve can bedeli kazanılmış onurlu bir yere taşıdı. On binlerce şehit, tutsak ve halkımızın eşine ender rastlanır fedakarlıkları ile Kürdistan, tarih ve çağımız içinde en büyük kuvvetin, tek yaşam biçimi olarak özgürlüğü tutkusuyla sahiplenmek olduğunu kanıtladı. Zaten bunun dışında, tüm bir emperyalist sisteme ve Türk sömürgeciliği gibi vahşi bir egemenliğe karşı adı bile inkar edilen bir halkın başkaldırması ve onlarca yıl kesintisiz bir direnişi yükseltmesi mümkün olamazdı.

21 yıl sonra yeni bir dönüm noktasındayız. Türk sömürgeciliği ve tüm bir emperyalist sistem, şimdi, PKK şahsında Kürdistan halkından tarihin en vahşi intikamını almak istiyor. Kürdistan halkına özgürlük bilinci, inancı ve savaş yeteneği kazandıran PKK'yi, yaratıcılığı ve temsil ettiği tüm değerlerle birlikte yoketmeye çalışıyor. Cumhuriyetin kuruluş ve gelişme yıllarında dayattığı fiziki imha ve inkarı, şimdi PKK üzerindeki politikalarıyla yeni bir biçimde sonuçlandırmayı önüne koymuş bulunuyor. Görülüyor ki, halkımıza dayatılan politika, fiziki soykırımdan da daha vahşi bir soykırımdır. Çünkü şimdi halkımıza dayatılan, 25 yıllık mücadelesiyle kazandığı özgüvenin, özgüce inancın, özgürlük ideallerinin ve kendi kendini yönetme, kendi kaderini belirleme hakkını kullanma kararlılığının yıkılmasıdır. Çünkü insanlık tarihinin de kanıtladığı gibi, gerçek ve en büyük ölüm, özgür yaşamın kazanılacağına ve kendi kendinin yönetim gücü olacağına dair inancın ölmesidir. Şimdi, tüm bir emperyalist sistemin Kürdistan halkı üzerinde almak istediği sonuç da budur.

Geçen yıl 9 Ekim komplosu ile başlatılan ve 15 Şubat'ta PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Kenya'dan kaçırılarak TC'ye teslim edilmesiyle geliştirilen süreç tümüyle bu amaca dönüktür.

Görkemli mücadele tarihinde PKK Kürdistan halkına şunları öğretti: Kürdistan sömürgeci. Dört parçaya bölünmüş yaralı bir ülkenin halkı olarak bağımsızlığın, özgürlüğün ve birliğin için mücadele et! İçinde bulunduğu bu kölelik koşullarının, yaşadığın katliam ve acıların, üzerindeki her türlü sömürü ve baskının sorumlusu, emperyalist sistem ve bu sisteme dayalı olarak yaşayan vahşi Türk sömürgeciliği ve yerel gericiliktir. Ulusal bağımsızlık ve birliğini sağlayabilmen için, bu güçleri karşıya almak zorundasın. Düşmanlarını iyi tanı!

Seni amaçladığın özgür ve bağımsız yaşama götürecek olan tek ideoloji çağın en ileri ideolojisi olan sosyalizmdir. Sosyalizm dışında hiç bir düşünce ve akım, seni sömürünün en katmerlisi olan böylesine vahşi bir gerçekliğe karşı güçlü kılamaz ve doğru bir yolda götüremez. Onun için öncelikle, varolmanın ve özgür yaşamının en güçlü silahı olan sosyalizm ideolojisine sahip çık. Çünkü bu ideoloji, senin ulusal kurtuluşunun da dayandığı temeldir.

Düşmanlarını iyi tanıdığın gibi dostlarını da iyi tanı. Senin dostların, ancak senin gibi ezilen, sömürülen ve horlanan emekçi sınıf ve halklardır. Emperyalist devletler dostun olamaz. Kürdistan'ı parçalamanın ve sömürgeleştirmenin sorumlusu ve uygulayıcısı güçlerden hiç biri, diğerine karşı bile olsa senin dostun

olamaz. Feodal ve işbirlikçiler senin dostun olamaz. Senin güveneceğin ve güven vereceğin dostların, seninle aynı kaderi paylaşan emekçi sınıf ve halk güçleridir, dünya devrimci ve ilerici güçleridir, Anadolu emekçi sınıf ve devrimci güçleridir. Düşmanlarını ve dostlarını iyi ayır!

Kurtuluş ve özgürlüğün senin elindedir. Bunun için örgütlen ve silahlan. Senin örgütün ve silahın herhangi bir araç değildir. Bunlar yaşam araçlarıdır. Elinden bıraktığın an, kendini yeniden köleliğe ve ölüme mahkum edersin. Onun için herşeyden daha çok, örgütlenmek ve silahlanmak için çaba harca. Bunları elinden almak isteyenlere karşı diren. Gerektiğinde fiziki ölümü göze al, ama silahlarını verme. Çünkü sen yeni-özgür yaşamı bu araçlarla kuracaksın.

Dünyadaki egemen sistem ve yaşam biçimine karşı, kendi sistemini ve yaşam biçimini kur. Egemenlere karşı üstünlüğünün güvencesi budur. Kurduğun sistemin ve yaşam biçiminin bozulmasına, saptırılmasına, egemenlerin sistemine ve yaşam biçimine tabi kılınmasına asla geçit verme. Çünkü bu senin belirlediğin yaşamın elinden alınması demektir. Amaçların için yaşamayı esas al, ama yaşamak için amaçlarından soyunmayı asla kabul etme. Çünkü amacın önüne geçen bir yaşam, yaşamın en kötü bir biçimde kaybedilmesidir.

Zafere inan. Kölelik kaderin değildir. Dünyadaki hiç bir maddi güç, ezilen bir halkın, ezilen bir sınıfın, ezilen bir cinsin özgürlük arayışı ve çabasından daha üstün olamaz. Özgürlük hedefini önüne koymuş olanlar, hiç bir teknik ve maddi gücü engel göremezler. Emperyalizmin teknik ve maddi üstünlüğü, bizim özgürlük iddiamız ve inancımızdan daha güçlü değildir, olamaz.

Özgürlük ve bağımsızlığın için on binlerce şehit verdin. İnsanlık tarihinin en görkemli kahramanlık örneklerini ve kahramanlıklarını yarattın. Onlara layık ol. Bu ise, onların mücadele amaçlarına sahip çıkmak ve mutlaka zaferleştirmektir. Şehitlerin uğruna can-kan verdikleri çizgimiz, senin en temel yaşam gerekçen, yolun ve silahındır. Bu silahı asla elinden bırakma.

İşte bu gerçekler, 25 yıllık mücadele tarihimizin kanla yazdığı MANİFESTO'muzdur. İşte şimdi değiştirilmek istenen de bu MANİFESTO'dur. İşte şimdi elimizden alınmak istenen silah budur. Resmen kuruluşunun 21. yılında PKK'ye dayatılan, ideolojik dönüşüm, program ve strateji değişikliği ve PKK'nin örgüt olarak da feshedilmek istenmesi; bütün dünyanın gözleri önünde kendi tarihini ve amaçlarını red ve tersine dönüştür. Resmen kuruluşunun 21. yılında PKK, kendi elleriyle kendini boğmaya zorlanmaktadır. 21. kuruluş yıl dönümü, bir ölüm dönemeci haline getirilmek istenmektedir. Üstelik bu biricik yol gibi, yaşamın tek seçeneği gibi teorileştirilmeye de çalışılmaktadır. Araçlardan vazgeçilebileceği, aracın değiştirilebileceği savlarıyla PKK'yi PKK'lilerin elleriyle yok etme dayatması benimsenilmeye çalışılmaktadır. PKK korkunç bir intihar çizgisine zorlanmaktadır. Yaşamın yaratıcısı ve temsilcisi olmaktan intihar çizgisine çekilen PKK ile, Kürdistan halkının yaşam çizgisi ve gücü yok edilmeye çalışılmaktadır.

21. yıl, Partimiz ve halkımız için gerçekten de bir yeni dönüm noktasıdır. 25 yıllık mücadele tarihimiz de kanıtlamıştır ki, halkımızın tek bir yaşam manifestosu vardır, o da, PKK MANİFESTOSU'dur. 31 Mayıs'la dayatılan ve adına "Yeni Manifestomuz" denilen ise, emperyalizm ve sömürgeciliğin halkımız hakkındaki imha ve inkar hükmünün kendim tarafından verilmesidir. 21. kuruluş yılında PKK, boynunda bu idam ve inkar yaftasıyla halkımızın ve insanlığın karşısına çıkarılmak istenmektedir. Üstelik böyle bir ölümü seve seve kabul ettiğine dair egemenlere güven vermeye mahkum edilmektedir. Dünya tarihinin hiç bir aşamasında bir emperyalist sistemin, bir devrimci hareketin böylesine kabullenilmesi yaşanmamıştır ve mümkün de

değildir. Ancak PKK'ye ve PKK şahsında halkımıza layık görülen şimdi budur.

PKK'nin resmi Başkanlık Konseyi, emperyalist sistemin dünya insanlığına tek seçenek olarak sunduğu Yeni Dünya Düzeni projesi içinde dayatılan ve adına "yeni manifestomuz" denilen "yaşam şartları"nı kabul ederek, PKK MANİFESTOSU'nu reddetmiş, bu MANİFESTO ile halkımıza çizilen özgür yaşam yolu ve seçeneğini, yani PKK'nin varoluş ve yaşam çizgisini terketmiştir. Ama tüm halkımızı da sistemin çizdiği sınırlara çekmede kendini sorumlu ilan etmiştir. Görülmektedir ki, artık onlar, halkımızın özgürlük iradesi ve kararının değil, emperyalizmin halkımız hakkında verdiği hükmün uygulayıcı gücü olarak bir sorumluluk sahibidirler. PKK Başkanlık Konseyi'nin bulunduğu noktada, PKK'nin ve Kürdistan halkının iradesinin temsilcisi olamayacağı, gösterdikleri yolun halkımız için tercih edilemeyeceği açıktır.

Başkanlık Konseyi, PKK MANİFESTOSU'nun tam tersi bir doğrultudadır. Şimdi halkımıza çözüm olarak gösterdikleri, PKK MANİFESTOSU'nda kölelik olarak gösterilen ve reddedilendir. Şimdi halkımıza dost olarak gösterdikleri, PKK MANİFESTOSU'nda halkımızın ve halkların sömürü ve ölüm tuzağı olarak tanımlanan emperyalist sistemdir. Şimdi gereksiz ve aşılması gereken araçlar olarak gösterilen örgüt ve gerillamız, PKK MANİFESTOSU'nda özgür yaşamı kazanma yolunda vazgeçilmez stratejik silahlarımız olarak tanımlanandır. Şimdi partimize ve halkımıza dayatılan, emperyalist sisteme ve sömürgecilğe başkaldırıdan duyulan pişmanlık, PKK MANİFESTOSU'nda en başta reddedilendir, karşısında savaştığımız tarihi utancımız ve hesaplaştığımız tarihi lanetimizdir.

21. kuruluş yıl dönümünde PKK ve Kürdistan halkı, bir kez daha bu temel noktalarda tercihle yüzyüzedir. 21 yıl önce, bu tercihi yapmak Kürdistan halkının geniş kesimleri açısından zordu. Çünkü kendi gücünü yeterince tanıımıyordu ve özgürlüğün bilincini yeterince geliştirememişti. Ama şimdi, bütün bu noktalarda zirvede gelişmelerin yaratıldığı bir tarih yaşandı. Bugün ne kadar ve kimler eliyle karartılmaya çalışılırsa çalışılsın aydınlanmış, doğrulanmış ve şehitlerimizle dönülmezliği kanıtlanmış bir yolumuz var. PKK 25 yıllık mücadelesiyle bunu yaratmıştır. Bu değerler asla yok edilemez. Halkımıza bir kez daha asla kölelik ve ölüm gömleği giydirilemez.

Yaşadığımız şu kritik aşamada, kadroların ve halkımızın güvenini en kötü şekilde kullanarak bizzat PKK Başkanlık Konseyi eliyle yaratılmak istenen bilinç bulanıklığı ve sanal dünyaya rağmen, PKK değerleri ve temsil ettiği gerçeğin en büyük uyarıcı rolü oynayacağına sonsuz inanıyoruz. PKK kadrolarının PKK MANİFESTOSU ve Programında kararlaştırılan iradeyi teslim etmeyeceklerine, halkımızın şehit kanıyla yazılan bu MANİFESTO'ya bütün varlığıyla sahip çıkacağına sonsuz inanıyoruz. PKK Bayrağının, dalgalandığı ülkemizin dorukları ve tarihimizin zirvelerinden asla indirilemeyeceğine sonsuz inanıyoruz. Ve yine inanıyoruz ki, MANİFESTOMUZ'la aydınlanan kafalar asla karartılamaz.

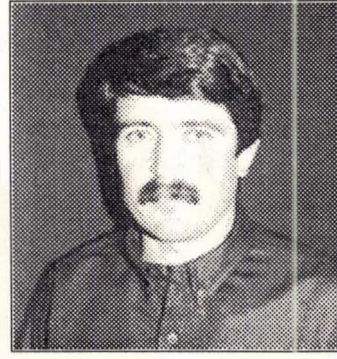
Partimizin 21. kuruluş yılında Parti bayrağımızı rengi ve ilkeleriyle yükseklerde tutmak en büyük namus ve onur borcumuzdur. 21. yüzyılı Kürdistan halkının ve halklarının yeni çağı haline getirmenin vazgeçilmez koşuludur. Bağlı olacağımız tek koşul ve ödemekle yükümlü olduğumuz tek borç budur.

Yaşasın Halkımızın Yaşam Gücü ve Garantisi PKK! Kahrolsun Emperyalizm ve Her Türden Gericilik!

Yaşasın Şehit Kanlarıyla Yazılan PKK MANİFESTOSU, PROGRAMI ve MÜCADELE İLKELERİ!

Yaşasın Özgürlük ve Bağımsızlıktan Daha Değerli Hiç Bir Şey Olamaz Şiarında Kendini Yaratın Kürdistan Halkı! Selam Olsun Partimizin 21. Kuruluş Gününe!

Ulusal hareket ve son gelişmeler



Habip Gül

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmak, PKK'nin her koşul altında desteklenmesi anlamına gelmez

Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine bugüne kadar PKK önderlik etmiştir. Bu tartışmasız bir gerçekliktir. Öte yandan komünistler ilkesel olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz olarak savunurlar. Fakat bu hiç de PKK'nin politika ve taktiklerini kayıtsız şartsız desteklemek, onun peşinden sürüklenmek anlamına gelmez. Zira emperyalistlerin icazetiyle oluşturulacak "çözüm" masalarında Kürt ulusunun kaderi değil, büyük bedeller ödenerek yürütülen bir mücadelenin kaderi tayin edilecektir. Bunun ne anlama geldiğini görmek için ise Filistin'e bakmak yeterlidir.

Bugün atılan adımlar ne Öcalan'ın Suriye ve Rusya'da barına olanaklarının kalmayışından kaynaklı bir "sıkışma"nın sonucudur, ne de İtalya'nın diğer emperyalist ülkelerden farklı olarak Kürt sorununa karşı duyarlılığının... PKK'nin uzun süredir girdiği yön değişiminin ürünü olarak değişik dönemlerde çeşitli emperyalist ülkelerle veya bu ülkeleri temsil eden platform, kurum ve kuruluşlarla (Dublin toplantısı, Birleşmiş Milletler, Avrupa Parlementsos, Avrupa Birliği gibi) girdiği diyalogların bir biçimde sonuç verme sürecine ulaşmış olmasıdır. PKK, sömürgeciliği ve onun arkasındaki emperyalist egemenliği hedef alan devrimci çözüm çizgisini tümüyle terk ederek emperyalistler nezdinde meşrulaşmayı, böylece Türk sömürgeciliğini "siyasal çözüm"e zorlamayı hedefliyor. Emperyalist güçlerin ise kendi çıkarları doğrultusunda hesapları var. Devrimci çizgiden uzaklaşan PKK'yi olabildiğince ehlileştirerek Kürt sorununa "siyasal çözüm" getirme planlarını öteden beri yapıyorlar. Emperyalist ülkelerin hemen hepsi Kürt sorununun "siyasal çözüm"ünü istiyorlar. Ancak PKK'nin bu konudaki zaafiyetini (siyasal çözüm) gördükleri ölçüde daha da sıkıştırmaya ve silahsız bir biçimde "çözüm" masasına oturtmaya çalışıyorlar. Çünkü Kürt halkının haklı davasını boğmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyorlar.

Tam bu noktada komünistlerin ve devrimcilerin iki yönlü bir mücadele sorumluluğu ortaya çıkıyor. Birincisi Türk sömürgeciliğine ve emperyalizmin Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesini boğma çaba ve planlarına karşı politik ve pratik bir tutumla mücadeleyi yükseltmek, ikincisi ise kendini emperyalist müdahaleye açık hale getiren PKK'ye karşı ideolojik mücadeledir. Burada çok hassas bir denge olduğu açıktır. PKK'yi sahiplenmek adına "siyasal çözüm" politikasının peşinden sürüklenmek de, "PKK reformistleşiyor, sağcılaşıyor, emperyalistlerle anlaşma yapıyor" mantığıyla bugün PKK şahsında Kürt halkına dayatılan yok oluş ve teslimiyete seyirci kalmak da mümkündür.

Sonuç olarak:

Bugün İtalya'nın Öcalan'ı iade etmemesi üzerinden toplumda şovenizmi körükleyerek Kürt halkına karşı linç eylemleri örgütleyen, adeta süreklilik avı başlatan sermaye devletine karşı komünistler olarak Kürt halkının PKK önderliğinde yükselttiği ulusal özgürlük mücadelesini tereddütsüz sahipleniriz. Ancak ulusal özgürlük mücadelesini sahiplenmekle, PKK'nin "siyasal çözüm" politikasının ardından sürüklenmek arasındaki ayrım çizgisini de net bir biçimde ortaya koyarız.

(S. Y. Kızıl Bayrak, Sayı: 82, 5 Aralık '98)

tüm cezaevlerinde açlık grevine başlıyoruz.

Tüm cezaevlerindeki; MLKP, TKP(ML), TKP/ML, TKEP/L, Direniş Hareketi, HKG dava tutsakları Bayrampaşa Cezaevi'ndeki; TDKP, PYSK, TKEP, Devrimci Yol, THKP/C-HDÖ dava tutsakları"

Yukarıda imzaları bulunanlardan bazılarına (TDKP, TKEP, Devrimci Yol, THKP/C-HDÖ, HKG, PYSK, Direniş Hareketi, TKEP/L, TDP ve DHP gibi) diyecek bir şeyimiz yok. Çünkü bu çevrelerin büyük kesimi zaten PKK ile beraber anılıyor. Bir kesimi reformist-liberal kimliklerinin gereği olarak "siyasal çözüm"ü zaten destekliyorlar. Bir kısmının ise varlığı-yokluğu tartışılıyor.

Peki ya yukarıda imzaları bulunan ve devrimci hareket içerisinde iyi-kötü bir yer tutan MLKP, TKP (ML), TKP/ML'ye ne demeli? Sormak istiyoruz: "İtalya hükümetinin verdiği sözü, yaptığı anlaşmayı ihlal ettiği" söyleniyor. Peki, bu bahsi geçen "anlaşma" ve "verilen söz" nedir? Ya da bu anlaşma Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi için neyi ifade ediyor? Bu örgütler bunun üzerine hiç düşündüler mi?

İlanın ikinci paragrafında, "A. Öcalan'ın taleplerinin kabul edilmesi için tüm cezaevlerinde açlık grevine başlıyoruz", deniliyor. Kuşkusuz bu örgütler tutumlarını Kürt ulusal mücadelesine karşı sorumluluklarıyla gerekçelendiriyor ve emperyalistlere karşı A. Öcalan şahsında PKK'yi sahiplenme niyetiyle yapıyorlar. Eğer soruna politik bakmak gibi bir sorumluluğumuz olmasaydı, bunu "iyi niyet" çerçevesinde değerlendirebilirdik. Ancak niyetler ile politika çok ayrı şeylerdir. Birincisine duygular yön verir, ikincisine üzerinde durduğunuz sınıfsal zemin ve bakış açısı...

Şimdi dönüp bakalım; İtalya hangi anlaşmaya uymamış? A. Öcalan'ın gözaltına alınması mı? Buna daha ilk günden bizzat Öcalan ve Kani Yılmaz açıklık getirdiler. Öcalan uçaktan iner inmez kimliğini açıklayarak, "görevliler beni bekliyordu" dedi. Sorunun bu yanını bir yana bırakıyoruz. Devrimciler her şeyden önce anlaşmaya neden uyulmadı diye tepki göstermezler. Anlaşmanın özünü, kapsamını ve sonuçlarını değerlendirerek politik bir tutum belirlerler, politik ayrımlarını net olarak koyarlar. Anlaşmanın özü ve esası nedir? Öcalan'ın Avrupa'da siyasal bir statü kazanmasıdır. Bununla amaçlanan nedir? "Siyasal çözüm" konusunda ne kadar ısrarlı ve tutarlı olduklarını kanıtlamak, böylece yeni bir süreç başlatmaktır. Öcalan'ın talebi de, İtalya'ya gitmesindeki amaç da budur. Bunun Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesi için ne anlama geldiği ise açıktır. Dolayısıyla devrimci tavır, "Öcalan'ın taleplerinin kabul edilmesi için açlık grevine başlıyoruz" gibi anlamsız ve muğlak sözlerle "siyasal çözüm"cü politikanın peşinden sürüklenmek değil; emperyalizmin Kürt ulusal mücadelesini boğma planlarına karşı durmak. A. Öcalan'ın iade edilmemesi üzerinden Türk devletinin içte ve dışta geliştirdiği şovenist dalgaya karşı halkların kardeşliği şiarı temelinde mücadeleyi yükseltmek olmalıdır. Kürt halkının mücadelesi ancak bu zeminde gerçek anlamda sahiplenilebilir.

Ne var ki devrimci hareket bu konuda kötü bir sınav vermiştir. Sahiplenilen Kürt halkının büyük bedeller ödeyerek yükselttiği özgürlük mücadelesi değildir. PKK'nin düzen içi çözüm anlamına gelen "siyasi çözüm" platformu sahiplenmiştir. Kuşkusuz bu söylediklerimizi yalnızca cezaevi ilanına değil, gerek Avrupa gerek Türkiye'de BDGP'nin aldığı politik tutuma dayandırıyoruz.

A. Öcalan'ın İtalya'ya gitmesi ulusal harekette yeni bir sürecin başlangıcı oldu. Bu yeni süreç '90'lı yılların başından bu yana girilen "siyasal çözüm" arayışlarının hızla sonuçlarına ilerlemesi anlamına geliyor. Komünistler olarak bu gelişmeden dolayı bir şaşkınlık yaşamadığımız gibi, "her şey bitti" türünden bir umutsuzluğu da yaşamıyoruz.

'92'de "ulusal harekette yol ayrımı" dediğimiz süreç kadar önemli ve yeni bir adımdır söz konusu olan. Bu, devrim perspektifinden ve devrimci çizgiden reformist "siyasal çözüm"e kayan PKK'nin, artık iyice belirginleşen ideolojik-siyasal kimliğine uygun olarak, kendisini uluslararası alanda, yani emperyalistler nezdinde meşrulaştırma, böylece "siyasal çözüm"ü sonuçlarına vardırma çabasıdır.

PKK ulusal özgürlük mücadelesinin devrimci dayanağı olan Kürt yoksul köylülüğünden koparak Kürt orta sınıflarıyla buluşmasının kaçınılmaz sonuçlarını yaşıyor. Zira "siyasal çözüm" Kürt burjuvazisinin siyasal platformudur. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşü ve Türkiye'nin batısında devrimci bir çıkışın yaşanmaması, ulusal mücadelenin dar çerçevesini aşamayan PKK'nin yüzünü içerde Kürt orta sınıflarına dönmesine, dışarda ise emperyalistlerle uzlaşma girişimlerine yolaçmıştır. Bugün bu yolun sonuna doğru ilerlenmektedir.

Kürt ulusal mücadelesine karşı devrimci sorumluluk mu, liberal politika mı?

Abdullah Öcalan'ın İtalya'da "gözaltına" alındığı haberi devrimci çevrelerde yer yer şaşkınlık, yer yer farklı yorum ve tepkilerle karşılandı. Bir-iki gün sonra, PKK ve İtalya'nın açıklamalarıyla, bu "gözaltı" üzerindeki sis perdesi kalktı. Zaten politik bakışı olan herkes Öcalan'ın olağan bir gözaltı yaşamadığını daha ilk günden çıkarabilirdi. Ancak isabetli bir politik değerlendirme yapabilmek, her şeyden önce doğru bir sınıf bakış açısına sahip olmayı gerektirir. Ne yazık ki Öcalan'ın İtalya'ya geçişi üzerinden devrimci-demokrasi bir kez daha sınıfta kaldı. PKK, Avrupa'dan Türkiye'ye kadar, her ülkede açlık grevleriyle İtalya ve diğer Avrupa ülkeleri üzerinde bir basınç oluşturmaya çalıştı. Bu basınç, A. Öcalan'ın Türkiye ya da herhangi bir Avrupa ülkesine iade edilmemesini, iltica hakkının tanınmasını ve "siyasal çözüm"e yönelik somut adımların atılmasını hedefliyordu. Yani bugüne kadar "taktik" olarak sunulan "siyasal çözüm" stratejik hedefini gerçekleştirme doğrultusunda atılan adımlara emperyalist dünyanın yanıt vermesi isteniyordu. PKK'nin geldiği noktada aldığı politik tutumu anlamak mümkün. Ya kendi politik ayrımlarını koyma iradesinden yoksun olanlara ne demeli?

Başta BDGP içerisinde yer alanlar olmak üzere kimi reformist-liberal çevreler PKK'nin başlattığı süresiz açlık grevine katıldılar. Cezaevlerinde PKK ile beraber süresiz açlık grevine giden örgütlerin ilanına bir gözatalım:

"İtalyan hükümetinin verdiği sözü, yaptığı anlaşmayı ihlal ederek PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı gözaltına almasını başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin ve TC'nin Kürt ulusal özgürlük mücadelesine ve ilerici devrimci güçlere yönelik birleşik bir saldırı olarak değerlendiriyoruz ve protesto ediyoruz.

PKK genel başkanı ile devrimci dayanışma içinde olduğumuzu ilan ediyor ve taleplerinin kabul edilmesi için 14 Kasım 1998 tarihinden itibaren bulunduğumuz

Burjuva cumhuriyeti 75. yılında:

Yurtta savaş, dünyada savaş!



Ümit Altıntaş

Burjuva cumhuriyetinin fiili selefi olan Osmanlı İmparatorluğu 600 yılı aşkın bir süre yaşadı. “Hasta adam” diye nitelendiği çöküş dönemi bile 100-150 yıl sürdü. Halef burjuva cumhuriyet ise Osmanlı’nın hasta dönemi kadar bile yaşayamadan çürüme ve çöküş sürecine çoktandır girmiş bulunuyor. Anlaşılan tarih giderek daha hızlı ilerliyor.

Sistemdeki çürüme kendi yıkılışının koşullarını hazırlarken, etrafına kan ve barut, acı ve yıkım veriyor. Ama temel sorun burjuvazinin topluma, işçi ve emekçilere hiçbir sosyal-toplumsal amaç ve hedef gösterememesidir. 75 yıl önce burjuvazinin bir dizi alanda sözde bir iddiası, güdük de olsa bir ilericiliği vardı. İşçi ve emekçilerden kopuk her türlü toplumsal ilerleme iddiasının ve ilericiğin güdük olmasından doğal bir şeyse yoktur.

Burjuva cumhuriyetin kuruluşunda temel dış politika sloganı “Yurtta sulh, cihanda sulh” idi. Burjuva cumhuriyetin kendisi ise bir savaşın ürünü olarak kurulmuştu. 1912’den beri önce Balkan sonrada 1. Dünya Savaşı’nda acıyı ve yıkımı yaşayan emekçiler iki kat daha fazla soyulmamak için savaşa gücünü bulabilmişlerdi. Bu haklı bir savaşı ve gücünü emekçi halkın ülkenin dört bir yanında kendi inisiyatifleriyle direnmesinden almaktaydı. Kemalistlerin savaşın yönetiminde sağladıkları her inisiyatif emekçi halkın inisiyatifinin kırılışı üzerine yükseldi. Kemalistler burjuva sistemin kuruluşu çabalarının bir ürünü olarak saltanatı ve hilafeti de içermek üzere Ortaçağ kalıntısı kurum ve anlayışlara karşı bir mücadeleye giriştiler. Bu temelde bakılabildiği ölçüde bir yandan da Osmanlı’nın temel varoluş koşullarından biri olarak talan ve fetih siyasetini terk etmelerinin doğal bir yanı vardır.

Burjuva cumhuriyet kuruluşunu bir ölçüde, aynı dönemde emperyalistlere karşı 5 milyon üzerinde emekçinin ölümü pahasına direnen ve zafer kazanan Ekim Devrim’inin ülkesine, Sovyetler Birliği’ne borçludur. Böylece “genç” burjuva cumhuriyet kendini saldırgan emeller besleyemeyecek kadar zayıf ama ulusal kurtuluş savaşımının kazanımlarını koruyabilecek kadar da olanaklara sahip bir tablonun içinde buldu.

Ama daha ulusal kurtuluş savaşı yürütülürken emekçilerden kopan kemalistler kuruluş yıllarında hem Kürt ulusal kurtuluşu ile hem de işçi ve emekçilerin sosyal-sınıfsal kurtuluş özlemlerinden korkarak yaşadılar. 1938’e kadar 13 Kürt isyanını kan ve yıkımla ezen burjuvazi ağır bir baskı rejimini de sınıf savaşı korkusunun ürünü olarak yarattı. Zayıf burjuvazinin içteki korkusu dışta da onu barışçı yapmıştı.

Buna karşın barışı getiren Lozan Antlaşması’ndan beri savaş gerekçeleri ve şovenist fikirler uygulama fırsatı bulamasa da sürekli beslendi. Ege adaları, Hatay ve Musul-Kerkük gibi tartışmalı alanlar üzerinde hak iddiaları bu “sulh”le

el ele gidiyordu. Bu barış politikasının geçiciliğinin doğal bir göstergesiydi. 2. Dünya Savaşı sırasında, faşist Almanya’nın askeri başarıları sonrası savaşa katılma histerisinin ve faşist Almanya bağlaşıklığı eğilimindeki hükümetlerin kurulabilmesinin neden bu kadar kolay güç toplayabildiği de burada aranmalıdır. Ve hatırlatmalıyız ki, savaşa katılmayan ülkede, burjuvazi stokçulukla zengin olur ve tahıllar ambarlarda çürürken emekçi halk gaz kokulu ekmekleri bile bulamıyordu. Yokluk ve kıtlık altında bir barış dönemi zaten tüm burjuva cumhuriyet döneminin toplamının en temel özelliğidir.

Burjuva cumhuriyet son 30-35 yıldır ciddi bir zorlanma ve çözülme içinde. Toplamında emekçilere saldırı üzerine kurulu varlığı artık işçi ve emekçilerin eylemleri, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, yani devrimle tehdit ediliyor. Son 35 yılda karşı-devrimlerle bastırılan ve yeniden yükselişe geçebilen devrimci hareketlilikler burjuva cumhuriyetin tarihsel planda devrinin geçtiğinin göstergesidir. Yıkılmadığı için çürüyen bu düzen güçlülüğünün değil zayıflığının ürünü olarak saldırgan, militarist, şoven bir dış politika izlemektedir. Bu uluslararası arenada kendi işçi ve emekçilerinin kanı üzerine kumar oynamaya dayalı bir dış politikadır.

Bu dış politikanın içtede tamamlayıcı etmenleri vardır. Bu cumhuriyet her ne kadar artık içte ve dışta bir kontr-gerilla cumhuriyeti olsa da, yine de sadece zor ve terörle değil, emekçileri kandırıp zehirleyerek de ayakta kalmaya çalışmaktadır. Dahası buna zorunludur. Bu yüzden bağlılığın yemin ettiği Kemalizmin “Yurtta sulh, cihanda sulh!” sloganını önemsememektedir. Aslında burjuvazi bu sloganın niyetini ve özünü kavramıştır ve ona bu yanıyla bağlıdır. Burjuvaziye “sulh” ancak güçlenene kadar gereklidir. Tohumuna para saymadıklarına göre de emekçilerin öleceği savaşların onlar için bir zararı yoktur. Üstelik kâr elde edecekleri, haydutlukla talan imkanı bulacakları yerlerde bundan kaçınmalarını beklemek burjuvazinin “aklına” asla sığmaz. Öyleyse emekçilerin ölecekleri savaşlar için toplum mümkün olduğu ölçüde çürütülmelidir. Şovenizm, militarizm güçlendirilmeli, emekçiler kardeş halkların katlini istemelidirler.

Burjuvazi çoktandır hem “cihanda sulh”u unutmuştur, hem de ulusal onuru... Dün Amerikan mandasına karşı çıkanlar bugün ABD komutasında ve emir eri olarak neresi gösterilirse orayı kana bulamaya yöneliyorlar. Somali’de ABD çıkarları için komutanlık yapan Çevik Bir’leriyle övünüyorlar. Osmanlı devşirme sadrazam ve paşaları ne kadar kendi ulusları için komutanlık yapmışlarsa, Çevik Bir’in de ülkesi için yaptığı da odur. Kosova’ya, Bosna’ya müdahale eden NATO içinde bulunmakta emekçilerin hiçbir çıkarı yoktur. O NATO ki, yeni silahlarını denemek için

İskenderun-Kayseri topraklarını atış sahası olarak kullanmakta ve kimyasal-nükleer silahlarla doldurduğu İncirlik Üssü’ndeki işçilere karşı pervasız davranabilmektedir. Somali’den Bosna’ya ABD çıkarları için savaştırılan Türkiye’li emekçiler bu ülkede yeni bir olgu değildir. Kore savaşı sırasında ABD birlikleri kaçarken Türkiye’nin yolladığı birlik onu korumakla görevliydi. Zira ABD askerleri Türkiyeli yöneticiler için daha değerliydi.

Bugün değişen bazı şeyler de var. Kontr-gerilla cumhuriyeti savaşın gizli yöntemlerini CIA’dan Gladio’ya öğrendiği kadarıyla komşu ülkelere ve emekçilere karşı kullanıyor. Bakü-Ceyhan boru hattını güvenceye alabilmek için “dost ve kardeş ülke” Azerbaycan’da darbe girişimi örgütliyor ve eline yüzüne buluşturuyor. Demek ki Türki cumhuriyetler “kafir” emellerle kardeş kavgasına bu kontr-gerillanın “Yurtta savaş, dünyada savaş” pratiğinin sonucu olarak tanışmışlardır.

“Dünyada savaş” diyen bir burjuvazinin tüm komşu ülkelerin hakları üzerinde iddiada bulunması ve şovenizmle halkları zehirlemesi işin doğası gereğidir. 75. yılında çoktan çürümüş bir burjuvazinin doğal olarak kendine en uygun bulacağı Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel’dir. Demirel daha birkaç hafta önceki bir demecinde Ege’deki Kardak benzeri 142 kaya parçası üzerinde hak iddia etti. Uluslararası alanda henüz kime ait olduğu belli olmadığı için “gri” bölge ilan edilen bu kayaların neden Türkiye’ye ait olduğunun gerekçelendirilmesi ise hayli ilginçtir. Demirel bu kayalıkların eskiden Osmanlı İmparatorluğu’na ait olduğunu söyledi. Bu, burjuva cumhuriyetinin Osmanlı’nın halefi olduğunun ve onun talan ve fetihçiliğinin devralındığının resmi ilanıdır.

Kontr-gerilla cumhuriyeti çöküşünü gizleyebilmek için hemen tüm komşularına karşı açık savaş tehditi içinde olmada da gemi aza almıştır. Yunanistan’a 12 mil ilanını savaş ilanı sayma tehditi, Kıbrıs’ta S-300’lerin yerleştirilmesi halinde “bombalarız” demeçleri, İran sınırlarının izinsiz geçilerek askeri operasyonlar yapıldığının gazetelere yansıtılması ve son Suriye krizi... Burjuvazi bu kadar çok savaşı neden ister? Çünkü savaşacak olan kendisi değil. Ama bir şey kazanabilecek midir? “Yurtta savaş” sloganı çerçevesinde kendi işçi ve emekçilerine karşı sürekli iç savaş hazırlığı yapan, 14 yıldır kardeş Kürt halkının ulusal kurtuluş savaşı karşısında çaresiz kalan bir ülke savaşla ne kazanabilir ki?

Burjuvazi bilmelidir ki, komşu ülke ve halklara karşı her savaşta sadece bir iç savaşla karşılaşacaktır. Zira işçi ve emekçiler burjuvazi için ölmeyeceklerdir. İşçi ve emekçilerin uğruna ölecekleri değerler 29 Ekim’de değil 7 Kasım’da temsil ediliyor.

(S. Y. Kızıl Bayrak, Sayı: 76, 24 Ekim ‘98)

Habip: Her zaman bir adım önde olmak!

Özgür Soylu

Devrimci demokrat bir hareketin saflarındayken çok genç bir yaşta cezaevi ile tanıştım. Örgütlü mücadeleye de cezaevine girmeden kısa bir süre önce başlamıştım. Cezaevine geldikten bir süre sonra Habip’le tanıştım. Habipler benden bir ay kadar sonra yakalanmışlardı.

Bir akşam Ulucanlar’ın 5. koğuşunun demir kapısı gürültüyle açıldığında, karşımızda güleç yüzlü 3 devrimciyi bulduk. Zaten bekliyorduk, “Ekimciler varmış emniyette” diyorlardı önden. ‘96 SAG ve ÖO sürecinin henüz ilk günleriydi. Gelenlerden birisi etrafa öyle kendine güvenle bakıyordu ki, hemen ilgiler ona yoğunlaştı. Herhalde yöneticileri budur diye düşündüm. Deniz mavisi gözleri, dağınık saçları ve fidan gibi boyuyla koğuşa gülerek girdi. Bu Habip’ti. Alışlageldiği gibi, emniyetteki işkencelerden bahsetmedi. 1 Mayıs’tan, EKİM’in performansından söz ediyordu. Oysa ne kadar ağır işkencelerden geçmişti. Ağzından tek kelime alamamışlardı. Zaten onu ilk gördüğümüzde, hiçbirimiz ifade vermiş olabileceğini aklımızdan geçiremiyorduk.

Emniyetten birinin gelmesi Ulucanlar’da bir kıpırtı yaratır, herkes başına toplanırdı. Kısım koptuğumuz dışarıdan, sıcak mücadeleden haber almak için peş peşe sorular sorardık. Herkes kendi örgütünü sorardı. Bir arkadaş böbürlenerek sordu: “Bizinkileri görmüşsünüzdür herhalde. Çok kalabalıklardı değil mi? Sizinkilerden çokturlar.” Habip cevapladı: “Bizim korteje yabancı birisi girmiş. Araştırdık, tanıyan yok. Polis sandık, bir güzel dövdük. Sonra öğrendik ki sizinkilerdenmiş, ayıp oldu.” Soruyu soran arkadaş bozulmuştu. Tabii biz gülüyorduk.

Hep çok neşeliydi. Onlar emniyetten geldiğinde biz SAG’ın birinci günündeydik. Bir hafta gecikmeyle onlar da katıldılar. Aslında emniyetten gelenlere hemen SAG yaptırılmazdı. Zaten emniyette günlerdir açık grevindeydiler. Ama onlar tereddüt etmediler.

SAG’ın ortalarında biz hararetle gazetelerde SAG hakkında haberleri ararken, Habip’in resmiyle karşılaştık. Haber *Hürriyet*’teydi: “*Azılı terörist yakalandı. Defalarca sahte kimlikle yakalanan, sahte kimliği açığa çıkarılamayan, defalarca cezaevlerinden firar eden, EKİM örgütünü yöneticisi Nevzat Çiftçi, Habip Gül adına düzenlenen sahte kimlikle yakalandı.*”

Genç devrimciler böylesi haberlerden çok etkilenirler. Sahte kimlikler, firarlar, defalarca polisin elinden kurtulmak, “azılı” olmak... Bunlar benim macera ruhumu körüklemeye yetti de arttı bile. O günden sonra gözlerim Habip’in üzerinden ayrılmadı. İşte böyle bir devrimci olmak gerek dedim; civa gibi, ateş gibi. Bir alana gidip orayı ayağa kaldırmak, başka bir alana geçip orayı ayağa kaldırmak... Emniyete polise krizler geçirtmek, cezaevlerini delik deşik etmek, düşman için etten-kemikten bir kabus olmak... Yani Habip olmak!

ÖO süreci geldi. Habip, emniyetten geldiği, kurşun yarası nedeniyle vücudunda hasar olduğu halde ÖO direnişçisi olmuştu. Direnişçilerin en neşelisiydi. Espriler yapar, diğer ÖO direnişçilerini güldürürdü. Zafer kazanıldığında, yürüyerek gitti hastaneye. Direniş bir ay daha sürse Habip’e bir şey olmaz derdim. Çünkü yıkılmaz bir kale gibi duruyordu. Ama hastaneye giderken kalbi durmuş. Yani görünüşte iyiymiş, moralinin çok yüksek olmasıyla aldatmış bizi.

Ben hep uzaktan izledim Habip yoldaşı. Pek fazla diyaloga girmemiştik. Bir gün Habip yoldaş koğuş temsilcisi oldu, işte o saatten sonra idarenin zor günleri başladı. Ara sıra cezaevi ikinci müdürlerinin endişelerine tanık olurduk: “Valla biz Habip’i kaçırmayalım elimizden, yeter.” Düşman çok korkuyordu ondan, ki korkulmayacak birisi olmadığını da defalarca kanıtladı.

Bir gün hastalanmıştı. Böyle durumlarda kendisine bakmamıza izin vermez, “devrimci kimseyi ayağına getirtmez” derdi. O gün hiç yatağından çıkmadı. Öğleden sonra havalandırmadan maltaya çıktığımda, iki gardiyanın çiçekliğe oturmuş dertli dertli düşündüğünü gördüm. Gardiyanlara: “hayrola, ne arıyorsunuz burada?” dedim. Onlar da, “bize Habip’i çağırır mısın?” dediler. “Habip hasta, yataktan çıkmaması gerekiyor,

bana söyleyin” dedim. “Olmaz, bizim Habip’i görmemiz lazım, ondan başkasına söyleyemeyiz” dediler. Bu arada Habip kapıdan görüldü. Gardiyanlar yanına gitti, geçmiş olsun deyip döndüler. Gardiyanlar gidince Habip’ten öğrendim. Cezaevine geldiği ilk günden itibaren en uyanık iki gardiyana Habip’i zimmetlemişler. Habip eğer kaçarsa, bunların işi bitmiş demek. İşte düşman bu kadar korkuyordu Habip yoldaştan. Habip yoldaşı birkaç saat ortalıkta göremeseler, önce bu gardiyanlar gelir, göremezlerse ikinci müdürler bir mazaret uydurur sohbet etmeye gelir. Daha da göremezlerse, birinci Müdür Habip’i çağırıyor, Savcı Habip’i çağırıyor haberleri gelirdi. “Habip’in gardiyanları” sık sık koğuşa gelir “hal hatır” sorarlardı. İdareye, revire falan giderken çaktırmadan takip ederlerdi.

Habip yoldaşların mahkeme süreçleri başladı. O dönem hücrelere karşı bir kampanya yürütülüyordu. Kampanya çerçevesinde gazetelere yazı yazılacak, mahkemelerde teşhir konuşmaları yapılacaktı. Mahkemelerde pankart açmak diğer cezaevlerinde yapılmaya çalışılan bir eylem biçimiydi. Durumu fark eden Ulucanlar dış güvenliği mahkemelere gidenleri didik didik arıyordu. Habip yoldaşla Behzat yoldaş mahkemeye gidiyorlardı o gün. Akşamdan, “Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!” yazılı pankartı hazırladılar. Biz götürmeyeceklerini düşünüyorduk. Gittiler. Mahkemeye çıkmadan önceki aramada komutan; “Ben varken mahkemeye pankart götüremezsiniz” demiş. Bizinkiler de; “Biz istersek pankartı mahkemeye götürür ve açarız” demişler. Dediklerini de yapmışlar. Pankartı açıp sloganlarını atmışlar mahkemede. Salon birbirine girmiş. O kadar aramadan sonra pankartı mahkemeye nasıl soktuklarına cübbeliler de şaşımış kalmış. Tabii hakim deliye dönmüş, komutan bağırıp çağırmış.

Bir süre sonra yollanımız kesişti o uzaktan izlediğim komünistle. Küçük küçük diyaloga girmeye başlamıştım. Önceki örgütten ayrılmış, komünist hareketi incelemeye başlamıştım. Çok sürmedi, bir yoldaşla birlikte komünist harekete katıldık. Her geçen gün daha bir hayranlık beslediğim devrimciyle, Habip’le yoldaş olmuştuk. Bana güvendi, hiçbir görevi vermekten çekinmedi. Örgütsel işlerde, diğer işlerde onunla çalışmak büyük bir mutluluktı benim için. Habip yoldaş yanımdaysa, başaramamak gibi bir şey aklımdan geçmezdi.

Cezaevinde benim de belli görevlerim vardı. Bu esnada idareyle belli sorunlar çıkardı. Bu sorunları çözmek için belki günlerce uğraşırdım. Çözemediğimde sorun Habip yoldaşa intikal ederdi. Habip yoldaş durumu öğrendikten sonra, sorunun çözümünün ancak yarım saatlik bir ömrü olurdu. Kimsenin çözemediği sorunları Habip yoldaş bir sihirbaz gibi çözerdi. Ne yaptığını, nasıl çözdüğünü anlayamazdım.

Habip yoldaş şahsında Ekimci olmayı kavramıştım. Kimsede olmayan malzeme bizde olur, hiçbir malzememizi şu veya bu şekilde idareye kaptırmayız, her zaman en önce bizim yayınlar girer. Hiç girmiyorsa, bir yolu bulunur ve yayınlar alınır. Herşeyi en önce Ekimciler yapar. herşeyi en önce Ekimciler düşünür. Ekimci bir militanın politik uyanıklığı üst düzeydedir. Hiçbir şeyden çekinmez, politik cesareti yüksektir. Bir şeyi Ekimciler yapamıyorsa, kimse yapamıyor demektir. İşte Ekimci olmak bu idi: Her zaman bir adım önde olmak!

‘98 sonlarında Partimiz Ankara’da operasyon yemiş, birçok genç yoldaşımız gözaltına alınmıştı. Bir ay sonra ilk duruşmaya çıkmışlardı. Duruşmaya aileleri de kalabalık olarak gelmişti. Duruşma sonrası hakim bizim yoldaşların ailelerine sesleniyor: “Bakın, çocuklarınız cezaevine, Habip’in ziyaretine gidiyorlarmış. O Habip kim biliyor musunuz? Adamın bir sürü ismi var. Adı bile belli değil. Çocuklarınıza sahip çıkın!”

Cezaevinde Ekimci olmak bir adım önde olmak! ‘98 sonlarında Partimiz Ankara’da operasyon yemiş, birçok genç yoldaşımız gözaltına alınmıştı. Bir ay sonra ilk duruşmaya çıkmışlardı. Duruşmaya aileleri de kalabalık olarak gelmişti. Duruşma sonrası hakim bizim yoldaşların ailelerine sesleniyor: “Bakın, çocuklarınız cezaevine, Habip’in ziyaretine gidiyorlarmış. O Habip kim biliyor musunuz? Adamın bir sürü ismi var. Adı bile belli değil. Çocuklarınıza sahip çıkın!”

ziyarete geldi. Sohbet esnasında Habip yoldaş söylediğine çok gülmüştük; “Ya Habip, sizin örgüt küçük müçük, ama koalisyondaki anahtar partiler gibi. Temsilcilik sizde, idareyi sıkıştıran siz.” Yine periyodik aramalardan birinde cezaevi ... Habip’in elini sıkarak, “Habip, ilkokul mezunuyum diyorsun, ama sen burada üniversite bitirmiş kadar oldun. *Kızıl Bayrak*’ta her hafta sayfalarca yazın çıkıyor. Valla ben inanmıyorum senin ilkokul mezunu olduğuna” diyordu. Bir başka gün cezaevinin dış güvenliğinin bölük komutanını tutup koğuşa getirmişti. Komutan bize verilmeyen *Kızıl Bayrak*’ın son sayısını da alıp getirmişti. Habip’e: “*Kızıl Bayrak*’ı sürekli takip ediyorum. Kosova sorunu konusunda Amerikan emperyalizmine söylediklerinize katılıyorum. Ama Sırplar’a fazla bir şey söylemiyorsunuz.” dedikten sonra, elindeki *Kızıl Bayrak*’ın son sayısından örnekler gösteriyordu. Habip yoldaşın yazılarının yayınlanıyor olması, idare personelinin gözünde *Kızıl Bayrak*’a ilgiyi artırıyordu.

Ümitler geleli çok olmamıştı. Boş bir günde futbol oynamaya hazırlanıyorduk. Ümit gibi “okuyan, yazan bir teorisyen”in futbol gibi bir oyunu oynamak istemeyeceğini düşünerek davet bile etmedik. Fakat o oynamak istedi. Takıma aldık, ama aldığımıza pişman olduk. O kadar hırslı oynuyordu ki, onun sokak eylemlerinde, çatışmalarda nasıl olacağını düşünebiliyordum.

Müthiş bir yoldaşlık sevgisi vardı. İçindeki bu sevgi yoğunluğu onun çok duygusal birisi olduğunu gösteriyordu. Ağlamayı onun kadar doğal bulan bir başkasını tanımadım. Yoldaşlığı anlatırdı: “Üzerine gelen kurşunları paylaşmaktır yoldaşlık”. Ulucanlar’da üzerimize gelen kurşunları paylaştık onunla.

Ümit’in eşi Melek’le görüşmelerini bir gün dinlemek isterdim. Sanıyorum yaşamının en zengin içerikli görüşü olurdu. Görüşten sonra Ümit’i sorguya çekerdik; “İstanbul’da ne var ne yok? Şu fabrika nasılmış? Yayınlarda ne var ne yok? Gazete niye gecikmiş? Gençlikte ne varmış?” Hepsini uzun uzun anlatırdı. O anlatırken, Ümit yoldaş yine internete bağlandı, derdik... Melek’in geleceği görüşlerden önceki akşam Ümit bütün işlerini büyük bir sıratla yapardı. Yazıları yazılmış, dizgisi yapılmış olurdu. Dizgiyi yetiştiremezse ben yardım ederdim, sabaha kadar bitirirdik.

İşte görüşlere böyle hazırlanırdı Ümit yoldaş. Melek 3 haftada bir görüşe gelebiliyordu. Tam geleceği hafta koğuş işgalinden dolayı idare görüşleri iptal etti. Bu böyle 4 hafta sürdü. 4. haftanın sonunda, görüşe bir gün kala Ümit yoldaş şehit düştü.

Bir gün eğitim toplantısı yaparken Habip yoldaş hızla koğuşa girdi; “Yoldaşlar! Adli koğuşlar birbirine girmiş, idare asker sokmaya hazırlanıyor. Siz de hazırlanın!” Hemen aceleyle toparlanarak gerekli malzemeleri üzerimize aldık ve organize bir biçimde askerin girebileceği kapıya koştuk. Kapıya vardığımda Ümit’in çoktan oraya vardığını gördüm. Sonra ortam sakinleşti. Kapıya iki nöbetçi bırakıp çekilmeye karar verdik. Nöbetçileri bıraktık, ama Ümit yoldaş gelmiyordu. Parti-Cepheli arkadaşlar Habip’e şikayet ediyorlardı; “Habip sizin arkadaş çekilmiyor.” Habip gidip güç bela getirdi Ümit yoldaşı. Partimizin Ümit gibi kadrolarının olması beni hep gururlandırdı.

26 Eylül Ulucanlar saldırısından sonra getirildiği niz Yozgat Cezaevi’nde arkadaşlarla konuşuyoruz. Başka bir devrimci örgütten bir arkadaş Ümit yoldaş vurulduğunda yanındaymış. Vurulmadan önce, barikat kuran, silahlarla bekleyen robocopları göstererek, kitleye, “haydi arkadaşlar saldıralım!” diyormuş. Orada vurulmuş. Yoldaşlar yaralı olarak getirdiler bana. Çok ağırları vardı. Onu öyle götüncə çok sarsıldım, kocaman gövdesine sarıldım. Normal zamanlarda birlikte olduğumuzda da ne kadar çok severdim onu kucaklamayı.

Yoldaşlarımızı katlettiler. Acımız büyük, ama hesabımız da büyük olacak!

E Tipi Cezaevi/Yozgat

Habip ve Ümit yoldaşlara...

“Sizi çok seviyoruz!”

yazıları araştırmaya başladım. Bir yazısında yine kendimi buldum. Yazıda yoldaşlarımızın gece geç saatlere kadar televizyon izlediği veya kitap okuduğu, gündüz ise geç kalkıp birkaç ilişkiyle görüşerek günlerini geçirdiği, hayatlarının düzensiz, disiplinsiz olduğunu söylüyordu. Ayrıca ekliyor, bu yaşam örgütlü sınıf devrimcilerinin ılamaz. **Nasıl ki** bir işçi sabah erken kalkıp işine gidiyorsa biz de **öyle** olmalıyız. Öyle ya biz de devrimin işçileri, sosyalizmin hamallarıydık. Bunu içselleştirip yaşamımızı Partimizin ve devrimin gereksinimleri doğrultusunda planlamalı, disipline etmeliydik. **Bu** yazı da bir dönüm noktasıydı benim için. Artık bir devrimci olmalıydım. Eğer başkaları yapıyorsa ben de yapabiliirdim ve hala yapmaya devan ediyorum, edeceğim.

Yazıların bana ve yoldaşlarına çok şey öğretti. Habip yoldaş, hala da öğretmeye devan ediyor. **Senin** imzanın bulunduğu yazıları okuyor ve seni tanımaya çalışıyorum. Gazetemizde çıkan yazılardan seni ve Ümit yoldaşı daha yakından tanıdım. Sizin gibi devrimcilerin yoldaşı olmak bizlere tarif edilemez bir onur veriyor. Sizleri her yerde anlatıyorum işçilere, emekçilere. Öyle ki bir metal işçisiyle evinde **sohbet** ederken aklıma sen ve Ümit yoldaş geldi. Sizi anlatmaya başladım. Direnişlerinizi **Kızıl Bayrak**'taki yazılarınızı, Habip yoldaşın işçilik günlerini, Ümit yoldaşın üniversitedeki günlerini. İşçi hayran kalmıştı. Saatin geç olduğunu farkettim, çıkmak için izin istediğimde beni bırakmadı. Yanılmıyorsam sabah 8.00'e kadar sizleri anlattım. İşçinin en çok ilgisini çeken. Ümit yoldaşın bir operasyonda karakola getirildiğinde düşmana meydan okuyan sözleri oldu. Ümit yoldaş koltuğa oturup, ayak ayak üstüne atıp kahkahayı yine patlatarak, şöyle diyor karanlığın cellatlarına: “sizinle anlaşılm, sizin söylediğiniz hiçbir şeyi yapmayacağım. Kimlik bilgilerimi vermeyeceğim, ifade vermeyeceğim. Kabul etmiyorsanız işkenceye alın kollarımızı paylaşılm.” Sonrası düşmanı kahreden ve diz çöktüren direniş. Habip yoldaşın. dört çocuğu olmasına, defalarca gözaltına alınıp işkence görmesine rağmen hala devrimcilik yapması...

Yoldaşlar. siz şehit düştükten sonra size yoldaş sıcaklığıyla sarılma özlemim daha da arttı. Bu fiziksel olarak mümkün olmasa da anılarınızın bizde bıraktığı sıcaklık yetiyor. Bu sıcaklığı hiç soğutmuyoruz. Her yazılamada, her bildiri dağıtımında. her afiş çalışmasında, her eylemde, her işkenceye alınışımızda. hep yanımızda olacaksınız. Yoldaş sıcaklığınız hiç yüreğimizden ayrılmayacak, gücümüze güç katacak, yolumuzu aydınlatacak.

Ümit yoldaş, son sözün “Sizi çok seviyorum!” olmuş. Her aklıma geldiğinde içim burkuluyor. Aramızdan ayrıldığına inanmak istemiyorum. **Yoldaş**, biz de seni, Habip yoldaşı çok seviyoruz. Sizi asla unutmayacağız. Anılarınızı kavgamızda yaşamlarımızın sonuna dek yaşatacağız. Diğer Ulucanlar şehitlerimiz için de bir şeyler yazmayı, onları anlatmayı da çok isterdim, ama hiç birini yaşamlarında tanıma şansım olmadı. Ancak **tek bir** şey söyleyebilirim. Devrimin, devrimci iradenin yoldaşlarımızın, şehit yoldaşlarımızın, şehit yoldaşlarımızın gösterdikleri için onlarla gurur duyuyorum.

Ulucanlar'da yaralanan yoldaşlarımız ve siper yoldaşlarımız, sizin yanınızda olup sizinle beraber savaşmayı çok isterdim. Ama bu mümkün olmadı. Sizinle ne kadar övünsek, ne kadar iftihar etsek azdır. **Devrim** davası için bedel ödemeyi, kurşunların üstüne tereddütsüz yürümeyi bu kadar yakından, bu kadar sıcak Ulucanlar'da gördüm. Direnişiniz bize **gurur** verdi. Devrimci irade yine galip geldi. Düşman bütün hainliğine rağmen ininde yenilgilerin ve devrimcileri teslim alamamanın acısını bir kez daha **tattı**. Zindanlar sınıfın mücadelesinin en sıcak yaşandığı alan. Devrimci tutsakların, karanlığın cellatlarının bütün teknik üstünlüklerine rağmen, kendilerini savunacak iradeleri ve kurşunlara siper edilen bedenleri var. Buna rağmen yenilgiyi bilmez ölürsünüz. Ama teslimiyet asla!

Sevgili yoldaşlar ve siper yoldaşlarımız, F tipi sorunu gündemden kalkmış değil. '96 ÖO'dan sonra 12 şehit pahasına saldırı püskürtülmüş, devlet saldırısı 3 yıl ertelemişti. Artık devletin de erteleyecek zamanı yok. Çünkü emperyalist efendilerine söz verdiler. Mayıs ayında F tipine geçilecek dediler. Böylece işçi ve emekçilere daha kolay saldırarak, onları korkutarak alanlara çıkmalarını engelleyecekler. F tipine geçilirse onlar için yol açmış olacak. Bu ise ancak devrimcilerin teslim alınabilmesiyle mümkün. Yani saldırı artık daha yakın ve bu kez tarihi de belli. Sizlerin direneceğinden asla tereddüt etmiyoruz, belki yeni şehitler vereceğiz. Ama asla teslim olmayacağız. Bu **kez** biz de hazırlanıyoruz. Saldırının daha çok farkındayız, Ulucanlar'dan çok şey öğrendik, bu kez Ulucanlar kadar kolay olmayacak, bu kez biz de **bedel** ödeteceğiz.

Hepinizi yoldaş sıcaklığıyla kucaklıyor ve selamlıyoruz.

Devrimin kızıl gülleri
Habip ve Ümit'in öğrencisi ve yoldaşı
R. Azem



Sevgili Yoldaşlar,

Sizi nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Ümit yoldaşı 1 Mayıs öncesi düzenlenen bir işçi toplantısından hatırlıyorum. Onu ilk ve son görüşüm olmuştu. Toplantıya o önderlik etmişti, bense buna oldukça şaşırıyım. Nasıl olurdu ki bu kadar genç biri önderlik ediyordu. Halbuki orada tanıdığım, yetişkin, müadelede oldukça eski yoldaşlarımız vardı. Onların konuşmasını bekliyordum. Ama Ümit yoldaş konuşuyor, diğer yoldaşlar ise arada bir şeyler ekliyor, daha sonra Ümit'i dinlemeye devan ediyorlardı. Bense yoldaşı kısıkanıyor, bu kadar gençken nasıl bu kadar çok şey biliyor diye düşünüyordum. O birileri ile konuşuyor, bense bir yolunu bulup Ümit'le konuşmaya çalışıyordum. -

Sonunda cesaret edip yanına gittim, tanışmak istediğimi söyledim, yüzüme bakıp kahkahayı patlatmıştı. Utancımın yüzüm kızardı, ne söyleyeceğimi merak ediyordum. Biraz sonra niçin diye sordu. Sadece konuşmalarından çok etkilendiğimi, daha yetişkin yoldaşlar varken niçin toplantıya onun önderlik ettiğini sordum. Cevabı kısa ve netti: “Oku ve hayata geçir.”

Yine şaşırıyım. Soracak soru bulamayınca yanından ayrılmak zorunda kaldım. Uzaktan ne yaptığını ve ne konuştuğunu izliyordum. Konuşuklarını anlayamamıştım ama şu an aklımda kalan yüzünü hatırlayabildiğim tek sahne, yanındakilerle konuşurken attığı kahkahalar. Aklıma ne zaman geise hep aynı sahne gözümün önünden geçiyor. Bu günden sonra bir daha yüzünü hiç görmedim. Ama ismini ve kahkahalarının ününü sık sık duyuyordum. Seni daha yakından tanımayı çok isterdim, ama olmadı. Direniş destanlarını dinledim. Yoldaşlarımızdan acıyı hissetmeyişi, düşmana meydan okuyan Beyazıt Kampüs'ü ve DTFC işgallerindeki cüretli önderliğini.

Habip yoldaşı ise ilk olarak asker analarına yazdığı mektubu okuduğumda tanımıştım. Mektup beni çok etkilemişti. Mektubu okuduktan 2 gün sonra askere gitmekten vazgeçtim. O dönemler askerliğim gündeme gelmişti. Gidip gitmemekte tereddüt ediyordum. Mektuptan sonra hiç tereddütsüz gitmeme kararı aldım. Bu devrimci olmak için belki de attığım ilk adım oldu. Mektubun başlığı partimizin sloganı oldu: “Askere gitme kardeş kanı dökme!”

Habip yoldaşın yüzünü hiç görmedim. Onu ancak Kızıl Bayrak'ta çıkan yazılarından tanyordum. Yazıları oldukça ilgimi çekiyordu. Habip Gül imzalı

“İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için, Parti ve Devrim Gecesi”nde yapılan konuşma:

“Partimiz başarı ve zaferin bütün bu koşullarını gerçekleştirmek için vardır”

Değerli misafirler, yoldaşlar,

Partimizin 1. kuruluş yıldönümünü kutlamak üzere düzenlediğimiz gecemize hoş geldiniz. Partimiz adına hepimizi içten devrimci duygularla selamlıyoruz.

Gecemizi, “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için, Parti ve Devrim Gecesi” olarak isimlendirmiş bulunuyoruz. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği, parti, devrim... Bunlar, günümüz dünyasında ve Türkiye’inde, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar için anahtar kavramlardır. Karşı karşıya bulunulan sorunların, çekilen acıların, yaşanan yıkımların son bulması, bunlarla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Yoksulluğun, işsizliğin, cehaletin, savaşların, soykırımların, ırkçılığın, faşist baskı ve terörün, işkencenin, katliamların, emperyalizme köleliğin vb. tüm sorunların ve belaların illebet son bulması, bunları silme düşümlerimiz.

Bugün dünyaya ve Türkiye’ye, asalak sömürücü sınıflar ile onların hizmetindeki zalım yöneticiler hükmetmektedir. Eğer onlar bunu başarabiliyorlarsa, tek tek her ülkede ve dünya ölçeğinde, işçilerin devrimci örgütlü birliği sağlamadığı içindir. Eğer onlar bunu başarabiliyorlarsa, halkların devrimci kardeşliği gerçekleştirilip güçlendirilemediği içindir. Eğer onlar bunu başarabiliyorlarsa, işçi sınıfı ve emekçiler devrimci sınıf partilerinin önderliğinden yoksun oldukları içindir. Bu önderlik altında tek kurtuluş yolu olan devrim yolunu tutamadıkları içindir. Bu uğurda mücadeleye girişmedikleri içindir.

Bu böyleyse eğer, biz işçiler ve emekçiler olarak bu sorunlara; yani, işçilerin birliğine, halkların kardeşliğine, partiye ve devrim davasına, her an, her gün özel bir ilgi göstermek zorundayız. Bunlar bizim günlük hayatımızın bir parçası, dahası en önemli bir parçası olmalıdır. Biz işçiler olarak kendi devrimci birliğimizi önemsemesek, halkların özgürlüğü ve eşitliğe dayalı kardeşliği de gerçekleştiremez. Bu birliğin ve kardeşliğin gerçekleşmesinde, doğru bir çizgiye sahip, denenmiş ve sınamış devrimci bir sınıf partisinin varlığı, hayati önemdedir. Devrimci önderliği olmayan hiçbir mücadelenin geleceği ve başarı şansı da yoktur. Tarihte ezilen sınıflar, dahi devrimci partilerin önderliğinde birleşip kenetlenedikleri zamandır ki, gerçek kurtuluşun yolunu bulabilmişlerdir. Partinin önderliğinde birleşip, kurulu sömürü ve zulüm düzenine karşı devrim yolunu tuttukça, birliğimiz ve kardeşliğimiz pekişecektir. Birliğimiz ve kardeşliğimiz pekiştikçe de, bu kokuşmuş düzenin sonu yakınlaşacaktır.

Dostlar, yoldaşlar,

Türkiye’deki kokuşmuş sömürü ve zulüm düzeni gerçekte bitmiştir. Onu, karşı karşıya bulunduğu ağır sorunlara çözüm gücü değil, fakat baskı ve terör rejimi ayakta tutmaktadır. O, yalanlarla ve aldatmacalarla ayakta durmaktadır. O, işçilerin örgütsüzlüğü ve dağınıklığı sayesinde ayakta durmaktadır. Türk ve Kürt emekçilerinin kendi aralarında devrimci bir birlik kuramamaları sayesinde ayakta durmaktadır. Devrimci güçlerin dağınıklığı ve güçsüzlüğü, hata ve zaafırları, beceriksizlikleri ve yeteneksizlikleri nedeniyle ayakta durmaktadır. Onun gücü, emekçilerin ve devrimcilerin güçsüzlüğünden ve zaafırlarından gelmektedir. Emekçilerin ve devrimcilerin güçsüzlüğü ise, örgütsüzlükten, dağınıklıktan, devrimci bir parti etrafında birleşip bütünleşememiş olmaktan kaynaklanmaktadır.

Türkiye’deki düzenin kokuşmuşluğunu ve

bitmişliğini görebilmek için son 3-5 ayın bazı olaylarına kabaca bakalım. Haziran’da dizginsiz bir şovenizm, Temmuz’da güçlü bir işçi-emekçi hareketi dalgası, Ağustos’ta Marmara depremi, Eylül’de Ulucanlar katliamı ve nihayet son olarak Clinton ziyareti... Bu olaylara bir arada bakmak bile, Türkiye’deki rejimin gerçek durumunu anlamak için yeterlidir.

Haziran ayında başlayan İmralı duruşması, iğrenç bir şovenizm kampanyasına vesile oldu. Öcalan’ın ve PKK’nın teslimiyeti, bunu azaltmadı, tersine kolaylaştırdı.

Ama yalnızca bir ay sonra patlak veren işçi-emekçi dalgası bu zehiri silip süpürdü. Sosyal yıkım yasalarına, mezarda emekliliğe ve tahkime karşı ayağa kalkan emekçiler, böylece gerçek birliğin ve kardeşliğin yolunu da göstermiş oldular. Bir kez daha görüldü ki, emekçilerin birliği ve halkların kardeşliği, teslimiyetten değil, tersine mücadeleden, ama sınıf mücadelesinden geçmektedir. İmralı’daki barış ve uzlaşma dilenimleri toplumda şovenizmi güçlendiriyorken, işçi sınıfının ve emekçilerin hakları uğruna mücadelesi birliği ve kardeşliği güçlendiriyordu. Yapay Türk-Kürt geriliminin yerini, Türk ve Kürt emekçilerinin sermayeye ve uşaklarına karşı alanlardaki mücadele birliği alıyordu.

Bu sayededir ki, şovenizm dalgasına binerek seçim kazanan ve hükümet olmayı başaran partiler, daha aradan üç ay bile geçmemişken, emekçilerin büyük öfkesinin ve nefretinin hedefi haline geldiler. Meydanlarda “Tahkim vatana ihanettir!” sloganını yükselten emekçiler, bu Amerikancı işbirlikçi-uşak takımının altına hain damgası basmış oldular.

Şovenizm rejimin gücünü değil, gerçekte güçsüzlüğünü gösteriyor. Bu güçsüzlüğü, Temmuz-Ağustos ayındaki ceylan dalgasına yol açan sosyal yıkım saldırıları, bir başka yönden daha göstermiş oldu.

Türkiye’deki sömürü düzeni, işçisine ve emekçisine, artık güdük bir sigorta ve emeklilik hakkını bile çok görmektedir. Türk hükümeti yaftası taşıyan Ankara’daki Amerikan uşakları, IMF’nin direktiflerini bir memur sadakatiyle harflıyen uyguluyorlar. Kendi halkını yoksulluğa, işsizliğe, açlığa, cehalete mahkum edenler, ülke kaynaklarını ve değerlerini emperyalist tekellerin aç gözlü talanına açmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar. Bu, bu düzenin güçsüzlüğünün, gerçekte bitmişliğinin son aylardaki olaylardan izlenebilen bir başka göstergesidir.

40 bine yakın insanımızı enkazın altına gömen, yüz binlercesini sefalet ve perişanlık içerisinde bırakan Marmara depremi, bu düzenin ve devletin gerçeğine tutulmuş bir başka ayna oldu. Yüz binlerce emekçiyi vuran, depremin değil düzenin ve devletin enkazıydı. Bunu en iyi deprem bölgesi halkı bilmektedir. Aylardır giderilemeyen hoşnutsuzluk, zaman zaman sokaklara taşan öfke bunu göstermektedir.

Yıllardır “büyük ülke”, “güçlü devlet” edebiyatı yapanların gerçek gücünün ne olduğunu Marmara ve Düzce depremleri açıkça göstermiştir. Üstelik emekçilerin bilincinde derin sarsıntılar yaratarak. Bilim adamları, insanları öldüren deprem değil küçük binalardır, diyorlar. Çürük binalar, insanı hiçe sayan, herşeyi kâra bağlayan bu çürümüş sömürü düzeninin özü ve özetiştir. Çürük binalarıyla on binlerce insanı ölüme mahkum eden devlet, deprem sonrasında da emekçileri sahipsiz bıraktı. Yardım bir yana, depremin yarattığı yıkımları bile karşılayamamıştı. <https://www.kizilbayrak.org> yasalardan çıkardı. Böylece emekçileri bir başka

yanından da vurdu.

Eylül ayında, kararı devletin zirvelerinde verilmiş Ulucanlar katliamı yaşandı. Bu katliam, gerçekte, devletin emekçilerin öfkesine ve mücadeleye isteğine verdiği bir yanıttı. Emekçi kitleleri dizginlemek ve kölece bir uysallığa mahkum etmek isteyenler, bunu devrimcilere ve komünistlere yöneltilmiş terör ve katliamlarla gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Öncüleri yurarak, böylece kitleleri korkutmak ve yıldırmak istiyorlar. Bu katliamın özü ve özeti budur. Bu katliam, ABD yolunda bizzat Ecevit tarafından hararetle savunulmuştur. Bu katı gerçek, aynı zamanda, Türkiye’nin bugünkü kontra düzeninden sözde bir “demokratik cumhuriyet” çıkarılabileceğini sananların suratına imiş bir tokattır.

Fakat faşist katliam Ulucanlar gerçeğinin bir yüzüdür. Öteki yüzünde dostların derin bir güven ve sempatiyle, düşmanın ise korku ve hayretle izlediği bir destansı direniş vardır. Komünistler ve devrimciler, işçilerin ve emekçilerin kurtuluşu davası uğruna, gerektiğinde ölümü yititçe kucaklayabileceklerini, bir kez daha dost-düşmana göstermişlerdir. Bu katliam toplumsal muhalefet saflarında teslimiyet ve yılgınlık değil, tersine, büyük bir güven, direniş ruhu ve moral etkisi yaratmıştır.

Ve nihayet Kasım ayında Clinton gezisi... Bu gezi, işbirlikçi uşak takımının ABD emperyalizmine kölece sadakatlerini bir kez daha göstermelerine vesile oldu. ABD emperyalizminin başı, kokuşmuş sermaye düzenini bol keseden pohpohladı. Bu elbette boşuna değildi. Türkiye’yi çevreleyen Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya, bugün dünyanın en ağır kriz bölgeleridir. ABD emperyalizmi bu bölgelere müdahalesini son zamanlarda iyice arttırmıştır. Körfez savaşı ve Balkan savaşı, bu müdahalenin gerektiğini savaşa varabileceğini de göstermiştir. Şimdilerde zengin doğalgaz ve petrol yataklarını yağmalamak için, Kafkaslar’da ve Orta Asya’da emperyalistler arasında dışı dış bir mücadele vardır.

Tüm bunlar için de ABD emperyalizminin bölgede sadık uşaklara, ABD çıkarlarına bekçilik yapacak jandarmalara ihtiyacı vardır. Türkiye bunların başında gelmektedir ve Clinton’un pohpohlamaları da bunun içindir. Bilindiği gibi, Türkiye’deki kokuşmuş rejim de, ayakta kalabilmek için, tüm varlığını ve geleceğini ABD’ye ipotek etmiştir. Bu uğurda uşaklığı en utanç verici boyutlara vardırmıştır.

Son üç-beş ayın bu birkaç olayı, Türkiye’nin kapitalist düzeninin gerçek tablosunu vermektedir bize. Yineliyoruz, bu bir güç değil, bir güçsüzlük tablosudur. Fakat bunun karşısına devrimci bir güç çıkarılamadığı içindir ki, bu gerçeklik gözden kaçmakta, rejim olduğundan güçlü görünmektedir.

Değerli dostlar,

Kürt hareketi bugün, barış ve uzlaşma adı altında, utanç verici bir teslimiyeti seçmiştir. Yıllardır ısrarla sürdürülen yanlış çizgi, hareketi getirip bu batağa saplamıştır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle gerçek bir birlik için hiçbir ciddi çaba harcamayan, ulusal mücadeleyi devrimci sınıf mücadelesiyle birleştirmeye yanaşmayan tutum, bu sonucu doğurmuştur.

Şimdi bu teslimiyet “demokratik cumhuriyet” söylemiyle kamufla edilmeye çalışılmaktadır. Sürecin gerçekte nereye gittiği ise, her geçen gün daha iyi anlaşılmaktadır. Bölgede ABD’ye jandarmalık yapacak

olan, IMF'yle yeni kölelik antlaşmaları imzalayan, emekçisini mezarde emekliliğe mahkum eden, işsizliğin ve yoksulluğun kol gezdiği bir ülkede, düzenin egemenleri, demokratik cumhuriyet değil, azgın diktatörlük rejimini pekiştirmek peşindedirler. Demokrasi ve özgürlük bunlarla uzlaşarak değil, tersine, onlara karşı dışı dışı mücadele içinde kazanılabilir ancak. Gerisi bir hayaldir. Gerisi bir yalan ve aldatmacadır.

Partimiz en zor döneminde Kürt halkına en samimi ve tereddütsüz desteğini vermiş bir hareketin devamıdır. Türkiye sol hareketinde PKK'ya karşı köklü önyargılar ve güvensizlikler egemenken, biz daha en başından itibaren ona tam destek verdik. Çünkü o zamanlar PKK devrim yolunda yürüyordu. Kürt halkının gerçek kurtuluşu yolunda, gerçek özgürlük uğrunda yürüyordu.

Ne zaman ki o bu yoldan ayrılmaya başladı, Türk sömürgecileriyle ve yeni dünya düzeniyle uzlaşma arayışlarını bir çözüm yolu sandı, işte o andan itibaren bunun bir çıkamaz yol olduğunu ısrarla söyledik. Uyarı ve eleştirilerimizi açık yüreklilikle ifade ettik.

İmralı'dan beri ise, Kürt hareketi teslimiyet yolunu seçmiştir. Ve Partimiz buna karşı "Teslimiyete hayır!" şiarını yükseltmiştir. Bizim için önemli olan Kürt halkının gerçek özgürlüğü ve eşitliğidir. Buna yönelik her çabayı tereddütsüz desteklediğimiz gibi, bundan kopmayı ifade eden her adımı da, nasıl isimlendirmek gerekirse böyle işimlendirir ve mahkum ederiz.

Partimiz son bir yılda bu alanda ilkelere dayalı açık, samimi ve tok bir politik tutum almıştır. Gerçeği dosdoğru görmüş ve göstermiştir. Bunun gerektirdiği ideolojik ve politik mücadeleyi bundan böyle de aynı açıklık ve toklukla sürdürecektir.

Kürt hareketinin teslimiyeti herşeyin sonu değildir. Tersine, bu, gerçekte kurtuluş yolunda yeni bir dönemin başlangıcıdır. Bu teslimiyet Türk ve Kürt emekçilerinin birleşik devrimci mücadelesinin yolunu da açmıştır.

İşçi yoldaşlar, devrimciler,

Partimiz birleşik devrim mücadelesinin önderliğini üstlenecek temel niteliklere sahiptir. Doğru devrimci bir çizgiye, onun ifadesi olan devrimci programa, sarsılmaz bir iradeye ve daha şimdiden dost-düşmana karşıladığı bir direnme kapasitesine sahiptir. Biz hazır bir birikimi ve mirası tüketen değil, tersine, onu neredeyse sıfırdan yaratan bir sürecin ürünüyüz. Bu süreç ortaya

Partimizin bugünkü sağlam niteliklerini çıkarmıştır. Partimizi daha doğumunda boğmaya çalışan son bir yılın sayısız polis saldırısı, gerçekte Partimizin yıkılmazlığını göstermiştir. Bu saldırılar soğukkanlılıkla göğüslenmiş, hatalar ve zaafardan dersler çıkarılmıştır. Partimiz bugün bir yıl öncesine kıyaslanamaz bir ileri noktadır. Her zamankinden daha güçlü, daha etkili, daha itibarlı ve daha morallidir. Partimiz Habipler'in ve Ümitler'in partisidir. Ulucanlar katliamında kaybetmiş Partimizin bu iki yiğit önderi, Partimizin bugünü ve geleceği hakkında da dost-düşmana şimdiden yeterli bir fikir vermektedir.

Başarı ve zafer, Türkiye işçi sınıfının devrimci birliği ile olanaklıdır.

Başarı ve zafer, Türk ve Kürt emekçilerinin devrimci birliği ile olanaklıdır.

Başarı ve zafer, tüm ilerici ve devrimci güçlerin faşizme, sermaye düzenine ve emperyalizme karşı birleştirilmesiyle olanaklıdır.

Başarı ve zafer, Türkiye'nin tüm komünist potansiyelinin tek parti çatısı altında birleştirilmesi ve tek bir bayrak altında savaşılmasıyla olanaklıdır.

Partimiz bütün bunlar için vardır. Partimiz başarı ve zaferin bütün bu koşullarını gerçekleştirmek için vardır.

İşçileri, emekçileri, sizleri, partimizin bu mücadelesine omuz veremeye çağırıyoruz.

Devrim ve sosyalizm davasında samimi olan herkesi Partimizin, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin bayrağı altında birleşmeye çağırıyoruz.

Hepinizi en içten devrimci duygularıyla selamlıyoruz.

**Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın işçi sınıfı ve emekçilerin devrim ve sosyalizm davası!**

Buz kırılmış yol açılmıştır!

Hiçbir güç bedeller ödeyerek sürdürdüğümüz bu kavgada zafere ulaşmamızı engelleyemeyecektir!

Merhaba dostlar, yoldaşlar

Binlerce kilometre uzakta düzenlemiş olduğunuz şenliğe sesimizi ulaştırmanın sevincini yaşıyoruz. Katliamların, baskı ve işkencelerin boyun eğdiremediği, teslim alamadığı, herbiri destansı direnşlerin kalesi haline gelen zindanlardan sesleniyoruz. Hayvanca sömürüye, eşî benzeri görülmemiş yıkımlara, insanlık dışı sefaletle ve acılara maruz kalan bir sınıfın temsilcileri olarak sesleniyoruz sizlere.

"Uğruna tereddütsüz öleceğimiz dava"da zaferin güvencesi olan Partimizin bir mücadeleyi yılmı geride bırakmış olmasının verdiği haklı gururu taşıyoruz. Türkiye denilen devrim toprağında yükseliyor Parti, kan ter içinde.

Dostlar,

Devrim tarihinde bir kilometre taşı olduğu artık dost-düşman tarafından da kabul gören Partimiz, yılları bulan bir emeğin, devrimci iddianın ve ısrarın ürünüdür.

Kaçıklığın, tasfiyeciliğin, tarihsel zaaf ve hataların yolaçtığı yıkımın, tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de, gerisinde kokmuş cesetler, bu cesetlerden yükselen ağır kokular yaydığı bir evrede, proletaryanın tarihsel rolüne ve mücadelesine olan bağlılığın, zafere olan inancın taşlarından inşa edildi bu Parti!

Emperyalizmin zafer sarhoşluğu eşliğinde "sosyalizm ölüdü" naraları atarak dünya halklarını, işçi ve emekçileri, kan ve zulüm deryasında boğmak için dişlerini bileceği bir dönemde, geçmişin hata ve zaafalarının eleştirisi, devrimci değerlerin kıskançça sahiplenilmesi ve geleceğe olan güven temeline inşa edildi bu Parti!

"Yeni bir gelenek, yeni bir kültür" şiarıyla birbirine kenetlenmiş bir elin beş parmağını bile geçmeyen

sayıdaki insanla çıkılan bu sarp yolda bugün katedilen mesafe, bundan sonra katedeceğimiz mesafelerin, kazanacağımız zaferlerin de güvencesidir. Zira kolay çözümlere prim verilmeden en zorlu dönem geçilmiştir. Güçlü ve sert rüzgarlarda dimdik ayakta kalınmıştır. En verimsiz, en çorak dönemler atlatılmış, suyun akacağı yatak tırnak tırnak kazılmıştır. Zorlu sınavlardan geçerek ipi en önde göğüsleyen Habi ve Ümit gibi partili komünist militanlara kavuşmuştur.

Ve artık Parti, toprağa ekilen bir tohum gibi boyvermekte, güneş gün yükselmektedir.

Zulmü ve sömürüyü yere çalacak olan işçi sınıfının usta ellerinde yükselecektir artık o. Bu ellere güvenimiz sonsuz. Bu ellerin kahreden yıkıcılığına, çağlar açan, uygarlık kuran yaratıcılığına güvenimiz sonsuz.

Şimdi artık bu eller hasretle sarılabilir Partisine. İşçi sınıfı, inatla ve güvenle koyulabilir tarihsel işine. Buz kırılmış yol açılmıştır! Onun ışığında şaşmadan, göğü fethetmek üzere koyulabilir yola milyonlar.

Kuşun sağanağı altında da olsa halaylarımız sarmış, vurulup düşen ilk şehitlerimizin kanyıyla söz toprağa düşmüştür. Yoldaşlarımızın olan bağlılığımız, geleceğe olan inancımız ve Partimize duyduğumuz güvenle bir kez daha haykırıyoruz: Hiçbir güç bedeller ödeyerek sürdürdüğümüz bu kavgada zafere ulaşmamızı engelleyemeyecektir!

Bu inanç ve kararlılıkla düzenlemiş olduğunuz şenliği bütün coşkuyla selamlıyoruz.

**İşçi sınıfı savaşıyor, sosyalizm kazanacak!
Partiyi kazandık, Partiyle kazanacağız!**

TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütüllüğü

Birinci kuruluş yılında, "uğruna tereddütsüz öleceğimiz" davamıza, partimize bin selam!

Yoldaşlar,

Faşizmin zindanlarında olduğumuza bakmayın. Tüm varlığımızla ve hiç bitmeyen halayımızla aranızdayız. Halay başımız yine Habi ve Ümit yoldaşlarımızdır. Düşmanın, ölüm fermanlarıyla yenmeye çalıştığı korkusunu büyütme devam ediyor, edeceğiz. Çünkü bu korku, ömrünü dolduran bir sınıfın yokoluş korkusudur. Ulucanlar'da üzerimize kin kusan bu korku, kapitalizmin mezar kazıcısından duyduğu korkudur.

Ve bizler biliyoruz ki, bugün korkuları onlara daha yakın, çünkü devrimci partisine kavuşan proletarya devrime daha yakındır.

Düşman tüm yaptırımlarıyla devrimci sınıfa devrimci öncüyü öylesine birbirine yaklaştırmakta/kaynaştırmakta ki, bundan sonra hiçbir çabası bizleri ayırmayı başaramayacaktır. Ve Türkiye'de proleter devrimin tohumları, Ulucanlar'daki kan deniziyle birlikte depremlerin ve sosyal yıkım saldırılarının enkazlarında bugünden yeşermektedir.

Ne emperyalizmin "güvenlik anlaşmaları", ne de soysuz uşaklarının çabaları bu gidişi durdurabilir.

Çünkü biz "Partiyi kazandık! Uğruna tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazanmış olduk!"

TKİP tutsakları/Bartın Zindanı

Yoldaşlar!

Partimizin kuruluşunun 1. yıldönümünde, Ulucanlar'da "uğruna tereddütsüz ölecek dava" uğrunda canlarını tereddütsüzce faşist sermaye devletine siper ederek bayrağımızın rengini daha da kızlaştıran iki önder yoldaşımız, Habi Gül ve Ümit Altıntaş'ın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

(...)

Size bu devrim topraklarından neşeli haberler, fabrikalardan, alanlardan kavgaya şarkıları taşıyamıyoruz henüz. Ama andolsun yoldaşlar, bugün kendi kanlarımızla sulayarak yeşerttiğimiz devrim tohumlarını tüm fabrikalarımıza, işliklerimize, deprem enkazlarımıza taşıyacağız. Ve biliyoruz ki, bugün gururla taşıdığımız kızıl bayrağımız yarın elden elde dolaşacaktır.

Şehitlerimize sözümüz var, Partimize andımız var. Şehitlerimiz ve sınıfımızla layık devrimciler olacak, layık devrimciler yetiştireceği. Kızıl bayrağımızı hep daha yükseklerde dalgalandıracağız!

Yaşasın Partimiz, yaşasın devrim ve sosyalizm!

Kızıl Bayrak/İstanbul

Merhaba dostlar, yoldaşlar;

Dünya devrimine ezilen sınıf ve halkların mücadelesine büyük yararlar ve kazanımlar sağlamış, kazanımları dünya proletaryasının yüreğinde beyninde ve mücadelesinde yaşamaya devam eden büyük Ekim Devrimi'nin 82. yıldönümü ve Bolşevizmi Türkiye topraklarında yeniden yaratan ve Marksizm-Leninizm'in mirasçısı Partimizin ilanının birinci yıldönümü nedeniyle yapmış olduğunuz geceyi büyük bir komünist coşku ve sınırsız yoldaşlık duygularıyla selamlıyoruz.

Bu büyük davanın savunucuları ve yürütücülerini olarak devrim ve sosyalizm davasına olan inancımızla tek yürek, tek beden olup devrim bayrağını Türkiye topraklarında dalgalandıracağız ve bütün değerler adına, emek adına and içtik, yemin ettik. Engel tanımadan ölümün üzerine ölümü küçültmek yürüten bedenleri parçalamış yoldaşlarımız üzerine yemin ettik. "Uğruna tereddütsüz ölecek dava"mızın zaferinin garantisi Partimizin kızıl bayrağını daha da yükselteceği.

Esenyurt İşçi Evi

1500'ü aşkın işçi ve emekçinin katıldığı geceye

baştan sona politik bir atmosfer hakimdi

TKİP 1. kuruluş yıldönümü yurtdışında coşkuyla kutlandı



Partimizin 1. kuruluş yıldönümü, 27 Kasım günü Almanya'nın Köln kentinde. "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği için Parti ve Devrim" gecesi etkinliğiyle kutlandı. 1500'ü aşkın işçi ve emekçinin katıldığı geceye baştan sona politik bir atmosfer ve coşku hakimdi.

Partimizin kuruluşu ilanıyla yapılan büyük tarihsel çıkışı, düşman saldırılar zinciriyle karşılaşmıştı. Partimiz bu saldırıları soğukkanlılıkla göğüslemiş, yıkılmaz olduğunu dostla düşmana kanıtlamıştı. Son olarak doğrudan partimizi de hedefleyen Ulucanlar katliamı gerçekleşti. 10 devrimcinin katledildiği bu alçakça saldırıda iki önder yoldaşımızı yitirmiştik. Ulucanlar katliamının hemen ardından yurtdışı örgütümüz önemli bir refleks göstermiş ve uzun süren yoğun bir hareketlilik sürecine girmişti.

Etkin bir politik-pratik faaliyetle kucakladığımız süreci, parti ve devrim gecesi etkinliğiyle güçlendirmek ve politik faaliyet kapasitemizi büyütme sorumluluğuyla yüz yüzdük. Cezaevi katliamı arkasında yaşanan yoğunluğu bir basamağa dönüştürmeliydik. Bu hem kesintisiz bir siyasal çalışmaya örgütleylebilmek, hem iki önder yoldaşımızın anısına bağlı kalmak ve hem de Partimizin 1. kuruluş yıldönümünü ona yaraşır bir coşkuyla karşılamak bakımından yerine getirilmesi gereken zorunlu bir görevdi. Gece çalışmasına bu sorumlulukla yaklaştık ve önümüze güçlü bir gece örgütlemek görevini koyduk.

TKİP 1. kuruluş yıldönümünde düzeyimizi ve kimliğimizi yansıtacak bir gece faaliyeti örgütlemek ve bunu etkinlikliğini pratik başarıyla somutlamak için birçok avantaja sahiptik. Herşeyden önce önder yoldaşlarımızın ölümü en önde ve yığılma karşılamaları, saldırı karşısında Partimizin içerde ve dışarda gösterdiği kararlılık ve direnme kapasitesi, Partimizi onurlandırmış ve yüceltmisti. Artık Partimiz bir yıl öncesiyile kıyaslanamaz bir ileri noktadaydı, büyük bir itibar ve saygınlık kazanmıştı. Bu Partimizin yurtdışı örgütüne de moral güç ve motivasyon sağlamıştı. Bütün bunlar önemli avantajlardı ve değerlendirip değerlendirmemek bize bağlıydı. Bunu

değerlendirme sorumsuzluğu gösteremez ve Partimizin itibarını zedeleyemezdik.

Buna uygun bir hazırlık sürecine girdik. Programdan propaganda ve ajitasyon faaliyetine, araçlardan çalışma tarzı ve planlamaya kadar herşey önden tartışıldı ve somutlandı. Yazık ki çalışma zamanında ve planlandığı biçimde başlamadı ve son haftalara sarktı. Sorumluluk tümüyle bize aitti. Duruma müdahale edildi, son haftalara sığın yoğun ve tempolu bir faaliyet başlatıldı.

Yurtdışı örgütümüz her yıl gelenekselleşmiş politik geceler örgütüyor.

Gecemiz hiçbir zaman popüler sanatçıların boy gösterdiği, bu sayede kolayından kitle toplayan gevşek şenliklere dönüşmedi. Tümüyle politik geceler yapıyor ve programımızı da buna denk düşecek bir şekilde oluşturuyoruz. Bu ise, diğer gecelerde olduğu gibi popüler sanatçılar üzerinde değil, fakat yalnızca politik çalışma üzerinde geniş bir kitleyi geceye taşımak anlamına geliyor ve ciddi bir çalışmaya gerektiriyor. Kitleler gecelerimize herhangi bir popüler sanatçıyı dinlemek için değil, politik bir gece izlemek için geliyor. İzlediğimiz gece politikası bunu oturtmuş bulunuyor.

Avrupa'da çalışmamızın olduğu her ülkede, gecemize katmaya hedeflediğimiz kitleye dönük anlamlı bir propaganda faaliyeti yürüttük. Binlerce afiş asıldı, yaygın gece çağrı bildirileri dağıtıldı. Gecenin yapıldığı kentte tam bir karargah kuruldu, anlamlı bir kollektif çalışma ortaya konuldu. Özellikle gecenin yapıldığı kentte kahve konuşmaları yapıldı, şehrin kalabalık merkezlerinde ve pazarlarda bildiriler dağıtıldı. Döğünler, geceler, şenlikler vs. etkinlikler önemli ölçüde değerlendirildi. Sadece yoldaşlarımız değil, çeperimiz ve yakın dostlarımız da harekete geçirildi. Özellikle son iki haftaya sığın yoğun bir hareketlilik süreci yaşadık ve nihayet gecenin yapılacağı güne geldik.

Sabah erken saatlerde gecenin yapılacağı salonda hazırlıklara başlandı. Salon pankartlarımızla süslendi. Sahneyi üstte "Devrim tarihimize bir kilometre taşı", altta "TKİP 1. yaşımda" ve ortasında orak-çekiç yıldızlı Parti ambleminin bulunduğu dev bir pankart, sağında ve solunda ise Habib ve Ümit yoldaşların büyük boy resimleri süslüyordu. Sahnenin ön tarafında ise sağ ve sol tarafa büyük kızıl bayraklar dikilmişti. Sahne bizi yansıtıyordu.

Gecemizin açılışı yoğun alkış ve sloganlar eşliğinde yapıldı. Devrim mücadelesinde şehit düşenlerin anısına yapılan saygı duruşu esnasında Fransa'daki Ekimci Genç Komünistler'in oluşturduğu Paris Gençlik Korusu, bir kıtası Fransız Devrimci Komünistler'in enternasyonal enternasyonal marşını okudu. Kitle ayakta,

yumruklar havadaydı.

Bunu İsviçreli yoldaşların oluşturduğu şiiir grubunun beğeniyle izlenen şiiir dinletisi izledi. Ardında ellerinde kızıl bayraklarla salonu dolaşarak sahneye çıkan çocuk korosunun okuduğu devrimci marşlar ve Ümit yoldaşa ait şiiirin okunması, kitlede büyük bir heyecan yarattı. Daha sonraki Paris Gençlik Korusu sahnede yerini aldı. Paris Gençlik Korusu programını bir yerde kesti ve yoldaşlar gecenin siyasi konuşmasını yapacak olan yoldaş sahneye davet ettiler. Konuşma bittikten sonra grup programını sürdürdü ve her zaman olduğu gibi büyük ilgi ve beğeni kazandı.

Zindanlarda bulunan TKİP'li tutsak yoldaşların mesajları salonda büyük bir coşku yarattı. TİKB ve MLKP'li dostların okunan mesajları "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganıyla karşılık buldu. Komünist hareketin doğuşu, oluşumu ve partileşme sürecini anlatan dia-video klip bazı yazıflıklar taşısa da beğeniyle izlendi.

Gecenin ikinci bölümü bir arkadaşın Nazım'dan şiiirler okumasıyla başladı. Bunu yarışmalarda ikincilik ödüllü alan folklor ekibinin sunduğu birbirinden güzel oyunlar izledi. Cezaevleri sürecin özetleyen ve Ulucanlar katliamını işleyen dia gösterimi alkış ve sloganlar arasında izlendi ve coşku yarattı.

Gecemizin son konuşğu Grup Yorum'du. Sermayenin faşist devleti tarafından kendilerine yönelen saldırıları, baskıları ve tutuklamaları teşhir ve protesto ettiler. Hiçbir saldırının kendilerini mücadeleden alıkoymayacağını, devrimci sanatı ve mücadeleyi sürdürme kararlılıklarını dile getirerek programlarına başladılar, her zamanki coşku atmosferini yarattılar.

Gecemizin başlangıçtaki coşkusunu koruyarak, daha nice devrimci gecelerde buluşmak dileğiyle sona erdirildi.

Yinelemek gerekir ki, gecemiz başından sonuna kadar tümüyle politik bir gece oldu ve coşkulu geçti. Gerek katılım, gerek politik içeriği ve gerekse de coşkuyla şimdiye kadar yapılanları aşan bir gece gerçekleşti. Kararlıkların tarihte ve planlanan biçimiyle bir gece faaliyeti örgütlemeyi başarmış olsaydık, daha yüksek bir katılım sağlanacağından kuşku duyulmamalıdır. Gecemizin zaafı, kusurları ve eksiklikleri elbette vardı ve burada bunun üzerine durmak çok gerekli değildir. Zira bu tür etkinliklerde her zaman kusurlar olacaktır. Bize düşen, dersler ve sonuçlar çıkarmak, deneyimler üzerinde daha başarılı geceler örgütlemektir.

Asgari düzeyde de olsa Partimize yaraşır bir gece gerçekleştirdiğimiz inançmdayız. Bunun verdiği moral güçle ve sağladığı imkanlarla önümüzde yoğun, yaygın ve etkin bir politik faaliyet örgütleme görevi duruyor.

Özgürlük mücadelesi idama mahkum edildi!

Yargıtay Öcalan hakkındaki idam kararını onadı. Bu kararın, teslimiyet sürecinde olan ve devletten bir takım beklentilere girenleri hayal kırıklığına uğrattığı kesin. Teslimiyetle “demokratik cumhuriyet”e ulaşılacağı hayali görenler benzer hayal kırıklıklarını daha çok yaşayacaklar.

Sömürgeciliğin idam kararını onaylatıp topu siyasetçilere atmasının, belli başlı nedenlerini şöyle sıralayabiliriz:

1) “Devletle bütünleşme” dolayımında, Öcalan’ın ve PKK’nin üzerinde sürekli bir politik şantaj malzemesi bulundurmamak. Böylelikle, sağa ya da sola, MGK’nın politikaları dışında en küçük bir sapmada Öcalan’ı imhası tehditini gündeme getirmek.

2) Kürt ulusunun sömürgecilğe karşı baş kaldırısına, Öcalan şahsında, tarihsel bir ceza vermek. Kürt hareketinin anti-sömürgeci mücadelesini mahkum etmek. Böylelikle geleceğe politik bir yatırım yapmak.

3) Türkiye işçi ve emekçi sınıflarına gözdağı vermek. “Ayaklanmalar yüzyılı” tahlillerinin yapıldığı bir konjonktürde, sermaye devletinin ‘gücünü’ göstermek.

4) İç politikada, tarihin en büyük ve derin kriziyle boğuşulurken gündem saptırmak, dikkatleri başka alana çekmek.

5) İç politikada, şovenizme daha fazla cesaret vermek için, devletin yanlarında olduğunu göstermek. Faşist terörü koyulaştırmak için zemin düzlemek (sivil faşist güruhun İHD basması gibi).

6) Sermaye politikacılarının eline koz vererek, çok değerli bir zaman kazanma manevrası için alan açmak. Krizi yönetmede, tali desteklerini-ittifaklarını oyalamak ve kullanmak.

7) AGİT, AB, Rusya, Suriye, İran, Yunanistan’la ilişkilerindeki dış politik gündemde, onları “baskı” yapmaya zorlayarak elinde koz tutmak. Dış politikada Öcalan’ın idamını pazarlık konusu yapmak.

8) Ortadoğu’daki “en güçlü devlet” imajını güçlendirmek ve korku yaymak.

İşte böylesi kapsamlı ve topyekun bir emperyalist-faşist saldırı dalgasının bir halkası olarak, Öcalan’ın idamı onandı.

Yakalandığı günden bu yana, ABD, NATO, İsrail üzerine tek kelime söylemeyen Öcalan, nedense şimdi, kendisini onların yakalattığını hatırlıyor, ‘konsept değiştirmeye’ çalışıyor! Hem de Demirel’e, Ecevit’e, M. Yılmaz’a ve Genelkurmay Başkanı’na övgüler dizerek. Anti-ABD’cilik yapma konusunda Doğu Perinçek gibi bir duayen varken, Öcalan’ın bunu bile yapmaya imkan bulamadığı ortada. Zira İP’in ‘klikler’ tahlili dahi Öcalan’ın tahlillerinden bir gömlek ilerde! Hiç olmazsa onlar sadece orduya, ya da içindeki bir kesime övgüler diyor!

Bir Kızıl Bayrak okur/Bursa

Yıkımın sorumlusu kapitalizmdir!

Daha Marmara depremde ölen kardeşlerimizin kanı kurumadan, yaralıların yaraları sarılmadan bir deprem de Bolu’da oldu. Ölü sayısı 1000’i geçti, yaralı sayısı ise 10 bin civarında. Sermaye devleti, burjuva medyasından bilim adamlarına kadar hep bir ağızdan, depremle yaşamaya alışmamız gerektiğini ve onun engellenemeyeceğini vaaz ediyorlar. Demek istiyorlar ki, yıkıcı bir depremde olacaklara, yani ölüme, sefalete, açlığa, soğuğa alışmalısınız.

Kapitalist sistem ve onun bekçisi devlet kana doymuyor. 50 bin canın kanı yetmedi. Zindanlarında hapsettiği 10 devrimci tutsağı kendine yaraşır şekilde katlederek akıttığı kan yetmedi. İnsanları gözaltına alarak, tehdit ederek, katlederek, evlerinde kurşuna dizerek öldürdüğü yetmedi, gencecik insanları sindirmek için iğrenç işkencelerle göz dağı vermesi yetmedi...

17 Ağustos depreminden aldığı dersle, devlet, Bolu depremde hemen yardıma seferber olduğu yalanlarını yaydı. Herşey kontrol altında, enkaz kurtarma çalışmaları geniş çaplı yapılıyor diyerek, Marmara depremde ortaya çıkan sefil durumunu kurtarmaya çalıştı. Burjuva medya da, ilk süreçlerde verdiği canlı haberlerle oluşan güvensizliği ve tepkiyi ortadan kaldırmak ve sistemin aldığı yaraları onarmak için, bu kez sürekli aynı merkezden hazırlanmış haberlerle bu yalan kampanyasının organizatörlüğünü üstlendi.

Marmara depremde olduğu gibi Bolu depreminin de sorumlusu kapitalizmdir. Marmara’da olan deprem Bolu’yu da etkilemiş, evi hasar gören pek çok vatandaş çadırlarda kalmaya başlamıştı. Depremden bir hafta önce ise ellerinden çadırları alınan bu insanlar hasarlı evlerde kalmaya mecbur edildi. Hasarlı binalara hasarsız raporları verildi. Daha vahimi ise, depremde iki gün önce, bilim adamlarının bölgeye ilişkin uyarıcı raporu halktan gizlendi. Bu rapora göre fay hattı Bolu’ya doğru kırılmaya devam ediyordu. Nitekim kırılma gerçekleşti. Sonuç ise ortada. İnsanlar işyerinde, alış-veriş merkezlerinde, evlerde yakalandı yıkıma. Akşam saatleri olması nedeniyle evlerde yanan sobalar, tüp gazlar, ocaklar yangınlara yol açtı.

17 Ağustos’tan sonra İzmit-Adapazarı hattında sağ kalanların dediği gibi, devlet gölge etmese yetecekti oysa. Rapor gizlenmese, insanlar hiç olmazsa

kendince tedbir alır, enkazlara gömülme yerine sokakta sabahlamayı tercih ederler, kıyım bu derece boyutlanmazdı. Bu suçun da sorumlusu doğrudan devlet ve faşist hükümeti olduğu halde, depremden öfkesi bu kez de Vali’ye yöneltiyor. Marmara depremde suç müteahhitlere yüklenmişti, şimdi de Bolu Valisi şamar oğlanı haline getirilmiş durumda.

Şişirilen yardım çalışmaları balonlarından ise eser yok. Her zaman olduğu gibi çeşitli illerden vatandaşlar ve özellikle deprem yıkımını yaşayan ve acısını çok iyi bilen İzmit, Sakarya, Zonguldak, Yalova halkı kendi aralarında topladıkları çadır vb. yardımları gönderdiler. Ancak böyle bir yıkımda en gerekli şey barınmadır. Devlet ise halkı sefalete itmiştir. Sınırlı sayıdaki çadırlar bile kışlık çadır gelecek diyerek ellerinden alınmıştır. Vaad edilen kışlık çadırlardan ise hala ses-seda yoktur. Bu öfkeyle toplanan 10 bin depremdede, önce Vilayet’e giderek Vali Miroğlu’nun istifasını istediler. Bundan sonra Ankara-İstanbul karayolunu iki saat boyunca trafiğe kapattılar. Kimisinin yola yatarak, kimisinin araçlarıyla kapattığı D-100 karayolu saatlerce sloganlarla inledi.

Bütün bunlara rağmen, deprem bölgesinde ‘işlerin yoluna girdiği’, devletin nihayet görevini yapmaya başladığı yalanlarıyla kitleleri uyutmaya çalışan medyanın yardımına Clinton yetiştirdi. Adeta koşulmuş atlar gibi Clinton sevicilikte birbirleriyle yarışarak depremi unutturmaya, dolayısıyla kitleleri tamamen duyarsızlaştırmaya çalıştılar. Şu kesin ki, deprem sona ermiş değil ve olası bir şiddetli depremde aynı akıbetle yüz yüze kalacağız. Böyle bir süreçte tüm duyarlı insanlara, devrimci ve komünistlere düşen görev fazlasıyla yüküldür. Bütün insani duyguların düşmanı olan sermaye düzeni, her zamankinden daha fazla yıkım ve saldırı hazırlığındadır. AGİT kararları, başta bağımlı ülkelerin işçi sınıfı ve emekçileri olmak üzere tüm dünyanın ezilen halklarına karşı bir yıkım saldırısıdır. Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini daha da köleleştirecek olan bu saldırılara karşı ve enternasyonal mücadelenin bir gereği olarak, birleşik mücadeleyi geliştirmek zorundayız. Kaderimizi kendi elimize almalı, insanca bir gelecek ve yaşam için örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz.

Komünist bir işçi/ İstanbul

Bu öfke sizi de düzeninizi de yıkacak!

17 Ağustos depreminden sonra 40 bin işçi-emekçi ölüme terk edilmiş, sağ veya yaralı kalanlar ise açlığa ve sefalete mahkum edilmişti. 12 Kasım depreminden sonra da durum farklı olmadı. Farkı yalnızca daha ustalıkla yalanlar ve daha planlı saldırılardır. Depremzedelere yardım eli uzatamayanlar, AGİT Zirvesi için yolları trafiğe kapatabiliyor, milyarlarca lirayı efendileri Clinton için harcıyorlar. Fakat depremzedelere bir türlü çadır bulamıyorlar!

Diğer bir yalanları, fay hatları hakkındaki gerçeklerin gizlenmesi. Bilim adamları kısa zamanda deprem riski

yakınlardan geçiyor dediler. Nasıl olduysa bir günde fay hattı İstanbul’dan 60 km uzaklaştı! Böylece tehlikeye karşı sorumluluklar da ortadan kalkmış oldu!

Depremzadeler çadır ve sağlıklı yaşama koşulları istemek için sokaklara döküldüğünde, çadır değil sermayenin cüppeli teröristlerinden cop alıyorlar.

Bu kaba ve acı gerçekler artık devrimi ve sosyalizmi dayatıyor. Dil, din, ırk ayırmaksızın tüm işçi ve emekçilerin tek yumruk tek barikat olup çürümüş düzenin karşısına dikilmeleri gerekir.

Bir Kızıl Bayrak okuru/İzmir

Sendikal ihanete son!

**Sendikal
bürokrasi
FSK
ihanet**

Kahrolsun sendika ağaları

**Yaşasın devrimci
sınıf sendikacılığı!**

Kızıl Bayrak